BECCA SLIPPER

# Peste ani

ALCRIS

Romance

## Capitolul 1

Thomasina Meade stătea în locul ei favorit de pe Greenchester Hill şi cuprindea cu privirea valea râului Tyne, punctată de apariţii sporadice ale ruinelor zidului roman, parte componentă a peisajului încă din cea mai fragedă copilărie. Se întrebă a mia oară unde va găsi curajul să le lase în urmă. Dar va fi obligată, chiar foarte curând.

Adesea simţise căldura stâncii pe care se aşezase, dar astăzi, nici ziua însorită de vară nu reuşea să-i ridice moralul. De obicei, stătea în partea cealaltă a aflorimentului, dar azi n-ar fi putut suporta imaginea căsuţei lor sărăcăcioase, care urma să dispară în curând.

Nu avea cum să se opună, din păcate, fiindcă era o luptătoare. Dacă ar fi fost vorba de vreo locuinţă englezească impunătoare, nu s-ar fi ajuns la demolare, dar era o simplă căsuţă veche, lipsită de orice valoare istorică sau arhitecturală, şi stătea în calea proiectatei autostrăzi.

Locuitorii din Greenchester considerau cel puţin miraculos faptul că satul nu

dispăruse în întregime. Când veniseră topografii, toți trecuseră prin clipe de groază, până ce inginerii găsiseră o soluție. Doar casa Meade nu putuse fi salvată.

Desigur, urma să primească compensații, dar numai conform evaluării, fără să se țină seama de banii necesari achiziționării unui nou cămin. Cuantumul pe care urma să-l primească n-ar fi acoperit nici prima rată pentru o casă la oraş, iar o ipotecă i-ar fi depăşit posibilitățile. Măcar dacă ar fi găsit vreo altă casă de închiriat în Greenchester, dar aşa ceva nu exista.

Singura soluție era un apartament în Newcastle. Copiii, frații ei după tată, erau dezolați. Locuiseră acolo întreaga viață, fiindcă Stephen, tatăl lor, își dorise ca ei să crească beneficiind de lipsa de griji a unui trai la țară.

Măcar dacă Madeline, mama vitregă a Thomasinei, n-ar fi murit atât de repede după tatăl ei. Cumva, împreună, ar fi reușit să se desurce. Gândul la Maddy îi trezi nostalgia. Fusese atât de amuzantă. In preajma ei, apărea mereu câte un motiv de râs.

De cât curaj daduse dovadă, acceptând o fiică vitregă de doisprezece ani când ea nu avea decât douăzeci și doi. întotdeauna se înțeleseseră de minune. Glumind, tata spunea că n-are nici o șansă să se apropie de nevastă din cauza amiciției dintre ele. Destul de neplăcut că tata se stinsese la doar patruzeci și nouă de ani, când abia începuse să-și facă un nume printre scriitori, dar moartea lui Maddy, după numai trei luni, pe când avea treizeci și cinci de ani, fusese un dezastru. Dar omul trebuie să suporte asemenea nenorociri - ce clișeu stupid.

Fusese un an teribil, întâmplările favorabile și cele nefericite succedându-se cu viteză. Fuseseră încântați când tata reușise să renunțe la serviciul din Newcastle pentru a se dedica scrisului. Calculaseră că, dacă ar fi făcut economie la sânge timp de un an, veniturile lui ar fi crescut suficient ca să le asigure viitorul.

Thomasinei i se oferise o slujbă mai bună decât cea de la poștă. Acum, era secretară la o mare fermă din vecinătate, cu o crescătorie de vaci și o exploatare agricolă extrem de eficiente. Fusese minunat: aproape de casă, salariu mai mare, program de lucru mai scurt - acesta era cel mai important avantaj, fiindcă Thomasina moștenise îndemânarea tatălui de a folosi cuvintele, iar asta însemna că avea timp să-și exerseze talentul.

- Pune-te pe treabă cât ești tânără, o impulsionase tatăl. Te descurci foarte bine la scurte povestiri, poezii sau reportaje. Acum, că ai mai mult timp, apucă-te de ceva mai consistent - un roman. Nu proceda ca mine, nu amâna șansa unui succes răsunător pentru beneficiile mărunte ale jurnalismului, numai fiindcă pentru moment suntem cam strâmtorați. Dacă aș fi avut mai mult curaj, până acum eram deja cunoscut ca romancier. N-aș fi lăsat să treacă vremea, până a ajuns să fie prea târziu.

- Prea târziu? reacționase imediat Thomasina. Tată, n-ai decât

patruzeci şi nouă de ani. Nu fi absurd.

El începuse să râdă.

- Păi, Tamsin, la douăzeci şi patru de primăveri, simţi că viaţa nu are limite. La vârsta mea, începi să pricepi că vremea a zburat, că anii ce urmează s-ar putea să treacă mult mai repede. Acesta este motivul pentru care am renunţat la serviciul permanent, astfel încât să profit de opt ore de activitate creatoare pe zi. Şi sunt încântat.

Nouă luni mai târziu, înţelesese că Stephen Meade simţise probabil că nu mai avea mult de trăit. îşi dormea deja somnul de veci într-un colţişor însorit al cimitirului din Greenchester. în ultimele luni de viaţă, avusese spor, scriind până în ultima clipă, încercând să asigure un trai cât mai bun pentru soţie şi copii.

- Mă bucur că ai relaţii aşa bune cu Madeline, Tam, îi mărturisise el. Va avea nevoie de tine. Zâmbise, cu ochii albştri larg deschişi pe figura sfrijită. N-am avut puterea să-i vorbesc, dar poţi să-i spui după ... Mi-ar plăcea să se recăsătorească. E mult prea tânără ca să-şi petreacă restul vieţii de una singură.

Dar ea nu-i supravieţuise nici măcar un an. într-o noapte, pe când stăteau la televizor, murise, fără să suspine măcar - din cauza unei nedepistate afecţiuni cardiace.

Thomasina se bucura că mama vitregă se stinsese pe neaşteptate. S-ar fi chinuit dacă ar fi ştiut că-şi va lăsa copiii singuri şi că fiica vitregă va trebui să-şi asume responsabilitatea creşterii lor. Nu-i păruse o povară de nesuportat până ce căzuse şi această ultimă lovitură, iminenta pierdere a acoperişului de deasupra capului. Cu proprietatea, cu salariul ei şi cu modestele drepturi de autor ale tatălui, s-ar fi putut descurca. Măcar dacă ar fi lăsat în urmă mai multe cărţi! Aşa însă, cât de curând, va trebui să le spună lui Matthew şi Edwinei că erau obligaţi să se mute la oraş. încă mai sperau, împotriva raţiunii, să se elibereze vreo căsuţă din înprejurimi. Totuşi, aveau să se adapteze şi măcar le-ar fi rămas amintirea.

înainte de a accepta noua slujbă, tata îi propusese să facă o excursie de documentare în sud, două-trei săptămâni, doar ei doi, aşa cum procedaseră şi de Paşte, ca să adune material pentru un nou roman.

Thomasina îşi amintea în amănunt toate detaliile acelei călătorii. N-avea să

uite niciodată hoinăreala pe coasta aceea minunată, incitantă, încărcată de istorie. Cu ochii minții, îl revedea, stând în picioare în donjonul castelului Portchester, privind spre Franța pe deasupra portului şi spunând: „închipuie-ți, Tam, Henric al V-lea şi-a adunat aici trupele, pregătindu-se pentru bătălia de la Azincourt". Ce amintiri minunate!

Apoi, venise ziua extraordinară în care descoperiseră casa Noii Zeelande, din Haymarket. Pe timpul acelei vacanțe, în vreme ce vizitau un muzeu, Stephen avusese încă o idee de subiect. Fusese fermecat de armele prezentate în secțiunea Pacificului de sud. Se apucase imediat să caute material documentar. Mai târziu, dacă ar fi avut succes, ar fi putut întreprinde şi o călătorie. Luase notițe amănunțite privind uneltele de piatră. Apoi se cufundaseră în lectura ziarelor, pentru a lua contact cu situația contemporană din Noua Zeelandă.

Brusc, Stephen Meade căzuse pe gânduri, apoi lovise cu pumnul în masă, spunând:

- Extraordinar! Pur şi simplu, nu-mi vine să cred. L-am crezut mort!

Thomasina ridicase capul. Era o declarație ciudată. Să se fi referit la intriga următorului roman?

- Despre cine vorbeşti, tată? Vreun cunoscut din timpul războiului?

El râsese, continuând să privească foaia de ziar.

- Nu, nu din război. Nici măcar din primul. Şi nici chiar din timpul războiului cu burii! A fost militar de carieră. Credeam că a fost ucis în timpul unui conflict de frontieră, în India, pe la 1870.

- Tată, n-are logică. Ce vrei să spui? Pe atunci, nici nu existai. Nici mama ta nu se născuse încă!

- Iartă-mă, Tam. Este atât de incredibil. Vreau să spun, şansele să-mi cadă sub ochi această informație. Ziarul ăsta - îl lovi cu degetul - Christchurch Argus, a publicat o serie de articole în amintirea strămoşilor pionieri, scrise de urmaşii acestora. Ăsta se referă tocmai la Thomas Swainson!

In mintea Thomasinei se produse un declic.

- Swainson? Să vedem - parcă era numele de domnişoară al mamei tale. Pe străbunicul îl chema Edwin Swainson. Edwina a fost botezată după el.

- într-adevăr. Şi coincide cu ce mi s-a povestit despre el. Mama nu şi-l

mai amintea, fiindcă nu avea decât trei ani când s-a prăpădit. Fusese mezina unei familii foarte numeroase. Sora ei, Jane, avea cel puțin douăzeci de ani mai mult şi spunea că Edwin era blond, cu ochi albaştri şi foarte blând.

Thomasina izbucni în râs.

- Ei bine, nu prea aduce cu Edwina noastră. încă de la naştere, era dispusă să cucerească întreaga lume. Ba chiar gata să se bată şi în numele altora.

- Adevărat. Revenind la articol: Edwin s-a căsătorit cu Bessie Swainson, străbunica ta. îți mai aminteşti poveştile?

- Da, destul de bine. Să vedem ... cred că ştiu mai multe despre Bessie. Această ramură a familiei pare să se fi stins. O chema Elizabeth Temple Watson, iar Temple este şi unul dintre prenumele mele. Vai de mine, ce mai ştiu despre familia Swainson? Copiii au rămas orfani la vârste fragede. Doi băieți şi o fată, Adelaide, care a emigrat în Canada. Bunica spunea că până la urmă i-a pierdut urma complet. Şi Thomas ... a plecat în India şi a fost ucis. Luase foaia de ziar. Aşa că n-avea cum să fi ajuns în Noua Zeelandă, ca pionier. Trebuie să fie altcineva, tată. Ah, pricep ... vrei să spui că n-a fost ucis.

El pusese mâna pe articol.

- Totul se potriveşte, Tamsin. Aş vrea să văd cât îți mai aminteşti din vechea poveste. N-ai mai auzit-o de multă vreme.

Ea închisese ochii, încercând să elimine din minte influențele prezentului.

- Au existat trei copii ai familiei Swainson, rămaşi orfani. Edwin, Thomas şi Adelaide. Cel mai mare, Edwin, nu avea decât nouă ani. Se părea că n-au altă şansă decât un orfelinat şi pe atunci instituțiile astea nu arătau ca în zilele noastre. Apoi un unchi i-a luat la el, cu condiția ca Edwin să lucreze cu el în mină, conducând poneii. Bunica spunea că mai avea încă şapte copii. Edwin a decis că trebuie să ajungă să muncească la suprafață, la lumina soarelui, ca să asigure o viață decentă pentru frate şi soră. După un timp, a devenit tâmplar specializat în restaurarea mobilelor vechi. Bessie, cea care urma să-i devină soție, era mezina alintată, de numai şaptesprezece ani, a familiei ei şi nu muncise niciodată. Tatăl ei era

proprietarul unei fabrici de încălţăminte. Toţi fraţii şi surorile erau blonzi, cu excepţia ei care era subţirică şi tuciurie ca o ţigancă. Ceilalţi se căsătoriseră deja, iar când mama ei s-a îmbolnăvit de un cancer incurabil, ultima ei dorinţă a fost să-şi vadă şi mezina măritată. Edwin era un obişnuit al casei şi mama ei a pus la cale combinaţia. Edwin îşi adora viitoarea soţie cu pasiune romantică, deşi aceasta rămăsese neştiutoare. Au locuit împreună cu mama, a cărei boală nu s-a mai agravat, o vreme. Prima lor fiică, Jane, s-a născut după mai puţin de un an. Adelaide a plecat în Canada, s-a măritat cu un canadian de origine franceză şi le-a scris despre minunatele condiţii de acolo. Edwin s-a hotărât să-şi încerce şi el nororcul. După trei ani, şi-a chemat soţia, dar Bessie n-a vrut să părăsească Anglia, aşa că s-a întors acasă.

Cu puţin înainte, Thomas tocmai venise din India, într-o permisie. Avuseseră parte de un iunie extraordinar, povestea bunica, după spusele mamei ei. Nicicând nu fusese Bessie mai fericită. Thomas i-a scos la un picnic pe valea râului Tyne, le-a arătat ruinele zidului lui Hadrian, i-a dus la castelul Alnwick, i-a organizat o vacanţă de neuitat. Thomas abia aştepta ca fratele lui să se întoarcă acasă, să se bucure împreună de viaţa aceea fără griji, de care n-avuseseră parte în copilărie.

Bessie nici nu-şi dădea seama din ce motiv cerul părea mai albastru ca niciodată, zilele se scurgeau mai repede şi trandafirii păreau mai parfumaţi, până în clipa când a simţit că s-a îndrăgostit de Thomas. Amândoi erau prea cinstiţi ca să-şi piardă controlul. Bessie nu-l iubise niciodată pe soţul ei, dar fusese fermecată de gentileţea şi blândeţea lui, iar Thomas îi datora atât de mult fratelui ... de dragul lui şi al Adelaidei, Edwin îşi petrecuse anii tinereţii în bezna şi umezeala din mină. Au păstrat secretul, iar Edwin şi-a amintit mereu cu plăcere de permisia fratelui, după ce acesta a fost dat mort în acţiune, câteva luni mai târziu. El şi Bessie îşi doreau un fiu pe care să-l boteze Thomas. Dar au avut fiică după fiică. Apoi, spre marea lor satisfacţie, a venit pe lume şi un băieţel. Dar micul Thomas a murit la opt luni, în urma unei crize de convulsii. In 1800, pe când Bessie avea treizeci şi şapte de ani, s-a născut mama ta şi a fost numită Thomasina. După numai trei ani, Edwin a murit de astm, boală dobândită pe vremea când lucrase în subteran. Nu avea decât patruzeci şi patru de ani. Mama ta şi-a dorit la

rândul ei un băiat care să poarte numele de Thomas, ca să-i facă plăcere lui Bessie, dar fiul ei a trăit numai câteva zile. Tu te-ai născut mult mai târziu, când şi ea împlinise treizeci şi şapte de ani, şi m-ai botezat Thomasina ca să-i faci plăcere, fiindcă aflaseşi deja că mama nu mai putea face alţi copii.

îşi coborî ochii asupra articolului. Era intitulat: „Thomas Swainson, un adevărat pionier".

Se spunea că probabil nu sosise la bordul uneia dintre primele patru corăbii, ci câţiva ani mai târziu, venind din India, unde se credea că fusese ucis în luptă. Fusese capturat de un trib rebel, evadase şi, după aventuri istovitoare, ajunsese din nou în lumea civilizată. Din cauza rănilor, i-ar fi fost imposibil să se înroleze iar. Mai întâi plecase în Africa de Sud. Simţea că nu se mai poate întoarce în Anglia. Ar fi riscat să-şi înşele fratele. Oricum, Edwin şi Bessie îl credeau mort de câteva luni şi probabil că abia se obişnuiseră cu ideea. Mai bine ca lucrurile să rămână aşa. într-o bună zi, se îmbarcase pentru Noua Zeelandă, cea mai îndepărată destinaţie posibilă.

Mai târziu, se însurase, iar articolul era scris de fiul lui cel mai tânăr, născut pe la sfârşitul secolului, un oarecare Ebenezer Swainson, care continua să locuiască la ferma întemeiată de tatăl lui, pe lângă Lyttelton Harbour, în peninsula Banks. Locul avea un nume romantic, Ngahuru Marama, sau Bay of the Harvest Moon. Avusese parte de o viaţă plină, utilă şi fericită, umbrită numai din când în când de nostalgia după fratele din Anglia şi sora din Canada.

Cea mai mare parte a articolului se ocupa de perioada de început, cu lupta pe care o dusese ca să devină proprietar de pământ şi cu eforturile de a participa la viţa economică a provinciei.

In noaptea aceea, la hotel, Stephen o rugase pe Thomasina să-i scrie acestui văr, prin intermediul străjerilor din Christchurch.

- Cred că numele meu, Stefphen Meade, n-ar avea nici o semnificaţie, dar dacă pe plic o să apară Thomasina Temple Meade, s-ar putea să priceapă că eşti urmaşa lui Elisabeth Temple Swainson.

Răspunsul lui Ebenezer fusese cât se putea de prompt. Scrisoarea primită îl emoţionase profund. Imediat, se gândise la posibilitatea ca familia să se reunească, explicându-le că, aşa cum se putea observa din

fotografie, vechiul conac nu ducea lipsă de spaţiu şi că, în prezent, acolo nu locuia decât el, nepotul lui şi o menajeră! In următoarea scrisoare, Stephen declarase cu entuziasm că, îndată ce va fi încasat nişte drepturi de televiziune, urmau să se suie în primul avion. In ultimul an, Ebenzer citise două dintre cărţile publicate de el.

Thomasina începuse să viseze că tatăl ei va ajunge destul de repede să se descurce din scris, că va publica un nou roman, bazat poate pe istoria familiei. împreună cu Maddy, în secret, puseseră deoparte bani pentru călătoria lui. Dar lovitura se produsese înainte ca ele să apuce să abordeze subiectul.

In scrisori, nu pomenise despre boală ... după el, ar fi fost păcat să umbrească astfel o corespondenţă atât de fericită. Ebenzer îşi închipuise că o ducea bine şi aflase adevărul abia după ce Thomasina îi dăduse trista veste. N-o făcuse decât fiindcă oricum, în curând, ar fi fost nevoită să-i dea o adresă nouă.

Până în acea clipă, el crezuse că romanele publicate le asigurau o oarecare siguranţă financiară.

Acum toate visurile ei privind viitorul tatei şi al lui Maddy se spulberaseră; n-o mai preocupa decât supravieţuirea familiei, luarea unor decizii optime, prevăzătoare.

Astăzi, în clipa asta, îi era foarte clar că nu mai putea amâna hotărârea. Ieri, primise o scrisoare de la autorităţi, prin care li se stabilea un termen limită. In caz că nu-şi găsiseră încă o casă, erau gata să-i asigure un apartament cu chirie la oraş. Aşa că ce rost mai avea să piardă vremea visând la Noua Zeelandă?

Dintr-o dată, cum stătea pe cornişa stâncoasă, figura îi fu luminată de un zâmbet. Numai dacă nu câştiga concursul, desigur! Probabilitate de unu la o mie, sau mai mică. Copiii o bătuseră la cap să se înscrie, iar ea acceptase numai ca să le abată gândurile de la lucruri mai puţin plăcute. Lucraseră împreună la descifrarea codului din reclama companiei aeriene care sponsoriza competiţia. Răspunsul era un slogan în favoarea călătoriilor cu avionul. Răspunsese la întrebarea despre Noua Zeelandă. Pierduse o mulţime de timp frunzărind istoria şi geografia ţării şi, în cele din urmă, trimisese eseul pe tema dată: „De ce doresc să vizitez Noua Zeelandă".

Probabil că avusese un avantaj. Pusese pe hârtie povestea de dragoste dintre Bessie şi Thomas şi vorbind despre articolul descoperit. Nu avusese nevoie de înflorituri. Premiul consta dintr-o călătorie în Noua Zeelandă. Slabă speranță!

în clipa aceea, visarea îi fu întreruptă de zvon de glasuri, venind din vale. Erau copiii.

Vocea lui Matthew era mult prea gravă pentru cei unsprezece ani ai lui.

- Trebuie să găsim o soluție, Edwina. Tamsin îşi face prea multe griji din cauza noastră. îşi închipuie că nu vom face față vieții de la oraş.

Vocea Edwinei răsuna mai slab.

- Nu cred că voi reuşi, Matthew! Dar tu? Părea nesigură.

- Trebuie să ne descurcăm, Ed, veni răspunsul filozofic, nepotrivit cu vârsta băiatului. Nu s-a ivit nici o ocazie să rămânem aici. Nu există nici o căsuță de închiriat. Aşa că-i important s-o convingem că ne atrage ideea să ne mutăm la oraş. Te pricepi să te prefaci. Am auzit-o pe doamna Bruce spunându-i lui Tam că cei mici se adaptează foarte uşor. Că după o perioadă de dor de casă, o să ne revenim. Aşa că, deseară, după ce se va întoarce acasă - cred că acum este la familia Bruce - o să jucăm un rol, o vom convinge că ne-am obişnuit cu ideea. Şi va trebui să pari entuziasmată! Haide, să vedem cine ajunge primul!

Bineînțeles că o luase din loc înainte ca Edwina să aibă vreme să protesteze. Tamsin nu ieşi din ascunzătoare decât după ce, privind pe furiş, constată că trecuseră pârâul şi dispăreau printre pomii din livadă. Se va preface păcălită de încercarea lor şi poate că în timp vor ajunge să constate că traiul la oraş are şi părți bune, în compensație.

Mieluşeii! Probabil că vor fi neobişnuit de tăcuți.

Tăcuți? Nici vorbă. Apropiindu-se de casă, fu întâmpinată cu țipete stridente, fiecare încercând să-l acopere pe celălalt, în încercarea de a fi primul care-i dădea noutatea. Asta nu făcea decât ca mesajul să fie incoerent.

Edwina îşi folosi cu pricepere umărul pentru a-şi îndepărta temporar fratele şi a câştiga disputa. Apoi reuşi să îngaime printre gfâfâieli:

- O scrisoare ... de la compania aceea aviatică. Cred că am câştigat! Excursia în Noua Zeelandă. N-are cum să fie altceva.

Matthew o împinse la o parte.

- Deschide-o, repede! spuse el înmânându-i plicul. Trebuie să fie veşti bune, nu-i aşa?

- Ţineţi-vă firea! îi temperă ea în pripă. S-ar putea să fie doar un chestionar, sau vreun premiu de consolare.

Rupse plicul, fiind la fel de plină de speranţă, totuşi. Ar fi fost o încurajare grozavă. Din prima aruncătură de ochi, văzu tot ce era important. Câştigaseră - o călătorie pentru doi adulţi, sau pentru un adult şi doi copii! Impreună cu bani de buzunar şi cu toată îmbrăcămintea necesară fiecăruia dintre ei. Brusc, simţi că i se moaie picioarele şi se lăsă să cadă pe băncuţa care încercuia trunchiul unui măr.

- Ce ai păţit? se speriară copiii.

Reuşi să-şi revină.

- O prostie. Imi tremură genunchii. Am câştigat!

- Ura! exclamă Matthew şi făcu o tumbă. Apoi se ridică, cu o expresie mai serioasă pe chip, şi întrebă: Crezi că am putea primi bani în locul premiului, Thomasina? Adică, putem folosi contravaloarea biletelor să cumpărăm o casă?

- Ea scutură din cap.

- Nu - m-am interesat. In regulament scrie că, dacă nu facem excursia, va beneficia de ea următorul concurent. Este vorba de două luni, cu toate cheltuielile acoperite. Asta înseamnă că nu va trebui să intrăm în economiile noastre. Şi pe deasupra, vom avea parte de o vacanţă de neuitat! Staţi puţin să termin scrisoarea. Citi, apoi ridică privirea scânteietoare. Mai există un supliment! Le-a plăcut stilul meu şi au înţeles că sunt fiica lui Stephen Meade - au dedus-o din eseul meu despre articolul neozeelandez - şi sunt convinşi că i-am moştenit talentul. Ah, ce bine - cei care mi-au scris par să fie la curent cu opera tatei şi-mi propun să scriu o dare de seamă asupra excursiei, din punctul de vedere al clientului de încredere, cu scop publicitar. Se oferă să plătească foarte bine. Ia să vedem şi data plecării ... Doamne, vom fi pe drum înainte să apucăm să ne dumerim despre ce-i vorba. Conform acestui itinerar, în final, vom petrece o săptămână la Christchurch. Am să întreb daca nu putem prelungi şederea acolo cu vreo două săptămâni, ca să putem vizita Harvest Moon Bay şi să-l cunoaştem pe

vărul Ebenezer Swainson. O să fie fericit să afle că venim!

Abia înainte de culcare, Matthew veni cu o idee minunată.

- N-ar fi mai frumos să nu-l anunțăm? Oricum, nu prea mai este vreme. Hai să-l sunăm din Christchurch.

- Da, probabil că ar avea o surpriză dacă ne-ar auzi vocile la telefon, Matthew. Ce încântare că aveau ocazia să se gândească şi la distracții. Mintea ei era cuprinsă de haos. Dacă reuşea să trimită reportaje frumoase, putea spera o slujbă permanentă la departamentul publicitar al companiei. Ah, în seara asta se simțea optimistă. La întoarcere, va avea destulă vreme să se ocupe de viitorul nesigur.

***

Se delectară mai ales cu ocazia cumpărăturilor. De atâta timp făceau economie, încât cheltuitul devenise o desfătare. Edwina era în extaz, alegându-şi nişte blugi moderni, peticiți, şi diferite alte articole de îmbrăcăminte.

Totuşi, împachetatul şi depozitarea mobilei în şopronul pus la dispoziția de doamna Bruce îi provocară Thomasinei destule mâhniri. Cel mai neplăcut moment a fost când a încuiat pentru ultima dată micuța uşă verde, conştientă că nu va mai avea niciodată ocazia s-o deschidă; că în vatră nu vor mai arde buşteni de esență aromatică. Se simțea ca şi când şi-ar fi trădat căsuța, veche de peste două sute de ani, ale cărei urme vor fi curând şterse de panglica de macadam şi asfalt a autostrăzii.

Thomasina se scutură de tristețe şi porni spre locuința familiei Bruce, fără să se uite în urmă. Avea să arboreze o expresie fericită, încrezătoare în viitor. Nu trebuia să-i lase pe cei mici să-i ghicească sentimentele.

Copiii erau entuziaşti. A doua zi, urmau să plece cu trenul la Londra. Compania aviatică le asigura o gustare, iar peste încă o zi, urmau să părăsească Anglia sfârşitului de toamnă, pentru a ajunge în Noua Zeelandă la începutul primăverii. Mai întâi, vor decola după-amiază în direcția Los Angeles, urmărind apusul de soare, câştigând astfel multe ore. Matthew era plin de informații privind schimbările de fus orar şi despre toate locurile pe care urmau să le viziteze.

Vor vedea Disneyland şi Hollywood, precum şi o bună parte din California. Vor petrece zile de vis în Hawaii şi Fiji. Apoi, zborul spre Auckland avea să marcheze începutul turului prin Noua Zeelandă.

Thomasina spera că vărul Ebenezer n-avea să prindă de veste. Dorea foarte mult să-i facă o surpriză. Nu prea avea de ce să se teamă; campania publicitară era adresată potențialilor turiști britanici.

Pregătise un cadou minunat pentru Ebenezer: o fotografie veche şi bine păstrată, din 1870, reprezentându-i pe Thomas, Bessie şi micuța Jane, în grădina de trandafiri a mamei lui Bessie.

Spre norocul ei, hotărâse să arunce ramele vechi ale portretelor de familie, pentru a reduce spațiul de depozitare. Sub fotografia cu Edwin, Bessie şi toate fgiicele lor, găsise această poză. Bănuia că Bessie o ascunsese acolo ca s-o poată privi uneori în secret. Fusese făcută în vreme ce Edwin era încă în Canada - şi vorbea de la sine. Fotograful îl surprinsese pe Thomas râzând şi privind spre cumnată-sa şi spre nepoată, iar în ochii ei se reflecta nestânjenită iubirea. Thomasina era convinsă că Ebenezer, bătrânul romantic pe care-l trăda articolul din ziar, ar fi preferat această amintire oricărui alt cadou.

# Capitolul 2

Această ultimă săptămână de septembrie coincidea cu sfârşitul călătoriei. Luna abia trecută le lăsase un caleidoscop de impresii minunate, toate notate de Thomasina. Cu o zi în urmă, trimisese schiţele la sediul din Londra al liniei aeriene. Renunţaseră la cazarea luxoasă, în schimbul a două camere la o pensiune mai modestă, iar Thomasina aranjase o prelungire a şederii, dacă, vizitând Harvest Moon Bay, ar fi constatat că menajera lui Ebenezer este prea vârstnică pentru a i se cere să aibă grijă de doi copii.

Hotărâseră să nu-l mai sune pe Ebenezer, ci să-i bată pur şi simplu la uşă, întrebând: „Ghici cine-i?" Drept urmare, cu o seară în urmă, fusese oarecum dezamăgită când doamna Fairwether, proprietăreasa, după o discuţie telefonică, le comunicase că se va duce să-şi viziteze fiica la Lake Coleridge, iar Jill îi invitase şi pe cei mici. Aşa că Thomasina era singură în autobuzul ce urma s-o lase la Ngahuru Marama. Oraşul-grădină era împodobit de revărsarea florilor de primăvară: narcisele şi zambilele formau covoraşe multicolore la poalele stejarilor bătrâni plantaţi de primii colonişti, în această zonă fertilă, udată de râuri venite din Alpi. Munţii mărgineau orizontul spre vest, iar copacii, deşi mai tineri, îi concurau în dimensiuni pe strămoşii lor din Anglia, diminuând dorul de casă al coloniştilor. Nu după multă vreme, autocarul ajunse în punctul cel mai înalt al Dyer's Pass, mult deasupra căsuţelor împrăştiate pe panta lină, şi porni la vale, spre Littleton Harbour, pe drumul cu serpentine săpat în coasta dealurilor înverzite, ferit de arşiţa soarelui din nord. Câteva promontorii se prelungeau în întinderea de apă şi o insuliţă părea aşezată de mâna lui Dumnezeu. Era traversată de la un cap la celălalt de şiruri de pini verde-închis - era insula Quail.

Unul dintre promontorii se arcuia, formând şi protejând Ngahuru Marama. Ce amplasament de vis! Thomasina se simţi dintr-o dată cuprinsă de emoţie. O senzaţie diametral opusă dorului de casă. Ciudat! De unde această nostalgie provocată de un loc complet necunoscut? Despre a cărui existenţă habar n-avusese până acum un an?

De ce să nu se stabilească acolo? Thomasina tresări sub impactul gândului. Ar fi putut oare? Poate în vreo suburbie a Christchurch-ului, în apropierea unei şcoli bune la care să meargă copiii? Casele erau scumpe era

convinsă, dar ar fi fost posibil să se mulţumească pentru început cu un mic apartament, până şi-ar fi făcut un nume. Trebuia să se intereseze dacă existau oferte de slujbe ca secretară. Salariile erau destul de bune, iar mâncarea, în general, mai ieftină, deşi inflaţia îşi făcea simţită prezenţa. Hainele erau mai scumpe. Nu trebuia să se lase fermecată de idee, dar era posibil să înceapă o nouă viaţă aici.

Autocarul oprise pentru ceaiul de dimineaţă la Governor's Bay, un locşor agreabil, cu ferme mai mici decât cele obişnuite în Noua Zeelandă, despărţite de livezi de cireşi şi case de vacanţă, cu faţadele spre port. Thomasinei i se părea că ceilalţi turişti nu vor mai termina niciodată masa şi cumpăratul de vederi sau de suveniruri. Abia aştepta să-şi continue drumul, să-l întâlnească pe Ebenezer, să descopere în el trăsăturile strămoşilor comuni.

In sfârşit, plecară, trecând prin Allanton şi Teddington, pe drumul ce o luase la dreapta, printre coline, ca să-i culeagă pe toţi cei care ar fi dorit să meargă spre sud. Ajunşi la capătul golfului, drumul se intersecta cu un altul ce venea direct de pe promontoriu. Şoferul se întoarse spre ea şi-i spuse:

- Autocarele cu turişti nu merg până la Harvest Moon, dar distanţa nu-i mai mare de jumătate de kilometru. Dac-o iei direct la vale, ajungi imediat la Harvest Sickle - cârciuma satului. Cei de acolo te vor îndruma spre ferma Swainson. Pe scurtătură, drumul este mult mai scurt.

Poteca dispăru destul de repede. Thomasina se bucura că încălţase sandale fără toc şi că îmbrăcase o pereche de pantaloni subţiri, verzi. îşi prinsese părul la spate cu o bentiţă asortată, iar eşarfa aurie se iţea de sub reverele de mătase ale hainei. Purta pe umăr o sacoşă şi strângea la piept pachetul cu preţioasa fotografie.

Se opri brusc. în faţa ochilor îi apăruse imaginea unui sat englezesc tipic.

Drumul era foarte alb, cu aspect cretos, iar coloniştii îşi construiseră căsuţele mult mai aproape de uliţă decât de obişnuia în Noua Zeelandă. într-adevăr, vechiul han, Harvest Sickle, se vedea dintr-o parte şi nu numai că-şi păstrase balustrada cu inele metalice, dar chiar în momentul acela un cal era priponit acolo, în lumina soarelui. Exista şi o adăpătoare plină cu

apă, iar alături se vedea firma potcovarului, Aaron Copperfield.

în clipa când ajunse la uşă, din han îşi făcu apariția un bărbat uriaş, având părul parcă decolorat. în mod ciudat pentru un ins atât de blond, figura colțuroasă părea amenințătoare. Poate că de vină erau doar sprâncenele stufoase, sau vizibila stare de enervare în care se afla. Dar probabil că-şi imagina prea mult. Aşa pățeau cei dotați cu talent scriitoricesc. Probabil că era doar neliniştit şi grăbit.

Se aruncă în şa şi dispăru în norul de praf ridicat de copitele calului. Ca într-un western! Thomasina se aştepta să audă şi focurile de armă. Intră în han. Interiorul era răcoros şi întunecat, pardosit cu dale abe şi negre. Se auzeau voci.

- Aşa-i, e o târfă cu toane, spunea cineva. Sper că Luke ştie ce face şi că va prelungi logodna cât mai mult. Să aibă timp să-i cunoască limba ascuțită.

- îl creditam cu mai mult discernământ, răspunse un glas de femeie. Nu mai este un băiețel. Dar aş spune că cei maturi pică mai uşor. Niciodată n-am avut dorința de a pune bețe-n roate cuiva, dar dacă mi se iveşte ocazia, am s-o fac, pe cinstea mea! Pare că a fost deja prins la jug, şi încă bine de tot. Cred că era vocea ei la telefon. Ştia că-i aici. Iar lui nici nu-i mai păsa că-l puteam auzi. Ştie că n-are de ce să se teamă de noi. Probabil că a scos-o din sărite, spunându-i pe tonul acela înghețat: „ai mers prea departe. N-am să-ți trântesc telefonul, dar discuța asta s-a încheiat!". Mi-ar fi plăcut să-i văd mutra.

Thomasina îşi spuse că ar fi fost mai bine să le atragă atenția şi tuşi. Femeia îşi făcu apariția, atât de plăcută la chip, încât exprimarea energică de mai înainte părea incredibilă.

- Pot să te ajut cu ceva , dragă?

- Vă rog să-mi explicați cum pot ajunge la Corrieside. Pe scurtătură.

- Ah, păcat că n-ai venit cu câteva secunde mai devreme. Luke Richmond a fost aici. Te-ar fi putut conduce, nu că ar fi cine ştie ce departe.

- Luke Richmond? Lucrează la Corrieside, nu-i aşa?

Femeia zâmbi.

- S-ar putea spune şi aşa. Nu că n-ar lucra. Munceşte - ba chiar din greu. Dar nu-i angajat. Este nepotul, partenerul şi, îndrăznesc să spun,

moştenitorul proprietarului. Poate că l-ai văzut - tocmai a ieşit.

Bărbatul cu sprâncene cât streaşina hambarului şi cu expresie feroce. Vai, Doamne! Nepotul propriului ei unchi. Insemna că erau rude. Ce bine că nu-i adusese pe copii! Avea senzaţia clară că nu se vor înţelege.

- Nu cumva detectez un accent englezesc? întrebă femeia.

Thomasina nu se simţea daranjată; dacă era vorba de curiozitate, provenea doar dintr-un interes amical.

- De fapt, nu-l cunosc pe domnul Ebenezer Swainson decât din corespondenţă, deşi suntem un fel veri de gradul doi. Nici nu ştie că sunt în Noua Zeelandă. Voiam să-i fac o surpriză. Am aflat de existenţa lui abia când .

- Când ţi-au căzut ochii pe articolul din „Argus", la Casa Noii Zeelande. Fii binecuvântată şi binevenită! Ce veste bună pentru Eb, tocmai când are mai multă nevoie. Işi va ieşi din minţi de bucurie.

- Să înţeleg că-i acasă? Eu stau în Christchurch, împreună cu fratele şi sora mea, mai mici, dar ei sunt plecaţi astăzi. Mi-am spus că prezenţa lor l-ar putea deranja pe Ebenezer, aşa că am venit singură.

- Ii plac cei mici. Păcat că n-a avut niciodată copii. Dar nepoţii fratelui lui vor fi oricând bineveniţi. Dintr-o dată, păru să-i fi venit o idee. Poate că aţi venit definitiv? Eb spunea că v-aţi pierdut părinţii. Am fost atât de entuziasmaţi de povestea pe care a publicat-o, încât avem senzaţia că vă cunoaştem de când lumea. O să vă stabiliţi în Noua Zeelandă? Mă gândeam că aţi putea locui în casa cea mare. Le-ar prii o mână de ajutor. Menajera, Louisa Stirling, este deocamdată internată în spital - calculi biliari. Aşa că, dacă aţi sta aici, ar fi o soluţie fericită. Cred că Eb va fi bucuros că am atins subiectul. Probabil că s-ar jena să vă facă propunerea atât de curând.

Thomasina era mişcată. Răspunse cu precauţie:

- Poate că aş putea aranja ceva pentru vreo câteva săptămâni - dacă vor dori să venim. Dar mai întâi, trebuie să-i cunosc. Suntem în vizită. Am câştigat călătoria la un concurs organizat de o companie aviatică - da, pe cuvânt. Sigur că l-aş putea ajuta o vreme, până ce menajera se pune iar pe picioare, dar numai dacă propunerea ar veni din partea lor.

Femeia izbucni în râs.

- Sunt sigură că aşa va fi. Luke nu-i deloc încântat să-şi facă singur de mâncare, ca majoritatea bărbaţilor, şi mai ales în această perioadă a anului, iar Eb va fi fericit. O privi gânditor. Mă întreb dacă te va recunoaşte. Semeni cu străbunica ta? Cred că Eb are vreo fotografie veche cu Bessie şi Edwin.

- Chiar dacă are, n-o să-i fie de prea mare ajutor, spuse ea, râzând. Era mai scundă cu vreo zece centimetri şi n-avea chică roşcată şi pistrui şi nici ochi albaştri-verzui. Bunica mi-a spus că era o fărâmă de om, cu păr negru ca pana corbului, cu ochi negri şi piele măslinie. Nu cred că domnul Swainson ar putea să facă vreo legătură.

într-un târziu, reuşi să plece mai departe, însă nu înainte de a afla că Drusilla Babbington se născuse în golf, aşa că fusese botezată cu un nume biblic, ca şi mama ei, iar că tatăl fusese scoţian. îl cunoştea pe Eb dintotdeauna, iar Jake, soţul ei, fusese botezat Jacob. Thomasina trebuise să-i promită că-i va povesti cum au decurs lucrurile şi cum a reacţionat Ebenezer la aflarea identităţii ei.

Nu de reacţia lui se temea, ci de cea a nepotului. Ce stupid să se lase pradă unor astfel de presimţiri! Oricum, cunoscând circumstanţele, probabil că nu era vorba de temperamentul lui, ci de o simplă indigestie, datorată lipsei menajerei.

Abia trecuse de brutăria lipită de han, când auzi din nou zgomot de copite şi întoarse capul. Alt cal mânat în galop. O ceruri! - aparent, Harvest Moon nu era nici pe departe sătucul adormit pe care şi-l imaginase. Semăna mai mult cu un spectacol despre Vestul sălbatic.

Instantaneu, căzu în admiraţie pentru priceperea şi aspectul amazoanei. Părul negru era lung şi drept, fluturând în vânt. Lăsa impresia că se grăbeşte. Trase scurt de hăţuri, privi spre balustrada de priponit caii, complet liberă, păru să se gândească la ceva, întoarse calul şi porni spre deal. Dar chiar în clipa aceea, Jacob Babbington ieşi din han.

Frumuseţea aceea brunetă nu pierdu vremea cu politeţuri, cum ar fi un salut. Ceru autoritar:

- Incotro a luat-o? S-a întors, sau a pornit spre mine?

Jacob nu se arătă jignit. Răspunse încet şi oarecum nepăsător:

- Spre casă, cred. L-am văzut trecând prin faţa ferestrei.

Fără o vorbă de mulțumire, își întoarse surul, înfipse pintenii și se făcu nevăzută. Thomasina era convinsă că-l căuta pe Luke. Incepea să se teamă că ideea de a veni neanunțată s-ar putea să nu fi fost cea mai bună.

Porni pe aleea de vizavi, urcă un mic povârniș, trecu peste un podeț și descoperi poteca ce se pierdea în hățiș. La capătul ei - așa i se spusese - trebuia să dea de niște grajduri și nimeni n-ar fi avut motiv de supărare că-și făcea apariția în spatele casei. Toată lumea folosea scurtătura, spusese Drusilla, fiindcă pe drum ar fi fost aproape doi kilometri de mers.

Ieșind dintre copaci, se trezi în fața grajdurilor, durate din piatră și acoperite de viță sălbatică, căreia abia îi dădeau frunzele. N-avea decât să treacă pe lângă ele și să urce cele câteva trepte tăiate direct în solul denivelat.

Dar când ajunse la marginea grajdurilor, auzi voci. Ezită. Poate că era mai bine să arunce o privire să se asigure mai întâi că Ebenezer era acolo. Deschise gura să întrebe: „e cineva aici?”, când fu oprită de tonul discuției.

Erau glasuri tinere. Probabil că era vocea bărbatului cu sprâncene stufoase, iar acesta continua să fie prost dispus.

- Cum naiba crezi că l-aș fi putut opri? răsună întrebarea. Doar nu-i ramolit. Este un om de șaptezeci și cinci de ani foarte activ. Oricum, la început părea să fie numai un hobby potrivit pentru cineva în vârstă și singur. I-a luat gândurile de la moartea mătușii Georgie. Totuși, ce te agiți atât? Lumea nu s-ar înghesui să locuiască aici, nici pentru o recompensă. O să refuze. Oricum, ce credeai că aș putera face? Să-i spun: „ah, nu, unchiule, vreau să fie pământul meu!”

încheie tirada cu un sunet care exprima dispreț și mânie.

Cealaltă voce era ca de gheață. Probabil că aparținea frumoasei cu păr negru.

- Nu fi absurd, Luke. Nimeni nu poate fi atât de necioplit. N-ai pic de diplomație. Ar fi trebuit să-ți dai seama din ce parte bate vântul. Cu mult timp în urmă, ai fi putut planta semințele îndoielii, preventiv. Trebuia doar să scapi o vorbă: „Doamne, se plânge de sărăcie, nu-i așa? Sper să nu fie pusă pe căpătuială. Să nu te lași dus, unchiule.” Iar el ar fi fost prevenit. Problema a apărut numai din cauza propriei tale stupidități, a incapacității de a înțelege mobilurile celorlalți. Ești mult prea generos și dezinteresat. N-

avea importanță câtă vreme erai singur, dar o dată căsătorit va trebui să te gândeşti la viitorul familiei. Ca să răzbeşti în viață trebuie să fii foarte pragmatic. Iar acum, trebuie să ai grijă şi de mine!

Thomasina se pregătea să facă stânga-mprejur şi s-o ia la fugă, sperând ca cearta lor să-i acopere zgomotul paşilor pe pavajul de beton. Era gata să renunțe, dar în clipa aceea se făcu linişte. Să-şi fi dat seama că cineva îi asculta?

Spre uşurarea ei, vocea bărbatului răsună din nou. Numai că acum avea o tonalitate gravă, mult mai neplăcută ca mânia de acum câteva clipe.

- Nu crezi că ai sărit calul? Te cam pripeşti să tragi concluzii după câteva întâlniri nevinovate. Sufăr de amnezie, sau care-i explicația? Nu-mi amintesc să te fi cerut de nevastă! Sau măcar să-ți fi dăruit un inel de logodnă!

Urmă o nouă tăcere amenințătoare. Thomasina se ruga ca explozia de mânie a fetei să fie suficient de gălăgioasă încât să-i acopere retragerea.

Dar glasul deveni dintr-o dată împăciuitor.

- Luke, ah, Luke! Spui asta numai fiindcă eşti supărat pe mine. Am fost obligată să-ți vorbesc astfel, fiindcă venise momentul să-mi dai un inel. Trebuie să clarificăm lucrurile acum şi aici. Este necesar să ne coordonăm eforturile. în afară de asta, în zilele noastre, nu mai sunt la modă cererile formale. De luni de zile suntem împreună. Toată lumea se aşteaptă să anunțăm logodna. Am fost tot mai apropiați, iar asta poate însemna un singur lucru .

- Prozaic discurs, Ilena! o întrerupse el. Asta demonstrează cât de diferiți suntem. Dacă am să doresc să mă însor, fata respectivă o să primească o cerere în toată regula, urmată imediat de un inel. Cu tine, n-am ajuns încă în stadiul ăsta, crede-mă! Şi să-ți mai spun ceva ... dacă ar fi fost vreo şansă, aceasta a dispărut după ce ți-ai dat pe față mercantilismul. Pot să te asigur că n-am să-ți adresez nici o cerere în căsătorie, aşa că n-ai decât să ...

Vocea lui devenise din ce în ce mai puternică. Iată că se ivise ocazia de care avea nevoie. Se întoarse şi o luă la fugă, pe vârfuri. In uşa grajdului, atinse o cutie de conservă, lăsată pe jos. Tinicheaua se rostogoli înaintea ei, lovindu-se de zidul de piatră ce susținea valul de pământ. Nu-i rămânea decât să spere că cearta a acoperit zgomotul.

Ajunse la trepte în clipa când cineva ieşea în grabă din grajd. Thomasina se făcu mică. Nu îndrăznea să meargă mai departe, ca să nu atragă atenţia. Ce neplăcut ar fi fost ca cei doi să priceapă că discuţia lor fusese surprinsă de o necunoscută. Nu dorea decât să scape.

Nemişcată, o văzu pe fata cea înaltă şi brunetă ieşind în urma ei, punând o mână pe balustradă şi sărind în padocul în care o aştepta calul sur. Il dezlegă, se aruncă în şa şi plecă. Sări peste un gard cu vizibilă îndemânare, deşi Thomasina, începătoare în domeniu, îşi ţinuse respiraţia de teamă să nu cadă şi să-şi rupă gâtul. Apoi, călăreaţa dispăru din raza vizuală, printre coline.

Thomasina se aştepta ca sprâncenatul s-o urmeze, sărind la rândul lui în şa, dar n-o făcu. Oare ce voiseră să spună? După ce va scăpa, va avea vreme să clarifice problema. Cu siguranţă, cineva se înşela.

Işi prinse tâmplele în mâini şi scăpă un geamăt. Oare ce mai aştrepta individul acela irascibil? Era aproape vremea prânzului. Poate că se va retrage în casă. Probabil că Ebenezer era deja acolo, complet neştiutor în privinţa celor petrecute la grajduri. N-ar fi fost mai bine să se îndrepte spre casă, mimând ignoranţă, ca să-l cunoască pe bătrân?

In clipa următoare, intră în panică. Din curte se auzea forfotă; zvâcni în sus, gata s-o ia la goană, dar cineva apăru în capul scării şi din doi paşi ajunse în faţa ei.

Sprâncenatul în persoană! Thomasina scăpă un strigăt şi se supără pe sine. Nu făcea decât să-şi sublinieze vinovăţia.

încruntat şi cu ochii aruncând scântei, Luke Richmond spuse:

- Ah! Mi s-a părut că aud un zgomot! De când eşti aici? Şi ce naiba cauţi, furişându-te astfel şi trăgând cu urechea la conversaţiile particulare ale altora?

Senzaţia de vinovăţie dispăru ca prin farmec. Thomasina se îndreptă, scoase bărbia în afară şi răspunse batjocoritor:

- Discuţii private? Probabil că glumeşti! Asemenea conversaţii nu se poartă pe ton de buhai! Am impresia că s-a auzit până în sat. Voiam doar să văd dacă e cineva acasă, iar femeia de la han mi-a spus s-o iau pe scurtătură. Trebuia s-o iau pe lângă grajduri, dar am auzit voci şi am sperat să-l găsesc pe domnul Swainson. Am auzit doar atât cât să pricep că prezenţa mea n-ar fi fost oportună, aşa că, îndată ce ai început să zbieri din

nou, am vrut să plec şi am dat peste nenorocita aia de cutie! M-am refugiat aici ca să vă scutesc, pe tine şi pe fată, de situaţia stânjenitoare. Apropo, ea nu m-a văzut. Aşteptam, neştiind cum să procedez. M-am ghemuit ca să nu fiu zărită.

El slobozi unul din sunetele acelea indescriptibile. Thomasina tresări vizibil, îndepărtându-se un pas. Asta păru să-l scoată din fire şi mai rău. în obraji îi apăruseră pete roşii de mânie.

- Nu ştiai ce să faci? Ce mai scuză! Cu cine crezi că vorbeşti? Te distrai de minune. Mai ceva ca la o telenovelă, nu-i aşa? Sperai să ai parte de încă o scenă! îţi închipuiai că am să dau fuguţa după ea? O, nu, călătorie sprâncenată! Mi-a ajuns! Dar lăsând asta, cine eşti şi ce doreşti?

Thomasina vorbi răspicat, cu răceală:

- S-ar putea să mă cunoşti. Sunt o rudă îndepărtată, din Northumberland. Mă numesc Thomasina Temple Meade. Nu mai avusese ocazia să vadă o asemenea racţie. Luke rămase cu gura căscată şi lipsit de grai. Aşa că nu-i rămânea decât să continue. Probabil că unchiul tău ţi-a vorbit despre mine. Tata - care a murit între timp - a descoperit un articol publicat în ziarul Christchurch Argus, în care domnul Swainson povestea despre tatăl lui. Acest Thomas Swainson a fost frate cu străbunicul meu, Edwin Swainson. Doamna Babbington, de la crâşmă, era la curent. Am venit de la Christchurch cu intenţia să-i fac o surpriză lui Ebenezer .

El păru să-şi fi revenit şi izbucni furios:

- Poate că am auzit de tine? Poate? Grozav! Asta-i subevaluarea anului. Ai auzit cearta de adineauri. Despre cine crezi că era vorba?

Thomasina păru complet încurcată.

- Ce naiba vrei să spui? Cum să vă certaţi din cauza mea? Nu te-am mai văzut până azi - mulţumesc cerului! Unchiul tău spunea că locuieşte împreună cu un nepot - nici măcar nu ţi-a pomenit numele. L-am aflat abia adineauri, la crâşmă. Când am ajuns, tocmai plecai călare. Uite ce-i, nu pricep. Vorbele tale îmi depăşesc puterea de înţelegere şi eşti atât de prost dispus încât ai devenit incoerent. N-ai vrea să mă conduci la unchiul tău? Aici se petrece ceva dubios.

Pe figura lui apăru un zâmbet batjocoritor. Sprâncenele i se ridicaseră, iar ochii, surprinzător de închişi la culoare pentru un bărbat atât de blond,

păreau să arunce fulgere.

- Ah, ba pricepi foarte bine. Acordă-mi credit. O fi spus Ilena că-s prea dispus să cred în declarațiile altora, dar nu-s fraier. O să discutăm problema înainte de a-l cunoaște pe unchiul. Intră în grajd, să nu ne surprindă înainte să dăm lucrurile pe față! O prinse de braț, o trase pe scară și intrară în prima despărțitură, de unde, fără voia ei, auzise conversția de mai devreme.

Duse o mână la gură și o măsură cu resentiment. Thomasina fu străbătută de un fior de teamă, însă mimă bravură.

- Trebuie să fii absolut nebun. Şi nu mai pune mâna pe mine! Habar n-am despre ce vorbești, dar te porți de parcă te-ar fi înțepat un tăun - și întrucât n-am vreme să încerc să descopăr în ce fel am ajuns să-ți afectez viața sentimentală, am să-ți explic de ce am venit. Pari să fii cam slab de minte. De fapt, bolnav! Ți-a scăpat amănuntul că suntem rude. Dacă ești la curent cu corespondența pe care am purtat-o cu unchiul tău, trebuie să știi că sunt tutorele fratelui și surorii mele. Facem un tur al Noii Zeelande. Avem de stat două săptămâni la Christchurch și mi-am spus că este momentul să-mi vizitez ruda de curând descoperită. Asta-i tot.

De astă dată, zgomotul aducea a șuierat, exprimând un amestec de sarcasm, sfidare și neîncredere. Simți că se pierde cu firea. Ochii ei aruncară scântei, în vreme ce bătea din picior.

- Spune-mi, toți neozeelandezii îți seamănă? Sunteți atât de incapabili să vă stăpâniți încât emiteți mugete de taur înfuriat sau de urs grizzly?

Răspunsul fu total neașteptat și, o clipă, avu senzația că ochii lui exprimau amuzament.

- Numai că nu-s neozeelandez. Dacă ții să afli, sunt englez - ca tine!

De data asta, fu rândul ei să rămână cu gura căscată.

- Ei bine, pot spune că sunt mult mai puțin mândră de naționalitatea mea decât acum două secunde!

- Nu ți-ai dat seama? După părerea celorlalți, n-am reușit să scap de accentul britanic, spuse el, renunțând la tonul mânios.

- Păi, probabil că mai detectează o oarecare tărăgăneală. Dar n-am sesizat-o. Şi n-are nici o legătură cu discuția.

- N-are, într-adevăr, dar tu ești cea care a deviat de la subiect. Iar motivul mugetului - nu știu dacă-i termenul cel mai bun - este că pur și

simplu nu te cred! Povestea asta, cum că ai fi în trecere pe aici şi că te-ai gândit să ne faci o surpriză, este cusută cu aţă albă. Unchiul Eb mi-a arătat penultima ta scrisoare, în care spuneai că veţi fi obligaţi să părăsiţi casa. Că romanele tatălui tău abia începuseră să se vândă bine şi că urma să iei cu chirie un apartament în Newcastle. Nu prea pare posibil ca, dintr-o dată, să te aventurezi într-o călătorie peste mări şi ţări, însoţită de doi copii mici, decât dacă trăieşti cu speranţa de a profita financiar de pe urma proaspăt-descoperitelor rude.

Furia o înecă pe Thomasina.

-Eşti ... eşti oribil, suspicios şi te porţi ca un animal! Dacă acesta este efectul banilor, atunci prefer să rămân zgârie-brânză toată viaţa. înţeleg. îţi închipui că încerc să-l înduplec pe Ebenezer să fie darnic. Ce idee ridicolă! Niciodată nu mi-a trecut prin minte una ca asta.

El râse. Nu suna cu nimic mai bine decât mugetul dinainte.

- Draga mea, crezi probabil că-s uşor de dus de nas. Ţi-ai făcut apariţia cu cea mai mare grabă. N-ai pierdut nici o clipă. Probabil că ai lăsat urme de cauciucuri pe asfalt, spre aeroport. Nu-mi dau seama când ai avut vreme să-ţi faci şi vaccinurile.

Thomasina îşi prinse din nou tâmplele în mâini. Apoi spuse, rar şi apăsat:

- Te-ar deranja să-mi explici, de preferinţă în cuvinte scurte, la ce te referi?

- Foarte uşor. Nu că n-ai cunoaşte răspunsul. Dar iată o acuzaţie directă: în clipa când ai primit scrisoarea unchiului, în care vă invita să veniţi în Noua Zeelandă, menţionând că va avea grijă să nu aveţi de pierdut, ai şi sărit în avion! Femei! Toată vorbăria lor despre emancipare este o aiureală. N-au în gând decât să se căpătuiască pe socoteala bărbaţilor, ca întotdeauna. Mai întâi Ilena şi acum tu! Pf!

Era prea mult. Tomasina făcu un pas şi-l plesni peste mutră, cu putere. Apoi, speriată de posibila reacţie, se retrase prevăzătoare. El tresări, desigur, dar nu încercă să se apropie. In loc de asta, spuse sarcastic:

- Acum câteva clipe, mi-ai declarat că n-aş fi gentleman. Ei bine, nici tu nu eşti o lady. O fată cu oarecare bună creştere n-ar lovi astfel. Şi-ar da seama că bărbatul n-are cum să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

- Nimic din ceea ce a am văzut până acum nu mi-a dat de înţeles că n-ai să răspunzi la fel, aşa că a fost un act de bravură din parte-mi. Şi chiar dacă o încasam, ar fi meritat! nu-mi pasă. Mă mânca palma să te ating. Şi va trebui să-ţi ceri scuze ... mai devreme sau mai târziu ... când am să-ţi demonstrez că nu ştiam nimic despre intenţiile unchiului tău. Crede-mă pe cuvânt, n-aş renunţa la independenţă pentru nimic în lume. Am o părere foarte proastă despre această generaţie de Swainsoni!

- Bunule Dumnezeu! exclamă el. Nu suntem rude! Spre norocul meu

- cu o viespe ca tine! Sunt fiul surorii soţiei lui Ebenezer. Ţi-am mai spus că-s englez - cum naiba să fiu descendent al lui Thomas?

- Pe moment, nu-s capabilă să desluşesc toată încurcătura, dar încep să-mi amintesc fragmente din discuţia ta cu încântătoarea Ilena. Atunci îmi închipuisem că am nimerit în mijlocul unui scandal privind succesiunea - doamna Babbington spunea că Ebenezer are o mulţime de nepoţi şi nepoate - şi n-am mai avut ocazia să mă gândesc la problemă, până ce m-ai sechestrat aici! Eram prea înfricoşată de indiscreţia involuntară, ca să mă mai preocupe şi altceva în afară de stânjeneala situaţiei şi dorinţa de a mă

face nevăzută înainte de a fi descoperită. Inţeleg că erai pe cale să te logodeşti cu ea şi că ...

- Ei bine, asta era părerea ei. Poate că aşa şi era. Dar, cu certitudine, nu mai e cazul.

- Norocoasă fată! Thomasina îi plătea cu aceeaşi monedă. Şi nu mă mai întrerupe. Aşadar, îţi găsiseşi peticul. Ei bine, chestiunea nu mă priveşte şi nu trebuie să vă îngrijoraţi din pricina mea. Eu stau pe propriile picioare, întotdeauna am fost independentă şi aşa va fi şi de acum înainte. Biletul - biletele de întoarcere sunt deja rezervate pentru jumătatea lui octombrie şi n-o să ne mai vedem niciodată.

- Atunci, de ce ai venit?

- Am să-ţi explic. M-am înscris într-un concurs, al cărui premiu era o călătorie de agrement, şi am câştigat.

- Poveşti de adormit copiii! exclamă el, râzând. Şansa ca cineva să câştige un asemenea concurs exact în momentul oportun este infimă. Cred că ai auzit de concursul respectiv şi ţi-ai spus că n-ar strica să pretinzi că l-ai câştigat - în felul ăsta pari mai puţin interesată. Nu trebuie decât să simulezi că te-ai lăsat cu greu convinsă de unchiul Eb.

- Ai început să mă plictiseşti! Pot să dovedesc. Acasă, la Christchurch, am copiile articolelor pe care le-am scris pentru compania aviatică. Ai să le examinezi în amănunt, chiar dacă va trebui să ţi le lipesc pe nas! Cred că am plecat înainte de sosirea scrisorii. Probabil că mă urmează. Deja am mai primit câteva scrisori la oficiul poştal din Christchurch. Voiam să-i fac o surpriză lui Ebenezer, aşa că, înainte de plecare, i-am trimis o scrisoare simplă, comunicându-i că suntem în căutarea unui apartament în Newcastle. Consider că unchiul nu trebuie să ştie despre cearta noastră. Nu cred că i-ar face plăcere. Presupun că va trebui să afle, la un moment dat, despre ruptura ivită în relaţia ta cu Ilena. Oricum, dacă eşti deştept, ai să te împaci cu ea, când o să te convingi că n-a fost nici un pericol. însă în clipa asta, aici, aştept scuze!

Sprâncenele se lăsaseră în jos, în vreme ce el cugeta. Asta avu darul s-o înfurie şi mai mult. De ce nu era capabil s-o creadă? în cele din urmă, el spuse:

- Există şi coincidenţe. Aş putea accepta că ai câştigat acel concurs. Dar cum pot fi sigur că n-ai primit scrisoarea? A trecut atâta vreme de când ţi-a trimis-o.

Pentru a se calma, Thomasina inspiră adânc.

- Desigur, o metodă ar fi să mă crezi pe cuvânt, dar văzând că nu eşti capabil să recunoşti adevărul, vom intra în casă ca doi prieteni şi-l vei întreba pe unchiul Eb când mi-a trimis scrisoarea. Am plecat din Greenchester pe la mijlocul lui august. Cred că scrisoarea a fost trimisă mai târziu, având în vedere mirarea ta, că am venit atât de repede. Nu pot decât să sper că ține minte data.

Din direcția intrării răsună un glas, iar ei tresăriră.

- Nu prea, spunea glasul, dar s-ar părea că te-a ratat de puțin. Bun, Luke, doamna aşteaptă scuze.

Thomasina era ingrozită. La fel stăteau lucrurile cu Luke. Rămăseseră cu gura căscată, dar se grăbiră să treacă în compartimentul alăturat. Un chicot venit de sus îi făcu să ridice privirea. O scară ducea spre podul cu fân, iar acolo se ivise figura frumoasă a unui bătrân, înconjurată de păr alb. In clipa următoare, Ebenezer Swainson cobora, cu spatele spre ei. Ajunse jos, se întoarse şi se scutură de praf.

Era înalt, uscățiv şi frumos, de fapt chiar splendid, cu trăsături de patrician, izbitor de asemănătoare cu ale lui Edwin, în fotografia veche de o sută de ani. Nu mai aveau ce spune. Rămăseseră cu ochii pe bătrân. Pentru Ebenezer, situația era prea ilară. Izbucni în râs, ținându-se cu mâna de scară.

- Am auzit tot, reuşi el să spună. Reparam un căpăstru. Apoi, Sukey şi-a făcut apariția din pod, aşa că m-am urcat să caut ouăle. Când Ilena te-a găsit, înainte să apuc să te strig, mi-am spus că ar fi mai bine să rămân ascuns. Pe cuvântul meu, a fost o experiență revelatoare! Ai avut mare baftă că ai scăpat, băiete.

- Nu-mi face pe inocentul, replică Luke. Ai vorbit cu Ilena la telefon. Ai premeditat totul! Şi i-ai spus că sunt la Sickle!

Ebenezer nu părea deloc ruşinat.

- Păi, m-am gândit că ar fi interesant să vedem cum reacționează la veste. In ultimele săptămâni, comportamentul ei a devenit exagerat de posesiv, aşa că am simțit că venise momentul să afle că am invitat familia Meade şi că speram că vor rămâne aici. Ar trebui să-mi fii recunoscător. Thomasina ar fi dorit să-l oprească, să nu agraveze situația. El însă continuă degajat: nu crezi că ai avut mare noroc?

Luke răspunse, destul de potolit:

- Sunt convins. Am să rămân singur. Există şi lucruri mai rele decât celibatul.

- Ah, replică Ebenezer rapid, nu toate femeile sunt la fel, Luke. însă ştiu că asta era poamă. Hei, nu uita, aşteptăm nişte scuze.

Thomasina interveni la fel de repede:

- Nu, nu-ţi face griji. Cred că n-au nici o semnificaţie. A fost o întâmplare neplăcută şi atâta tot. îşi mută privirea spre Ebenezer şi continuă: n-am putea uita toată tărăşenia? Peste două-trei săptămâni, voi fi la celălalt capăt al pământului şi aş prefera să lăsăm baltă subiectul ăsta. A fost o neînţelegere şi mi-ar plăcea să mă bucur de faptul că ne-am cunoscut ca şi când nu s-ar fi petrecut nimic. I-aş aduce pe copii să exploreze golful, dacă nu deranjez. S-ar distra de minune, dacă am veni din când în când.

- Din când în când, pe dracu! exclamă Ebenezer. Trebuie să locuiţi aici. îţi place să arunci bani pe cazare, când ai o rudă care stă într-o căsoaie bună pentru trei-patru familii! Şi se mai spune că suntem ospitalieri. îmi pare rău numai că menajera nu-i aici. Asta înseamnă că va trebui să prepari micul dejun şi prânzul, dar cred că ai să te descurci, ce zici?

Thomasina răspunse cu neplăcere:

- Bineînţeles că m-aş descurca, dar cred că în circumstanţele actuale, ar fi preferabil să ne mulţumim cu vizite pe timp de zi.

Luke arboră o grimasă.

- Nu te-ai domesticit, hai? Ei bine, aşa sunt scriitorii, din câte am auzit. Le place să lase deoparte micul dejun, să-şi tragă mai aproape maşina de scris şi să lucreze, orice s-ar întâmpla.

Thomasina se întoarse spre el, încordată.

- Nu-mi rămâne decât să concluzionez că n-ai cunoscut nici un scriitor. Mama m-a învăţat să profit de orice ocazie.

Ebenezer se străduia să-şi înăbuşe râsul. Vorbi pe un ton afectuos.

- Ah, Luke! De ani de zile nu te-am mai văzut atât de bătăios. îmi place. Te transformai cu încetul într-un burlac înrăit.

- Şi am de gând să rămân, replică Luke, posomorât.

- Asta este dimineaţa cea mai neobişnuită pe care am trăit-o vreodată. întotdeauna vorbiţi atât de direct? Şi dacă aşa stau lucrurile, să înţeleg că

acea ieşire necontrolată nu va duce la ruperea relaţiilor? Că va fi uitată până la vremea prânzului şi armonia se va instaura din nou?

- Nu, răspunse Luke. Ilena a mers prea departe. N-am să mai ies cu ea. Dacă nu te mai poţi întâlni cu o fată fără să aibă senzaţia că aude marşul nupţial, e semn rău.

Ebenezer ridică din umeri.

- Ceasul, ca şi stomacul, îmi spune că a venit vremea prânzului, iar certurile au darul de a-mi provoca o poftă de lup. Ce părere aveţi de o masă? Destul de ciudat, nu, să-i spui musafirei că trebuie să gătească, dar sunt sigur că ţi-ar plăcea mai mult mâncarea pregătită de tine, decât de mine sau de puţin mai priceputul Luke. Abia dacă sunt în stare să fac ouă cu şuncă.

- Pe când domnişoara Meade, interveni Luke, sarcastic, fără îndoială că poate prepara la moment nişte omlete care să-l facă de ruşine şi pe cel mai mare bucătar parizian!

- Bineînţeles că pot, se grăbi ea să declare şi-i păru imediat rău, fiindcă habar n-avea pe ce maşină de gătit va trebui să lucreze şi cu ce ustensile, iar omletele ar fi putut ajunge tari ca pingelele şi cam la fel de groase. Iar tremurul din genunchi nu era de natură a-i uşura sarcina.

- Perfect, declară Ebenezer, luând-o de braţ. Armistiţiu? Hai Luke. Vom da o mână de ajutor. Din clipa asta, toate fricţiunile dispar. Privi spre ea. Mai bine mi-ai spune „unchiul Eb". Ar fi incomod să foloseşti „vărul Ebenezer cel cu patruzeci de ani mai mare".

Mi-ar face plăcere, răspunse Thomasina, atâta vreme cât n-aş provoca vreo zeflemea din partea nepotului legitim. Ar putea crede că încerc să-mi fac loc în sânul familiei.

- Păi, atâta timp cât eu n-o cred, n-are nici o importanţă. Şi n-ai de ce să-ţi faci probleme din cauza lui Luke. Eşti băiat bun, Luke, nu-i aşa? Bun, înainte marş!

Bine că o prinsese de cot, fiindcă Thomasina era complet ameţită. Urcară treptele săpate în malul de pământ. Erau acoperite cu petalele florilor de piersic, iar briza dinspre mare agita frunzişul arborilor. Ajungând sus, se opriră să admire frumuseţea arhitectonică a Corrieside şi împrejurimile.

# Capitolul 3

Numele de Corrieside se potrivea perfect, având în vedere intrândul semicircular pe care-l ocupa, precum si perdeaua de copaci si stânci care proteja parcul de vântul dinspre port.

Acum, la mai bine de o sută de ani de când prima colibă de lut fusese ridicată, terenul era acoperit de o minunată grădină, alcătuită din exemplare superbe de copaci europeni, adăugându-si farmecul coniferelor locale. Parfumul de narcise albe si galbene si cel de zambile le mângâiară simțurile, iar bâzâitul neîntrerupt al albinelor, care patrulau printre cei vreo cincizeci de pomi ai livezii, părea să fie exprimarea sonoră a unei bucurii pure.

Dar atenția Thomasinei fu atrasă în primul rând de casă. Avea frontonul larg si din loc în loc linia acoperişului era întreruptă de ferestrele dormitoarelor. Fusese construită în trepte, pentru a prelua înclinarea terenului, asa că părea să aibă trei etaje. Acoperisul se prelungea peste veranda de la intrare si întreaga clădire era înconjurată cu un brâu frumos modelat. Ferestrele nordice, luminate de soare, erau protejate de niste copertine susținute de armături solide, foarte potrivite cu masivitatea construcției, iar pe balustradele teraselor se împleteau tulpini de viță-albă si glicină, pe care abia apăruseră primele floricele albastre.

Pătrunseră în casă printr-o intrare laterală. Din prima privire, Thomasina pricepu că acel cămin fusese iubit si prețuit de-a lungul anilor. Mobila purta patina vremii, iar modernizările nu făceau decât să accentueze atmosfera. Nu se simțea efortul de a pune în valoare o anumită piesă. Nu toate datau din perioada colonială de început. Ceea ce se adăugase în timp se integra armonios. Ah, ce păcat că Ebenezer şi Georgiana Swainson nu avuseseră urmaşi care să moştenească locuința familiei. într-un asemenea caz, splendida casă cufundată în pace n-ar fi ajuns să provoace asemenea dispute. Ea ar fi fost un simplu vizitator binevenit, şi nimic mai mult.

Dar nu prea era vreme pentru asemenea meditații. Necesitatea de a pune pe masă acele nenorocite de omlete o stresa. Fusese provocată. Spuse cu vioiciune:

- Mi-ar plăcea să văd casa, dar aş prefera să nu fie pe fugă, aşa că

propun să ne ocupăm de masă. Vreți să-mi arătați unde-i bucătăria, vă rog?

- Lasă-mă pe mine să pregătesc prânzul, interveni Luke. Crede-mă, sunt mult mai priceput decât unchiul.

Intrară într-o bucătărie modernă, ale cărei ferestre dădeau spre golf. Era zugrăvită în galben, iar pardoseala acoperită cu plăci de vinil arăta ca o tablă de şah. O masă era aşezată lângă fereastră şi Thomasina întrebă imediat:

- N-am putea lua masa acolo? Nu-i cazul să fim protocolari.

- Sigur că nu, replică suav Luke. Doar suntem rude, nu-i aşa?

- Foarte îndepărtate, răspunse ea, pe acelaşi ton. Acum, mi-ar trebui un şorțuleț. Costumul este prea nou ca să risc să-l pătez.

- Un şorț! Doamne fereşte, parcă ai fi verişoara Louisa. Credeam că femeile moderne nu mai poartă aşa ceva, ci doar cămăşi de casă.

- Ei bine, oricare ar fi soluția, am să apelez la ea.

El zâmbi, se duse la uşă şi luă din cui un şorț uriaş. îl ridică şi-l admiră.

- Verişoara Louisa este, hm, cam rotunjoară - ca să mă exprim cu blândețe. Nu te-aş putea condamna dacă ai refuza să-l porți.

- Ah, dă-l încoace, spuse ea nerăbdătoare. N-are de ce să-mi pese. Este doar un mijloc de protecție. Nu-s obsedată toată vremea de felul cum arăt. îşi vârî capul prin deschizătură, îşi petrecu cordonul de două ori în jurul taliei, făcându-i o fundă în față. Aşa, îmi trebuie ouă, puțin lapte, unt sare şi piper. Dacă aveți verdeață, aş adăuga un pic.

Luke îi aduse tot, cu o deferență exagerată. Ea se aplecă şi deschise uşile măştii de chiuvetă.

- Oare verişoara Louise are vreo tigaie? Dacă nu, am să fac omletele într-o crăticioară.

El râse, se duse la cămară şi se întoarse cu obiectul în cauză.

- Inainte de a se interna, m-a amenințat că mă omoară dacă o voi folosi la altceva. I-am spus că, în ce mă privea, n-avea nici un motiv de teamă, chiar dacă aş fi ajuns s-o utilizez!

Unchiul Eb îşi făcu apariția.

- Ah, îi dai o mână de ajutor. Bine. Mă descurc mai bine cu aranjatul mesei. Unde sunt fețele de masă?

- Thomasina şi-a manifestat dorinţa de a mânca aici. După ea, acum facem parte din aceeaşi familie.

Unchiul îl privi cu suspiciune, dar nu scoase nici un cuvânt, aşa că Thomasina se hotărî să-l ignore şi ea. Ţinând seama că era bărbat, Ebenezer se descurcă de minune cu aşezatul feţei de masă în carouri şi al veselei de porţelan cu ornamente chinezeşti, scoasă din vechiul dulap de bucătărie. Ieşi şi reveni cu câteva crenguţe înflorite de alun, pe care le aşeză în mijlocul mesei.

- Asta, ca să-i dăm motive de mândrie Louisei.

Thomasina se mai relaxă puţin. Luke tăie pâinea, scose untul, gemul de caise şi nişte faguri de miere. Ea nu avea decât să se concentreze asupra omletei şi să orneze farfuriile cu roşii şi pătrunjel tocat. Spre dezamăgirea ei, prima porţie se cam arse, dar urma să fie a ei şi, oricum, ultimele ieşeau întotdeauna mai bine.

Se aşezară, iar bătrânul Ebenezer spuse rugăciunea. Dintr-o dată, fu cuprinsă de ilaritate. Dacă cineva i-ar fi spus, cu trei sferturi de ceas în urmă, că urma să stea la masă lângă Luke Richmond mulţumind proniei, nu l-ar fi crezut.

Işi plecă fruntea, încercă să ia o furculiţă de omletă, dar râsul o înecă iar şi începu să tuşească. Spre marea ei surpriză, Luke Richmond lăsă jos tacâmul şi izbucni în râs, la rândul lui.

- Nu te abţine! Ridicolă situaţie, nu-i aşa?

Thomasina roşi până în vârful urechilor.

- Nu râd din cauza rugăciunii. Acasă, procedam la fel - când nu aveam invitaţi pe care i-ar fi putut deranja. Chicoteam fiindcă ...

- Pentru că ai simţul proporţiei - un alt nume pentru bunul-simţ - iar situaţia este al naibii de amuzantă. După ce am fost mustrat de o străină, să mulţumesc cerului! Nu mai fi aşa de susceptibilă! Sigur că-i hazliu. Uită-te la unchiul Eb.

Devenind serios, unchiul spuse:

- Las-o baltă, Luke. Dacă mă faci să râd, n-am să pot savura această excelentă omletă. Şi te rog să n-o tachinezi pe Thomasina. Este o bomboană de fată şi, după scena din grajd, majoritatea femeilor te-ar fi pălmuit şi ar fi plecat imediat înapoi la Christchurch, în loc să-ţi facă de mâncare!

- Şi încă foarte gustoasă! recunoscu Luke, îndreptându-şi din nou atenţia asupra farfuriei.

- Ei bine - slavă cerului! - ostilitatea pare să fi dispărut. Resimţeam tensiunea. Observă o privire ciudată în ochii lui Luke. Să însemne oare că nu depăşiseră starea conflictuală? Că-şi interpretase dorinţa drept realitate?

Spălă vasele, Luke le şterse, iar Ebenezer le puse la loc. Unchiul părea să-i considere nişte copii care s-au certat, dar vor uita cât de curând. Thomasina îşi spuse că asta n-avea să se întâmple, cel puţin în ceea ce o privea. îşi propuse să fie foarte circumspectă. Spre norocul ei, urma să scape destul de repede. îşi aminti cu durere că se gândise la o posibilă stabilire în Noua Zeelandă. Poate că n-ar fi fost cea mai înţeleaptă soluţie. Dacă aici era privită cu suspiciune, probabil că mai bine s-ar fi întors acasă, printre cunoscuţi şi prieteni.

***

Ar fi preferat să nu fie Luke cel care-i arăta casa. Astfel, îi venea greu s-o preţuiască după merit. Avea senzaţia că orice cuvânt de laudă ar fi fost considerat o preţuire pofticioasă. îşi dorea să nu fi menţionat în scrisori situaţia financiară proastă în care se aflau. Când Ebenezer se interesase dacă drepturile de autor, moştenite de la tată, le erau îndestulătoare, i se păruse foarte normal să recunoască adevărul. Pe deasupra, n-avusese habar că vărul din Noua Zeelandă deţinea o asemenea avere. Ebenezer îi arătase nişte coline îndepărtate, care-i limitau proprietatea. Şi-l închipuise proprietar al unei ferme micuţe, probabil grevată de ipoteci.

Vizitând casa, Thomasina pricepu că avuseseră suficienţi bani s-o modernizeze. Totuşi, nimic nu se pierduse din farmecul construcţiei originale. Holurile erau lambrisate, iar la etaj se ajungea pe o scară graţios arcuită. Ii plăcu mai ales dormitorul principal, cu ferestrele dând spre ocean. Acolo se născuse Ebenezer. Mocheta avea motive florale, pe tonuri de lila, roz şi azuriu, perfect asortate cu tapiseria chinezească a scaunelor. Sub arcada ferestrei deschise, prin care se simţea o briză uşoară, exista o măsuţă ornamentală din împletitură de nuiele. Un loc numai bun să te laşi furat de vise, de unde puteai urmări nave din toate colţurile lumii, intrând sau ieşind din port.

Toate încăperile purtau amprenta foştilor ocupanţi. Intr-un pătuţ de copil se vedea încă un şirag de jucării pentru sugari, făcute în casă. Câteva

reproduceri de pe cutii de bomboane, din perioada anilor '30, erau agăţate pe pereţi, alături de o ţintă pentru aruncat săgeţi, un cărucior pentru păpuşi, etajere pentru jucării, hărţi înrămate şi atârnate pe pereţi, complet depăşite.

Ebenezer spuse:

- Le-am păstrat aşa din pur sentimentalism, dar, la fiecare câţiva ani, o nouă generaţie de nepoţi vin să se bucure de vacanţe la mare. Unii dintre părinţi au ferme, dar nici una nu este în apropierea litoralului. Continuu să sper că vreunul dintre ei va veni şi va arunca toate vechiturile astea, va cumpăra mobilă modernă şi se va stabili aici, dar toţi cei care au trecut pe aici par să prefere locul neschimbat.

Thomasina vorbi cu gingăşie:

- Probabil că le dă senzaţia de stabilitate, de siguranţă, în această lume în permanentă schimbare. Este o minune să beneficiezi de un asemenea refugiu, în care se păstrează vechile valori şi bucuriile simple ale vieţii. Ridicând fruntea, întâlni privirea încruntată a lui Luke. Părea că vrea s-o străpungă, aşa că adoptă o atitudine defensivă. Luke Richmond, crezi că încerc să mă vâr pe sub pielea unchiului. Dar nu-mi pasă. Ceea ce simt acum se datorează pierderii recente a propriului cămin, care a însemnat atât de mult pentru tata si mama mea vitregă, dar care se năruieşte poate chiar în aceste clipe sub lama buldozerelor, ca să facă loc unei noi autostrăzi. Nu poţi înţelege cum este să încui usa în urmă, pentru ultima oară, uitându-te la cheia de acum inutilă din mână; să întorci spatele pentru totdeauna ferestrelor care te asteptau mereu luminate, urându-ţi bun venit ... să te gândeşti cât de absurdă pare grija cu care ai încuiat. Să fii sigur că în curând copacii vor fi doborâţi şi bulbii florilor îngropaţi sub tone de beton şi macadam!

Deranjat poate de elocvenţa ei, Luke replică destul de tăios:

- N-ai avut nici o şansă să protestezi? Ai fost obligată să accepţi? De când am plecat, lucrurile s-au schimbat în Marea Britanie. N-ai reuşit să împiedici pierderea casei?

- La început, se părea că va fi demolat întregul sat. Aşa că s-a format o mişcare de protest. Soluţia a fost să mute traseul spre vest. Noi locuiam la marginea aceea a Greenchesterului. Aşa că am avut mâinile legate.

Se lăsă tăcerea. Apoi Ebenzer spuse:

- Habar n-ai ce-ți rezervă viitorul, fetițo. Vreo compensație. Mi s-a întâmplat de multe ori în cei şaptezeci şi cinci de ani. De exemplu, apariția ta şi a tatălui tău. Luke poate să-ți spună cât eram de apatic după moartea Georgianei. Mi se părea imposibil ca cineva atât de plin de viață să dispară dintr-o dată.

Din pricină că nu am avut copii, pierderea mi s-a părut mai mare, cu toate că sunt recunoscător pentru prezența lui Luke, fiul surorii mezine a Georgianei. Părinții lui stau în Christchurch. Nici unul dintre nepoții şi nepoatele mele nu vrea să se mute aici. Fiecare are propria fermă sau afacere. Apoi, dintr-o dată, în urma reportajului din *Argus*, v-am descoperit. Printre lucrurile rămase de la tata, nu exista nici o fotografie a lui Elizabeth - deşi avem un tablou reprezentându-l pe fratele lui - dar s-a păstrat o descriere. Poate că părul tău are altă culoare, Thomasina, dar în rest semeni cu ea. Avea un mers distins, cadențat parcă, şi privirea uşor întristată - spre marea lui părere de rău, fiindcă el era cauza. Adineauri, vorbind despre Greenchester, aveai în ochi aceeaşi nostalgie, draga mea.

Thomasina fu copleşită de emoție şi de teamă. Deci astea erau planurile lui Ebenezer ... s-o convingă să rămână acolo. N-ar fi vrut să-i îngroape speranțele, dar Luke Richmond avea privirea ațintită asupra ei, ca un uliu. Nici nu putea fi vorba să discute problema atât de curând. Nu de la prima întâlnire. Nu atâta vreme cât situația era atât de încurcată. Din instinct, ştia că bruneta Ilena n-avea să-l lase în pace pe Luke, iar respectiva n-ar fi avut nici o reținere să-i facă viața un iad oricui ar fi amenințat să-i diminueze moştenirea.

Prin urmare, căută şi găsi o cale de a ocoli subiectul, legându-se de ultimele cuvinte ale lui Ebenezer.

- Nici o poză, spuneai? Ba există - de fapt, mai multe, cu Edwin, Bessie şi fiicele lor, făcute ceva mai târziu. Fotografia la care mă refer a fost surprinsă în vara când s-au îndrăgostit. Am găsit-o de curând, ascunsă sub o alta, pe când o scoteam din ramă s-o împachetez. Cred că Bessie s-a temut s-o lase la vedere, căci expresia necontrolată a ochilor ar fi putut s-o dea de gol. Am adus-o cu mine. Am lăsat-o pe măsuța din hol, în sacoşa cu care am venit. Se întoarse spre Luke şi adăugă: îmi închipui că nu te prea

interesează şi că vei regreta timpul pierdut. Nu te simţi obligat să rămâi.

-Ah, Josh are grijă de oi. O să strige dacă se ivesc probleme. Lucrurile s-au mai liniştit faţă de începutul lunii. Şi te înşeli - mă interesează foarte mult, ca să nu spun că mă intrigă.

Care să fie semnificaţia? Fie îl interesa povestea iubirii pierdute a tatălui unchiului, fie tehnica ei de a se vârî pe sub pielea vărului înstărit.

Oricare ar fi fost răspunsul, când despachetă fotografia, simţi că-i făcuse o mare plăcere lui Ebenezer. O privea cu aerul unui om profund emoţionat, de parcă i s-ar fi împlinit un vis vechi. Işi dorea din răsputeri ca cinicul Luke să plece, dar el nu voia s-o lase singură cu unchiul.

Când Ebenezer încercă să-i înapoieze fotografia, ea spuse:

- Este a dumitale, vere. Mi-ar plăcea să-i găseşti un loc pe perete. Trăiesc senzaţia că Bessie a ajuns în sfârşit acasă.

-Ah, dar nu se poate. Este propria ta străbunică.

- Te rog! Nu prea am ce altceva să-ţi ofer şi sunt sigură că ai s-o păstrezi cu sfinţenie.

Figura lui exprima dorinţa arzătoare de a accepta. Apoi îşi ridică brusc privirea, zâmbind tinereşte, ca un ştrengar.

- Facem un târg. O iau cu o singură condiţie ... ca tu şi ceilalţi doi nepoţi ai lui Bessie Swainson să vă petreceţi restul vacanţei aici.

- Să ştii că nu-s nişte îngeri, mărturisi ea. Edwina pare - seamănă foarte bine cu tizul ei, bunul Edwin, dar nu ca fire, crede-mă. Uneori, are comportamentul unei tigroaice. Are impresia că menirea ei este să se implice în toate problemele celorlalţi. Matthew este mai potolit, deşi pare să atragă întâmplările neprevăzute. Se ceartă mereu, deşi în principiu se înţeleg bine. Şi ambii sunt puşi pe aventură. Sunt destul de ascultători, trebuie să recunosc, dar complet imprevizibili. Vor sfârşi prin a te exaspera.

-Ţi-am mai spus că toţi copiii din familie vin aici, în ianuarie. E ca la nebuni! Dar casa pare să prindă viaţă. Oricum, într-un loc atât de vast nu pot fi mereu urmăriţi de adulţi. Ei, ce spui? Primesc fotografia dacă vă mutaţi aici!

Thomasina capitulă. Aruncă o privire neliniştită spre Luke. Acesta i se adresă unchiului:

- Bună mişcare, declară el potolit. Insă Thomasina era sigură că

vorbele o vizau.

Ebenezer nu concepea că ea s-ar putea întoarce cu autobuzul.

- Ar fi obositor. Face un ocol prin Lyttelton, până la Sumner, prin Evan's Pass. Sigur că priveliştile sunt minunate, dar ai tot timpul să le admiri mai târziu.

- De fapt, nu-i chiar aşa, îl întrerupse ea. Nu uita că avem deja rezervări pentru întoarcerea în Anglia.

- Ei bine, ridică el din umeri, chiar şi aşa, aveţi vreme să vizitaţi împrejurimile, dar în orice caz ... se opri, căzând pe gânduri. N-ar fi bine să ne grăbim acum să te ducem în oraş, să împachetezi şi să ne întoarcem până deseară? Altfel, aţi pierde o zi. Crezi că ai avea suficient timp pentru făcutul bagajelor?

- Desigur - n-avem cine ştie ce bagaj - dar cred că ...

Privi îngrijorată spre Luke. Acesta ridică din umeri şi spuse:

- Mi-e perfect egal. Unchiul este cel care ia decizii.

Ebenezer acceptă declaraţia. Dar Thomasina nu era sigură.

- Doamna Fairweather, proprietăreasa, spunea că lacul Coleridge este destul de departe. Nu se vor întoarce înainte de ora şapte. Mi-a zis să-mi fac o gustare, iar ei vor mânca mai târziu. Poate ar fi preferabil să-i aştept şi să revenim mâine.

- Nu, dimineaţa ne vom ocupa de oi. O să-ţi placă, fetiţo. Luăm Land Roverul, mâncăm la Sickle şi apoi mergem după copii.

- In cazul ăsta, mai bine o şterg. Mai am câte ceva de făcut. Ne vedem peste vreo oră, unchiule.

- Stai puţin! reacţionă Thomasina din instinct. Ai avut o dimineaţă plină de neprevăzut, ca să nu spun mai mult. Cred că ar fi mai bine să ne mutăm aici abia mâine.

- Nu te mai agita, spuse el, privind-o rece. Da, am avut parte de întreruperi. Dar nu sunt supărat. Accesele de furie feminină nu-s nici atât de importante, nici atât de rare, încât să conteze. Le suport fără probleme, chiar dacă nu mă omor după ele. Prefer să vă aduc astăzi, decât să mai pierd şi ziua de mâine. Găsesc situaţia foarte interesantă. Abia aştept să văd cum vor evolua lucrurile.

- Nu va fi nici o evoluţie. E vorba doar de o scurtă vizită. Fii liniştit, domnule Richmond, peste puţin timp, am să mă întorc acolo unde mi-e

locul, căutându-mi un apartament în Newcastle şi corespondând din când în când cu unchiul tău. Sper că n-ai nici o obiecţiune faţă de acest plan?

- Câtuşi de puţin, dacă aşa stau lucrurile. Toate astea avură efectul scontat asupra Thomasinei. Ar fi preferat să moară decât să se stabilească acolo. Se întoarse şi fu din nou impresionată de frumuseţea împrejurimilor vizibile din balcon.

Pe când Luke se făcea nevăzut pe potecă, printre tufişuri, Ebenezer Swainson izbucni în râs, frecându-şi fericit palmele.

- Genial, genial! Cred că am acţionat perfect, lăsând-o pe Ilena să afle ce ţi-am propus.

Thomasina îl privi cu gura căscată. Părea nevinovat, dar era departe de a fi.

- Luke spunea că ai făcut-o special!

- Da, într-adevăr. Niciodată n-am încercat să mă ţin departe de confruntări. De nenumărate ori, mi-a fost dat să văd că părinţii ezită să-şi protejeze copiii de teamă să nu li se reproşeze intervenţia. Ei bine, chiar dacă n-am avut norocul să devin părinte, Luke îmi este ca un fiu. Mi-era teamă că se va lăsa antrenat într-o căsătorie cu femeia aia. El nu se gândea la aşa ceva, dar ea da, iar azi a demonstrat-o. N-o interesează decât banii. Luke nu se potriveşte cu ea, este prea lasă-mă să te las.

- Lasă-mă să te las? păru ea surprinsă. Păi ...

- Da, ca majoritatea celor blajini, când îşi iese din pepeni, trebuie să te dai la o parte. Să vezi cum reacţionează dacă vreunul din oameni se poartă prea brutal cu animalele. De astă dată, însă, m-am temut că nu se va trezi decât după ce se va fi logodit cu individa aia.

Thomasinei i-ar fi convenit să nu fie atât de atrasă de atitudinea lui. Parcă era un elev nebunatic, pe care-l placi involuntar.

- Aş prefera să nu fiu implicată. Sunt într-o poziţie neplăcută. Toată lumea o să creadă că am venit cu gândul la căpătuială şi - într-adevăr - ai cam riscat, spuse ea fixându-l cu o privire serioasă. Nici o mirare că Luke s-a înfuriat. Chiar dacă n-ai făcut-o decât spre binele lui, ca Ilena să priceapă că s-ar putea să nu moştenească întreaga avere, ce s-ar fi întâmplat dacă te luam în serios?

- Păi, chiar asta voiam. N-a fost nici o scăpare. Am considerat că este

mâna providenței ... tu, descendenta lui Bessie, să ai nevoie de un acoperiş deasupra capului. Ar fi o viață frumoasă. Gândeşte-te!

-Imposibil! Nu, este imposibil, declară Thomasina, cu un suspin. îmi place libertatea. Nu-mi convine să depind de alții, dar îți mulțumesc pentru ofertă. N-o pot accepta. O să ne descurcăm cumva. Drepturile de autor rămase de la tata ne vor asigura plata chiriei pe vreo doi ani, iar despăgubirea pentru casă va fi suficientă pentru şcoala copiilor. Mulțumită concursului, avem haine din abundență, iar ca secretară se câştigă frumuşel. Mai pot rotunji venitul scriind articole. Stăm destul de bine.

- Dar la limită. Hai să nu hotărâm nimic definitiv.

Timpul trecu repede. Ebenezer o invită să-şi aleagă camerele în care urmau să stea. Thomasina fu fermecată de una din aripile clădirii. Constituia căsuța originală tencuită cu lut, conform spuselor lui Ebenezer, construită cu mult timp înainte de emigrarea lui Thomas. Era situată la extremitatea opusă față de camera lui Luke - copiii aveau şanse mai mici să-l deranjeze. Exista până şi o intrare separată. Aripa avea propria sufragerie şi o bucătărioară.

Ebenezer scoase aşternuturi şi o ajută să facă paturile, cuplând păturile electrice, pentru cazul că paturile prinseseră umezeală. Thomasina scăpă progresiv de tensiune şi reuşi să se bucure pentru şansa pe care o aveau cei mici, să locuiască două-trei săptămâni într-o asemenea casă. Călătoria fusese minunată, dar începuseră să tânjească după un cămin în care să stea mai mult decât două-trei nopți la rând.

Pe Thomasina o asaltau sentimente contradictorii . asta era viața după care tânjeau, totuşi acest viitor le era interzis. Existau prea multe interese şi subînțelesuri.

Sezonul mieilor era pe terminate. Când ajunseră la el, constatară că Luke şi omul lui, Josh, aveau necazuri cu o oaie prinsă între nişte rădăcini aeriene de salcie, lângă râu, care făta cu dificultate în acel spațiu înghesuit.

- Vino cu mine, Thomasina, spuse Ebenezer. Avem un mic necaz. Mama este în bună stare, dar unul din miei nu vrea să sugă. Incearcă să ții oaia în vreme ce am să-l pun pe prost cu botul la uger. Azi-dimineață,

aproape reuşisem.

Bine că Ebenezer îi dăduse un şorţ de pânză grosolană, cu care să-şi protejeze hainele. Incercând să mulgă puţin lapte, o stropise pe Thomasina şi fiindcă ea preferase să ţină mieluşeaua speriată, pantalonii pe care-i purta n-ar mai fi fost suficient de prezentabili pentru cina la Sickle.

Dintr-o dată, mielul îndărătnic prinse ideea şi începu să sugă viguros, cu o expresie uimită.

- Ai mai făcut aşa ceva? întrebă Ebenezer.

- Da. La ferma unde am lucrat erau specializaţi în producţia cerealieră, dar de când mă ştiu, l-am ajutat pe domnul Bruce, vecinul nostru, în perioada venirii pe lume a mieilor. Ii aruncă o privire entuziastă. Ciudat, este o muncă murdară, dar cred că nimic nu se poate compara cu satisfacţia de a fi ajutat la venirea pe lume a unui miel.

- într-adevăr, aprobă Ebenezer. Traiul la fermă nu înseamnă numai să încaleci armăsari superbi şi să stârneşti admiraţia oamenilor demonstrându-ţi priceperea la sărituri peste obstacole.

Desigur, se referea la Ilena. Thomasina începu să râdă.

- La călărie nu mă pricep deloc. Pur şi simplu, mi-e frică. Mielul se săturase şi începuse să se împungă cu fratele lui geamăn. Luke şi Josh aveau încă de furcă la râu.

Deşi părea slăbuţ şi elegant, Ebenezer era tare ca piatra. Se descurca uşor cu oile. îşi muta privirile cercetătoare de la o oaie la alta. La un moment dat, spuse:

- Ia te uită la aia - abia este pe cale să fete, dar deja încearcă să ia mielul alteia. Nu-s stupide? Thomasina, te rog să iei băţul meu - i-l arătă cu o mişcare a capului, zăcând pe jos - şi s-o prinzi, să înceteze cu neghiobia. în curând o să aibă şi ea miel. Vin imediat.

Era un toiag cu capătul îndoit, pentru agăţat oile de gât, specific locului. Cele pentru picior ar fi putut rănii ugerul. Oaia se lăsă uşor prinsă. Thomasina se aplecă, simţi la pipăit copitele din faţă ale mielului, iar în clipa următoare, micuţa creatură ajunse pe iarbă, alături. îi îndepărtă mucozităţile de pe nări. Ebenezer, care ajunsese lângă ea, aprecie:

- Frumoasă treabă. Ai mână bună pentru ce se cere aici.

- N-a fost cazul, râse ea. Oaia n-a avut nevoie de cine ştie ce ajutor.

Josh şi Luke reuşiseră să aducă pe mal oaia captivă, împreună cu mielul ei. Se apropiară, iar Luke i se adresă lui Ebenezer:

- Ai cam avut de lucru ... doi miei, în vreme ce noi l-am salvat pe ăsta.

- Nu-i exclusiv meritul meu. Thomasina a ajutat la o fătare.

Ar fi trebuit să fie inumană să n-o distreze expresia de pe figura lui Josh.

- Doamne, Luke îmi spusese că eşti din Newcastle. Credeam că nu ...

Thomasina îi întinse mâna.

- Nu chiar din Newcastle. De pe valea râului Tyne. Casa noastră se afla lângă o fermă.

Făcură prezentările. Luke le scurtă vorba:

- In continuare, Josh se poate descurca singur. Oricum, nu mai e mult. Bine că aţi venit cu Roverul. O să-i ducem pe ăştia în şopron. Cred că n-au nimic, dar mai bine să-i avem sub ochi la noapte.

Ebenezer sunase probabil mai devreme, fiindcă cei de la Sickle le aşezaseră deja masa într-un salonaş privat. Se grăbeau şi nu voiau ca cei mici să se alarmeze de întârzierea Thomasinei. Grija cu care o trata Ebenezer îi dădea o senzaţie minunată. De prea multă vreme trebuise să se descurce singură.

Cina fu dumnezeiască. Drusilla Babbington îi servi cu cartofi copţi, legume proaspete şi aromate, plăcintă glazurată cu fructe şi frişcă.

Pricepuse din discuţia auzită dimineaţă că aprobau intervenţia lui Ebenezer în treburile lui Luke şi surprinse o privire complice, pe care era sigură c-o observase şi agerul Luke. Ei bine, pentru ea, toate astea nu prea contau. Peste cel mult trei săptămâni urma să fie departe. Cu timpul, era sigură că-şi vor rezolva toate neînţelegerile.

Când ajunseră pe creasta colinei ce mărginea portul, la Kiwi, lumina zilei pălea. Putură vedea încă refugiul de piatră, construit cu ani în urmă de un vizionar, care dorea să încurjeze ieşirile tinerilor în mijlocul naturii. Oraşul de la poale era încă slab luminat de ultimile străluciri ale apusului spectaculos, care, cu puţin timp în urmă, pictase cerul în culoarea şofranului, înainte ca soarele purpuriu să se ascundă dincolo de creasta înzăpezită a munţilor. Lanţul muntos se întindea de la nord la sud, la vreo

şaizeci de mile, dincolo de câmpia parcelată de gărduleţe şi liziere de pini, menite să oprească vântul.

- Ce înşelător de subţire pare acea catenă muntoasă, spuse Luke. Dacă survolezi marea Tasmaniei, de la Sydney la Christchurch, lăţimea Alpilor sudici te sperie. Nu te poţi împiedica să speri că n-o să trebuiască să aterizezi acolo. Nici o mirare că a fost nevoie de timp să se descopere trecători. Pionierilor probabil că le apărea ca o barieră impenetrabilă. Râse. Trăind mereu în preajma lor, neozeelandezii nici nu-i bagă-n seamă. Dar sunt aici de doisprezece ani şi n-am încetat să mă minunez.

Thomasinei îi conveneau subiecte care nu alimentau tensiunea.

- Imi dau seama. La început, mi s-a părut ciudat. Asociam vulcanii cu peisaje aride, pustii. Din avion, am văzut un fir de fum ridicându-se dintr-o crevasă acoperită de zăpadă a muntelui Ngauruhoe, iar la Rotorua ni s-a spus că poţi degera acolo - imaginaţi-vă, într-o zonă cu izvoare termale! Din ce parte a Angliei provii, domnule Richmond?

- Din ţinutul Durham, aşa ca ştiu destul de bine şi Northumberlandul. Ai mei locuiau la Withburn, pe coastă. Tata era inginer, încă este. Sora mai mare a mamei a fost căsătorită cu unchiul Eb. El şi fratele lui Ned au vizitat Anglia în deceniul al treilea - după moartea tatălui - şi au încercat să dea de urma familiei Swainson, fără succes. Normal, având în vedere că, după spusele tale, n-au avut decât fete. însă unchiul n-avea de unde să ştie. Cu acea ocazie a cunoscut-o pe mătuşa mea.

- Ah, te rog să-mi povesteşti cum v-aţi cunoscut, imploră ea, întorcându-se spre bărbatul mai vârstnic.

- Tata avea pe perete o poză cu zidul lui Hadrian. Voiam să găsesc locul în care fusese făcută. Habar n-aveam cât era de lung zidul. Oricât ar părea de improbabil, am găsit locul, destul de aproape de Newcastle. Probabil că ajunseseră acolo la un picnic. Dar am explorat zona îndelung ca să descoperim locul - spre norocul meu, fiindcă aşa am cunoscut-o pe Georgiana. Ea, împreună cu o prietenă, făcea acelaşi lucru. Am auzit ţipete speriate. Georgiana şi Elmira erau urmărite de ceea ce credeau că este un taur, dar s-a dovedit a fi o vacă ce născuse de curând şi era chiar mai periculoasă. Nimeriseră între ea şi viţel. Fiind obişnuiţi cu animalele, am reuşit s-o distragem, apoi fetele s-au căţărat pe zid, iar noi le-am urmat

imediat ce au fost în siguranță. Lucrurile s-au petrecut în cea mai pură tradiție cavalerească. Ned s-a însurat cu Elmira. Am contribuit serios la sporirea emigrației în Noua Zeelandă.

- Ned? Thomasina se îmbujorase. De unde vine? De la Edward sau de la Edwin?

- Edwin, desigur. întotdeauna a existat măcar un Edwin printre descendenții lui Thomas. Se îndrăgostise de nevasta fratelui, dar îl iubea şi pe el. Chiar îl adora. Edwin a fost cel care cobora în mină ca să-şi țină frații şi surorile departe de viața de orfelinat. Este o tragedie că au fost despărțiți de soartă. Bineînțeles că tata n-avea habar cum ajunsese din Adelaide, în Canada. Thomasina, poți să ne dai nişte lămuriri în direcția asta? Cum au dus-o Elizabeth şi Edwin? Au reuşit în viață?

- O vreme, da. Bunica îmi povestea uneori, dar şi ea ştia din auzite, fiindcă nu avea decât trei ani când îi murise tatăl. Dar, câtă vreme supraviețuiseră bunicii, au dus-o bine. Aveau ghetuțe făcute de comandă, păpuşi de ceară, iar mobila de mahon era aşa de bine lustruită încât le era jenă să-şi lase amprentele pe ea. Imediat puneau mâna pe o cârpă de praf şi îndepărtau urmele.

Edwin o răsfăța pe Bessie. In fiecare sâmbătă seara, ea se ducea la teatru cu fetele mai mari, iar el le îmbăia pe cele mici, le spunea poveşti minunate şi le pregătea cele mai delicioase feluri de mâncare. Favoritul bunicii era Panhaggeldy.

- Şi mie îmi place, deşi n-aveam ocazia să mănânc decât când le vizitam pe rubedeniile mamei. N-ai vrea să ne prepari aşa ceva?

- Sigur că da, răspunse ea. Nu-i cine ştie ce ... doar feliuțe de costiță, de cartof şi de ceapă, fierte la foc mic, într-o tigaie. Dar nu-i aşa că-i delicios? Apoi, îşi reluă povestea. Lui Edwin îi plăceau excursiile. Cu toate că stăteau în oraş, vara obişnuia să se trezească devreme şi să colinde câmpiile din Northumberland, culegând ciuperci şi afine. Cumpăra lapte şi unt direct de la sursă. Aerul proaspăt îi făcea bine şi cred că ştia. Suferea de astm. Fetele şi-l aminteau tuşind întruna. Şi din cauza propriei copilării nefericite, nu suporta gândul de a-şi trimite copiii la pension de la vârste prea fragede. Nu le-a permis să meargă la şcoală decât după ce au împlinit şapte ani. Nu ştiu cum a reuşit - şi cred că a scos-o din minți pe Bessie - dar s-a chinuit să

le învețe pe toate să socotească, să citească şi să scrie, înainte de a le înscrie în clasa întâi.

Ebenezer îi savura povestea cu nesaț.

- Ah, copila mea, nu-mi închipuisem că ştii atâtea amănunte. Continuă, te rog.

- Păi, după cum vezi, mă trag dintr-o lungă succesiune de povestitori

- străbunicul Edwin, bunica Thomasina şi tata. Ințeleg că şi tatăl dumitale se pricepea la istorisit, ca trăsătură de caracter a familiei.

- Tatei nici nu i-ar fi trecut prin gând să se întoarcă. Considera că e preferabil să rămână departe şi avea dreptate, dar a sperat întotdeauna ca Bessie şi Ned să aibă parte de fericire şi de noroc.

- Bunica spunea că au fost foarte apropiați, aşa că-mi închipui că s-au înțeles bine. Poate că n-a fost o iubire pătimaşă, dar au fost fericiți împreună. Dar criza economică din 1880 i-a afectat puternic. Apoi, în 1893 au avut un an nefast. Elizabeth a născut un băiat care a trăit numai câteva zile. Astmul lui Edwin s-a agravat. Durerea provocată de moartea copilului l-a dat gata. In câteva săptămâni, a decedat şi el.

La vremea aceea, nu mai aveau ghetuțe de comandă. Bunica n-a ştiut ce-i aceea o rochiță nouă. Având cinci surori mai mari, întotdeauna ajungea să poarte hainele care le rămâneau mici. Jane avea douăzeci şi doi de ani, era robustă şi preluase toate atribuțiile tatălui, având grijă de cele mici. Desigur, toate dădeau câte o mână de ajutor. S-au măritat devreme. Jane a avut o logodnă lungă, nevrând să se mărite înainte ca micuța Thomasina să stea pe propriile picioare - la treisprezece ani, când şi-a luat prima slujbă.

Erau foarte strâns legate. Toate au contribuit la întreținerea mamei lor. Au avut grijă ca Bessie să nu piardă niciodată spectacolul de teatru de sâmbătă seara şi din când în când se trezeau cu noaptea-n cap să se ducă la piață după un buchețel de micsandre, florile ei preferate. Prin tradiție, familia noastră plantează întotdeauna micsandre în grădină.

După o tăcere prelungită, Ebenezer spuse:

- Iți mulțumesc, Thomasina. Mereu mi-am dorit să aflu lucrurile astea. Imi pare rău că ramura asta a familiei n-a putut face nimic pentru ele. Nici ai mei n-au avut o viață uşoară, luptându-se să pună ferma pe picioare, iar

criza economică s-a făcut simțită şi aici, dar măcar aveau hrana zilnică asigurată. Este cu totul altceva față de povara de a creşte nişte copii într-un oraş industrial din epoca victoriană, ca Newcastle. Dar mă bucur că a avut nişte fiice atât de iubitoare.

Figura lui Luke părea posacă şi hotărâtă. Poate că se concentra la şofat, acum după ce ieşiseră dintre dealuri şi intraseră în traficul aglomerat, dacă nu cumva credea că ea încearcă să-l impresioneze pe bătrân cu acel tablou idilic.

# Capitolul 4

Matthew şi Edwina ieşiră în fugă, îndată ce auziră maşina, iar obrăjorii lor îmbujoraţi şi ochii strălucitori demonstrau că se distraseră de minune. Thomasina opri avalanşa de cuvinte şi-i prezentă vărului şi nepotului acestuia. Le spuse că urmau să se mute pe malul golfului, pentru restul şederii în Noua Zeelandă.

Apoi, intrară în casă să-i mulţumească doamnei Fairweather şi să-şi anunţe plecarea.

Ebenezer se purtă foarte frumos. Ii mulţumi propietăresei pentru grija pe care o arătase celor mici, insistă s-o recompenseze pentru scurtarea şederii, explicându-i că erau nişte rude din Northumberland cu care pierduse legătura, dar că din acel moment se cădea să se ocupe personal de ei, şi o invită să-i viziteze. Ii luă numărul, promiţând s-o sune curând să stabilească o dată.

- Am să profit de ocazie, spuse ea, privindu-l pe impunătorul bătrân. Golful este un loc splendid şi am început să mă ataşez de aceşti copii. La fel şi fiică-mea. Poate veţi găsi timp să mai treceţi cândva pe la mine?

Edwina îşi scutură coada de cal, semn sigur că era emoţionată. Il privea cercetător pe Ebenezer.

- Cândva? Adică o să rămânem acolo? Asta înseamnă că ...

Thomasina interveni, grăbită:

- Unchiul Ebenezer - aşa va trebui să-i spuneţi - va avea grijă de noi, deşi nu-i responsibilitatea lui legală. Nu trebuie să abuzăm de bunătatea lui, Edwina. Ne vom petrece restul vacanţei la Corrieside. Cu siguranţă, vom mai trece pe la dumneata, doamnă Fairweather. Ne-am simţit ca acasă.

Se grăbiră să-şi facă bagajele, urmaţi de gazdă şi de Ebenezer. Thomasina voia să-i urmeze, când fu reţinută de Luke.

- Il subestimezi pe unchiul. Nu-i nici pe departe atât de angelic pe cât pare. Este un diavol viclean. Thomasina crezu c-o spusese în glumă, dar nu ştiu cum să reacţioneze.

După ce terminară treaba şi băură câte o ceaşcă de ceai, porniră la drum. Cerul nopţii era senin, plin de stele, iar luna se reflecta în apa nemişcată a golfului. Copiii stăteau în faţă, lângă Luke. Edwina se lipi de el

şi spuse:

- Parc-ar fi în ţara poveştilor! Toate luminiţele alea de pe malurile golfurilor! Şi îmi place cum o ia drumul în sus şi-n jos, ţie nu? Golful nostru se vede?

*Al nostru!* Thomasina îşi ţinu respiraţia. Aveau să se îndrăgostească fără îndoială de Harvest Moon Bay. Era inevitabil. De Corrieside, de camerele lor, de oi, de cai, de măgăruşi, de gardurile vii şi de câmpuri. Se vor simţi ca acasă, în dragul lor Greenchester. Apoi, vor compara toate astea cu ceea ce le va ofei viaţa la oraş. Trebuia să suporte şi această presiune suplimentară venită de la cei doi oameni pe care-i iubea cel mai mult. Cu siguranţă, Luke nu va încerca s-o convingă să rămână. Chiar dacă n-ar fi dispreţuit-o deja, cărui bărbat i-ar fi convenit să-şi vadă moştenirea ştirbită?

Insă răspunsul lui Luke sună astfel:

- Nu, nu-i încă vizibil. Dar va fi, după ce depăşim următoarea colină. Este adăpoistit între nişte dealuri şi o vom lua la stânga de-a lungul unui promontoriu care se prelungeşte mult în ocean. Corrieside se găseşte cam la jumătatea distanţei, aşa că avem parte de soare pe toată durata zilei, iar colina din spatele casei ne fereşte de vânturile reci de sud-vest. Din acea direcţie, vin curenţii de apă rece de origine polară.

Thomasina simţi că-i datorează recunoştinţă pentru amabilitatea arătată copiilor. In ea nu avea încredere. Oricum, nu întrevedea posibilitatea unei coabitări armonioase. Totuşi, n-avea de gând să spulbere speranţele celor mici atât de curând. Avuseseră parte de o zi grozavă şi n-ar fi fost capabili să-i înţeleagă motivele.

- Relaxează-te, fetiţo, spuse dintr-o dată Ebenezer. Eşti prea încordată. Vorbise în şoaptă şi-i fu recunoscătoare. Acceptă lucrurile aşa cum sunt, nu te mai consuma pentru ce va urma. îmi dau seama că mândria ţi-a fost rănită de vorbele lui Luke. Dar va învăţa să te preţuiască. Cei din faţă vorbeau cu voce tare, aşa că reuşi să răspundă pe acelaşi ton şoptit:

- Dar mă simt prost. Sunt o persoană foarte independentă.

- Eşti şi responsabilă pentru viitorul celor mici şi-i o povară grea. Când o rudă apropiată - doar sunt văr primar cu bunica ta - se oferă să te ajute, trebuie să te gândeşti la ei. Şi nu uita că deşi deocamdată reuşeşti să le fii

devotată şi să-i susţii, s-ar putea să vină o vreme când nu vei mai putea.

- Ah, nu spune aşa ceva, te rog! Dacă s-ar întâmpla ceva cu mine ... îmi dau seama că este perfect posibil - mai întâi tata, apoi Maddy. Ştiu, ştiu, trebuie să iau în calcul şi această posibilitate, dar ...

- Nu la asta mă refeream, fetiţo, spuse el strângându-i mâna. Nici nu-mi trece prin minte să fiu crud. Voiam să spun doar că s-ar putea să vrei să te măriţi. în acest caz, ar însemna să ceri foarte mult din partea oricărui tânăr, la început de viaţă. Să îşi asume creşterea şi educarea fratelui şi surorii soţiei. Ar putea fi un tânăr fără avere. Eşti în stare să rămâi singură şi să te ocupi de ei, dar dacă ai scăpa de grija zilei de mâine, ţi s-ar oferi mult mai multe şanse.

Thomasina rămase tăcută. Cuvintele lui atinseseră un punct sensibil. Trecuse printr-o asemenea experienţă. Darry fusese doar un amic a cărui companie îi făcuse plăcere. Fuseseră colegi de serviciu la aceeaşi fermă. El fusese mai atras de partea experimentală a activităţii, învăţase şi îşi urmase drumul. Avea ambiţie şi spera să ajungă să posede propria fermă, dar ai lui nu erau destul de bogaţi ca să-i asigure un început.

Era evident că băiatul se îndrăgostise de ea. Dar când murise şi Maddy, lăsând-o pe Thomasina cu toate pe cap, relaţia lor se răcise. Nu-l condamnase. N-ar fi avut nici un viitor, iar din partea ei nu fusese vorba decât de prietenie. Totuşi, oricând s-ar fi putut întâmpla să-şi dorească o căsătorie. Şi niciodată n-ar fi conceput să-i lase pe copii de capul lor.

Strânse mâna lui Ebenezer şi spuse răguşit:

- Inţeleg. S-a întâmplat deja. Cineva s-a speriat. Nu-l pot condamna, avea propriile idealuri. Uite ce-i, deocamdată nu mă pot concentra, Ebenezer. Va trebui să analizez situaţia la rece. Există tot soiul de complicaţii. N-aş vrea să discutăm acum. Dă-mi câteva zile de răgaz.

- Corect. Apoi chicoti. Imi aduc aminte că te-am rugat să-mi spui „unchiul Ebenezer", dar cred că ţi-e frică de reacţia lui Luke. Insă a început să-mi placă să mi se spună pe nume de cineva atât de tânăr. Aşa că ţine-o tot aşa, draga mea. Parcă aş fi întinerit dintr-o dată cu cincizeci de ani.

Thomasina se linişti. Pe locurile din faţă, discuţia continua. Luke era pus la curent cu toate informaţiile despre Greenchester, despre prieteni, despre şcoală. Zidul lui Hadrian, Corbridge, Housesteads, fragmentele de

ceramică descoperite în curtea lor şi altele. Trebuia să admită că ştia să se poarte cu copiii. Până la urmă, poate că următoarele câteva săptămâni n-aveau să se dovedească un chin.

- Asta mi se pare cel mai fascinant în Noua Zeelandă, explica Luke. Când descoperi asemenea relicve în Anglia, ştii că au fost contemporane cu Iisus. Dar aici, când l-am auzit pe unchiul vorbind despre primele zile ale colonizării, am avut sentimentul ciudat că-i o perioadă recentă. Unchiul Ebenezer îşi aminteşte încă de unii dintre primii colonişti - cei debarcaţi din primele patru nave, chiar şi câţiva mai vechi. Poveştile orale au un farmec inegalabil. Au darul de a crea punţi peste generaţii, te fac să înţelegi cât de scurtă este de fapt viaţa unui om. Deşi, la vârsta voastră, e mai greu de înţeles.

- Ascultaţi la moşul Luke! chicoti Ebenezer. Are dreptate.

- Nu primim observaţii din spate, replică Luke. Nici noi nu ne-am amestecat în conversaţia voastră misterioasă, purtată în şoaptă.

Thomasina se simţi din nou stânjenită. Nu i-ar fi plăcut să ştie ce discutaseră - i-ar fi suspectat de complot. Dacă ar fi acceptat să rămână la Corrieside, era convinsă că trebuia să primescă în primul rând binecuvântarea lui Luke.

- Ah, priviţi, exclamă el, provocându-i o temporară relaxare. Am trecut de cotitura drumului. Acum ne îndreptăm spre litoral, deşi vom coti din nou. Lumina cea mai îndepărtată, aceea izolată, este Winking Buoy. Curând veţi vedea şi farul de la Godley Head, care îndrumă vapoarele.

Pătrunseră în valea care adăpostea Harvest Moon Bay, iar Luke le arătă pietrele de hotar. Copiii fură încântaţi de ceea ce era vizibil din Corrieside şi fascinaţi de dimensiunile casei.

- Ce loc perfect pentru jocul de-a ascunselea, decretă Edwina, entuziasmată. Una-două, i se adresau lui Ebenezer cu apelativul „unchiule", dându-i fiori Thomasinei de fiecare dată. îşi dădea seama perfect că prea multă vreme fuseseră privaţi de prezenţa unor rude. A unei familii unite, nu împrăştiată prin lume. Deşi Edwin şi Bessie avuseseră o mulţime de urmaşi, puţini mai trăiau, iar verii încă în viaţă erau mult mai în vârstă. Cei mai mulţi se stabiliseră în sud.

- Da, recunoscu Ebenezer, toate aceste praguri, scări şi unghere

neaşteptate, sunt grozave pentru zilele ploioase. Pe vremuri, eram o familie foarte numeroasă, iar tata se mândrea cu ospitalitatea noastră colonială. Casa pare să prindă din nou viață abia când vin în vizită strănepoții mei. în ultima vreme, după plecarea Louisei, locul a devenit mohorât. Obişnuia să cânte câtă vreme lucra, iar mie-mi plăcea s-o ascult.

într-adevăr, Louisa. încă o persoană de care trebuia să țină seama, dacă s-ar fi decis să rămână. Dacă. Două femei în aceeaşi bucătărie erau întotdeauna prea multe. Uneori, oamenilor le surâdea în mod abstract ideea de a avea copii în casă, dar când aceştia apăreau aievea, s-ar fi putut să-şi schimbe părerea. Poate că Louisei n-avea să-i placă să fie obligată să-i urmărească mereu - sau poate că i-ar fi alintat excesiv.

Noroc că, după ce terminaseră de explorat fiecare ungher al aripii vechi şi după ce fuseseră trimişi cu forța la spălat pe dinți, Thomasina era atât de extenuată încât adormi aproape instantaneu, în loc să se foiască în aşternut, cumpănind situația.

Când se trezi, în ciripit de păsărele, cu greu îşi aduse aminte unde se afla. Ferestrele erau acoperite de perdele din creton, iar razele soarelui pătrundeau pieziş. în aer se simțea un iz de sare.

Sigur că da ... se găsea la Corrieside şi se trezise înainte să sune ceasul. Trebuia să se dea jos din pat şi să încerce să se descurce în bucătăria străină, pregătind un mic dejun la care nici pretențiosul Luke să n-aibă de ce strâmba din nas.

în clipa aceea, copiii năvăliră în cameră.

- Te-am auzit mişcându-te. Unchiul Eb ne-a rugat să nu te trezim. E tare simpatic. Aseară, ne-a pus să intrăm pe furiş şi să-ți oprim deşteptătorul. Zicea că măcar astăzi meriți să fii servită la pat. Cred că vine. Treci înapoi în pat, Tam.

îşi aruncă privirea spre ceasul de călătorie şi scoase o exclamație de dezamăgire. îşi potrivise ceasul să sune la şapte fără un sfert, dar era deja opt. Ce-o să zică Luke?

Auzi glasul lui Ebenezer:

- S-a trezit? Parcă-i aud vocea. Bine ... pot să intru?

întinse mâna, înhăță haina pe care o lăsase pe spătarul scaunului şi o trase pe ea. Ebenezer intră, zâmbind cu gura până la urechi şi purtând o

tavă mare. Se opri, constată pe un ton neutru:

- Deci, te-ai şi dat jos din pat, adăugând imediat, ei bine, te rog să vâri la loc.

Pentru cazul că Luke ar fi fost prin apropiere, Thomasina răspunse răspicat:

- Abia m-am trezit. Eram sigură că o să sune ceasul, aşa că nici nu m-am mai uitat să văd ce oră este. Mă gândeam că lumina neobişnuit de puternică se datorează faptului că fereastra dă spre răsărit. Ce situaţie jenantă să mă serveşti la pat! Crede-mă, n-o să se repete.

- Oh, lasă zarva, fetiţo, cum spunea mama. Cred că nu ţi s-a mai întâmplat aşa ceva de când ... adică, de luni de zile. Ieri, ai avut o zi obositoare. De când Louisa a fost internată, eu şi Luke ne-am descurcat singuri. în clipa asta, el spală vasele.

- Nu trebuie! Acum, suntem aici. Edwina, fugi şi opreşte-l imediat.

- Lasă-l în pace, se opuse Ebenezer. Care mai este plăcerea micului dejun în pat, dacă după aceea trebuie să speli vasele. Relaxează-te. îi potrivi o pernă la spate, apoi ieşi, luându-i şi pe cei mici.

La început, din cauza lacrimilor, nu fu în stare să vadă ce era pe tavă. Se obişnuise ca nimeni să nu-i poarte de grijă. Işi înăbuşi senzaţia de vinovăţie, dar era hotărâtă ca, îndată ce termina de mâncat, să facă un duş şi să deretice prin casă.

Ce mai mic dejun! Le-ar fi provocat dezamăgire, dacă nu-l onora cum se cuvine. O porţie de fulgi de ovăz cu lapte, într-un castronel galben; două cupe de ceramică maro pline cu zahăr, respectiv frişcă; un ceainic micuţ şi o ceaşcă din porţelan chinezesc, împodobită cu muguri de trandafir; o porţie generoasă de ouă cu şuncă, într-o farfurie acoperită; într-un suport special stăteau două felii triunhiulare de pâine prăjită. Tava era acoperită cu un şervet brodat - zău, n-ai fi zis că toate astea proveneau din gospodăria unui burlac! De la doamna Fairweather, care-şi lăuda ginerele, aflase că majoritatea neozeelandezilor ştiau să prepare o gustare în caz de necesitate, dar mâncarea din faţa ei era era atât de bine gătită încât o făcu să se simtă inutilă.

Terminând de mâncat, sări din pat, aruncă o privire spre port şi coborî la duş. Se temea de comentarii răutăcioase din partea lui Luke. Trebuia să

fie gata de muncă.

Numai că el nu era prin preajmă. Copiii, nici atât. Ebenezer îi explică:

- Adună oile împreună cu Luke. M-am gândit că ți-ar prii să nu-i ai pe cap. Am să-ți dau o mână de ajutor. Peggy Bancroft nu vine astăzi. Abia mâine este zi de spălat şi de dat cu aspiratorul.

- Iți mulțumesc pentru gând, dar nu crezi că l-ar putea deranja pe Luke? Din punctul lui de vedere, prezența mea este o neplăcere pe care e nevoit s-o suporte, iar cei mici pot fi foarte stânjenitori.

- Luke le-a făcut propunerea. Este obişnuit cu vizitele familiei, iar copiii surorii lui îşi petrec aici toate vacanțele. Ultima oară, a fost o nebunie, pe cuvânt. Aştia doi vor fi cantitate neglijabilă.

- Credeam că voi avea ocazia să fiu mai utilă - să-mi justific prezența.

- Ah, fetițo, chicoti Ebenezer, nu te mai frământa din pricina lui Luke. A fost un nenoroc să pici ieri în mijlocul acelei scene - adică, pentru tine. In ce-l priveşte pe el, cearta cu Ilena a fost cea mai norocoasă întâmplare. Era cât pe ce să facă o mare greşeală.

- Dumitale nu-ți pasă, fiindcă nimeni nu-ți atribuie intenții ascunse - incorecte, mercantile. Scrisoarea ta nu mi-a parvenit, aşa că nu ştiu ce conținea, dar îmi închipui că-mi ofereai un cămin - am dreptate? - şi o parte din proprietate, poate? îmi pare rău că trebuie să vorbesc pe şleau, dar n-am ce face dacă vreau să înțeleg ce-mi reproşează Luke.

- Despre aşa ceva era vorba. Şi ce-i rău în asta? Eşti fiica strănepotului tatei.

- Ar fi nedrept pentru celelalte rude - care-ți sunt mult mai apropiate. Sunt urmaşi în linie directă ai lui Thomas. Au să mă urască. Nu vreau să-i expun pe Matthew şi pe Edwina, chiar dacă mă simt capabilă să înfrunt orice. Având în vedere că ai fost mezinul familiei şi că de obicei fiul cel mare moşteneşte, urmaşii lui vor ridica pretenții justificate. Testamentele duc mereu la tot soiul de conflicte. Nu vreau să fim implicați în asemenea necazuri.

Ochii lui Ebenezer exprimau prețuire.

- Draga mea, apreciez destul de bine caracterul cuiva. Ți-ai dat toată silința să-mi schimbi intențiile. Asta îmi spune că n-ai venit cu gândul la căpătuială.

- Da, dar îi va convinge şi pe ceilalţi?

- Vor înţelege, după ce te vor cunoaşte. în curând, va avea loc o reuniune a întregului clan.

- Mă priveşti cu prea multă bunăvoinţă, lăsându-te impresionat de numele şi de descendenţa mea, precum şi de faptul că sunt la ananghie. Să ştii că nu-s chiar aşa neajutorată. O să ne descurcăm. Simt că locul nostru este în Northumberland. îmi voi aminti mereu cu plăcere de locul acesta. Călătoria a însemnat ceva pentru copii ... le-a dat de înţeles că viaţa nu este presărată doar cu nefericiri, că uneori se petrec şi lucruri minunat de frumoase.

Ebenezer se ridică în picioare, o prinse de umăr şi o conduse prin hol spre balconul năpădit de glicină, dând spre port.

- Minunile n-au decât să continue să se petreacă. Ai de gând să le interzici toate astea fratelui şi surorii, mânată de mândrie şi de dragul independenţei? De asemenea, e vorba şi de sentimentul apartenenţei la o familie. N-ai vrea să încerci, de dragul lor? Adăugă, punând mai puţină pasiune în voce: mai bine să te pun la curent cu situaţia, în ceea ce priveşte restul familiei. Crezi că toţi se vor grăbi să-şi ceară partea, dar după cât se vede, aici nu stă decât unul dintre nepoţii soţiei şi acum, voi trei.

- Dar s-ar putea ajnge acolo. Iar sentimentele ar putea dăinui peste generaţii, contribuind la dezbinarea familiei.

- Bine. Priveşte acolo ... spuse el, arătând în direcţia drumului, spre Charteris Bay şi spre marginea portului. Vezi pâlcul de copaci de pe ridicătura aia? Se pot observa numai coşurile casei din spatele lor, iar mai spre dreapta, acoperişul roşu al magaziei de lână. Este proprietatea tânărului Ned, fiul fratelui meu. Când s-a însurat, părinţii mei nu erau pregătiţi să plece de aici. De fapt, n-au părăsit casa niciodată. Tata i-a cedat partea lui de moştenire. Fiii lui au primit ferme învecinate în câmpia Canterbury, mai mari şi mai prospere ca asta. Tata n-a vrut ca progeniturile lui să-i aştepte moartea pentru a-l moşteni. Fetele au primit dote la măritiş. S-ar părea că am moştenit grosul, dar nu-i aşa. Tata ne-a tratat la fel. Am primit ce mi se cuvenea. Tata a ipotecat proprietatea şi le-a împărţit banii celorlalţi. Vezi tu, deşi o fermă este valoroasă, banii provin din lucratul

pământului. Am avut cu ce să pornesc afacerea, dar când m-am însurat cu Georgiana, ne-am instalat în vechea casă, aripa în care locuiţi voi acum. Mama a spus că după ce vom avea copii, o să facem schimb, numai că urmaşii n-au apărut.

Apoi, când a venit Luke la noi, acum doisprezece ani, după ce am văzut că s-a adaptat, l-am trecut în testament. Georgiana a insistat să dau tuturor nepoţilor şi nepoatelor câte o sumă de bani, astfel încât să nu aibă nimeni obiecţii ulterioare. In mod indirect, toţi profitaseră deja, prin intermediul banilor daţi de tata părinţilor lor. Nici eu nu voiam să-i fac să-mi aştepte decesul. Au fost încântaţi şi surprinşi. Deci, n-ai de ce să te temi de reacţiile lor. Şi-au primit părţile cuvenite, chiar cu prisos.

- Aşa că numai Luke are de ce să mă duşmănească? întrebă ea, ceva mai relaxată.

Ebenezer nu-i răspunse imediat, semn că şi el considera posibil să existe o problemă.

- Sunt convins că o să-i treacă destul de repede. S-ar putea să-ţi fie chiar recunoscător pentru darea în vileag a caracterului Ilenei. Dacă nu ţi-aş fi scris, lăsând-o să afle, poate că nu s-ar fi manifestat aşa.

- Dar putem fi recunoscători vreodată celor care - din întmplare sau cu bună ştiinţă - ne spulberă iluziile? Cred că asta nu va face decât să-i amplifice resentimentul. în afară de asta, Ilena s-ar putea da pe brazdă, după această primă reacţie deplasată. N-o judeca prea aspru. N-avea cum să-i convină situaţia. Cred că până la urmă se vor împăca.

- Doamne fereşte!

- Nu ştiu cum să-ţi spun, dar poate că ceea ce s-a petrecut se datorează faptului că n-o placi. Vreau să zic, cu unii oameni ne înţelegem bine imediat, iar cu alţii nu. Chiar dacă nu-ţi inspiră încredere, s-ar putea să-i aducă fericire lui Luke.

Privirea lui îngheţată se îmblânzi.

- Eşti o fată bună. Cei tineri nu prea dau dovadă de atâta toleranţă, iar acea tânără ţi-ar putea face şederea aici foarte neplăcută. Se şi credea cu sacii-n căruţă, dar Luke s-a deşteptat. Nu-l iubeşte pe el, ci doar moştenirea. Fără nici o umbră de îndoială, ştiu că dacă s-ar fi căsătorit cu el

s-ar fi străduit să scape de mine cât mai repede. Este vicleană. Mi-ar fi făcut viața atât de neplăcută încât aş fi plecat de bunăvoie. De când a venit să stea la familia Martensen, le-a făcut numai neplăceri. Mi-ar displăcea profund să văd că Luke încape pe mâna uneia ca ea.

Thomasina era surprinsă. Ezitând, spuse:

- A trecut pe lângă mine lângă cârciumă, urmărindu-l pe Luke. Nu părea deloc blestemată, mi-a lăsat impresia că ... ah, cum să-ți explic? Parcă ar fi avut sânge albastru. Totul a durat o fracțiune de secundă, dar trebuie să recunosc, asta mi-a trecut prin minte.

- Prima noastră impresie a fost aceeaşi. Când nu se lasă pradă furiei, are o voce încântătoare, arată foarte bine în şa - în noiembrie, va participa la concursul de sărituri de la Christchurch. Şi este fără îndoială frumoasă. Are trăsături splendide. Dar e aproape lipsită de sentimente umane. Poți fi blestemat şi altfel decât vorbind tare şi vulgar.

- Ei bine, să lăsăm asta. Spune-mi, preferi un prânz consistent urmat de o gustare târzie, sau o masă frugală la amiază şi o cină mai serioasă?

- Masa principală trebuie să fie seara. Altfel e greu să mai lucrezi după-amiaza. Hai să-ți arăt unde este magazinul. Deşi avem obiceiul să cumpărăm angro - din vremea când ne aprovizionam de la Christchurch sau Lyttelton. Desigur, congelatorul este plin - Louisa a avut grijă, înainte de a pleca la spital. Un sertar este plin cu preparate care trebuie doar încălzite. Nu-i nevoie decât să le laşi să se dezghețe.

- Ah, am să las proviziile alea pentru când s-o întoarce, după plecarea noastră. Nu, Ebenezer, n-o să discutăm acum. Deocamdată, mai ales în fața lui Luke, nu vreau să pară că ne-am hotărât să rămânem.

Ebenezer nu auzise niciodată că femeilor le place să fie stăpâne în bucătărie, fără ca vorbăria celorlalți să le distragă de la treabă. Işi dădu seama că probabil simțea lipsa soției şi, mai recent, a Louisei. In mod miraculos, cu toate întrebările lui despre Bessie şi Edwin, ea reuşi să-şi amintească de toate ingredientele necesare. Plăcintele ieşiră bine rumenite şi crescute. Le înveli cu un ştergar să se răcească încet.

- I-am atras atenția lui Luke să-i ferească de toate locurile periculoase. Cei mici n-au ce căuta pe plajă în lipsa unui adult, dar cred că fratele şi sora ta sunt suficient de mari. Dar nu trebuie să intre singuri în mare. Am să-i

avertizez, deşi apa e încă prea rece. Vremea bună începe prin noiembrie.

Thomasina îşi mască zâmbetul. Intenţiile lui erau transparente. Spera s-o facă să accepte ideea de a rămâne. Dacă nu avea grijă, s-ar fi putut lăsa atrasă. Işi imagina ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi scăpat o vorbă neglijentă faţă de Luke, cum că aşteaptă să se scalde pe o plajă privată, sau că doreşte să vadă trandafirii înfloriţi!

- Avem o piscină grozavă, cu apă dulce. Un pârâu se vărsa într-un bazin natural, iar noi l-am lărgit şi l-am amenajat. L-am împrejmuit cu gard, să ţinem oile departe. Există şi o mică trambulină. Nu-i mai adânc de un stat de om.

In clipa aceea, auziră vocile copiilor, acoperite de strigătele lui Luke.

- Ieşi de acolo! Ai făcut destule năzbâtii pentru o singură dimineaţă. Nu ne stropi! Marş! Am să te spăl mai târziu, la jgheab!

Se grăbiră să ajungă la veranda din spate, unde-i aştepta o privelişte uimitoare. Trei siluete, două mici şi una mare, acoperite din cap până în picioare cu noroi negru şi lipicios! Tocmai intrau în curte, îndreptându-se spre şopronul din colţ, în care era amenajat un fel de duş.

- Ce ţi-am spus? mormăi Thomasina. Ăsta e Matthew. Atrage accidentele ca un magnet. Dar cum naiba s-au murdărit toţi trei?

înnoroiţii se întoarseră, iar Matthew protestă indignat:

- N-a fost vina mea, ci a lui! şi arătă spre Luke.

- Luke! exclamă Ebenezer râzând. Ce s-a petrecut? Parcă trebuia să ai grijă de ei!

- I-am împins direct în mocirlă, explică el, şi i-am urmat imediat. îşi şterse nămolul gros de pe frunte.

- S-au bălăcit în noroi şi i-ai împins chiar tu? se minună Ebenezer. Ce fel de nebunie este asta?

- Ah! Prostul de Shep m-a împins! Stăteam pe trambulină, iar bazinul era aproape gol. îi dusesem să le arăt piscina. Am închis poarta, dar câinele a sărit peste gard şi a aterizat pe trambulină, în spatele meu. M-a lovit în dreptul genunchilor, am făcut un pas înainte, şi ne-am prăbuşit toţi în mocirlă. Am căzut cu feţele în jos şi blestematul de animal a aterizat deasupra noastră. I-a făcut plăcere - dansa pe spinările noastre. Doamne,

am simţit că înnebunesc! Mi-e teamă că mi-am cam dat drumul la gură de faţă cu copiii.

Arătând jalnic, Edwina declară admirativ:

- Cunoaştem toate cuvintele alea, dar n-avem voie să le folosim. Iar vorbele lui Luke se potriveau cu ce am simţit!

- Destul, interveni Luke. Sora voastră o să se supere pe mine. N-am îndrăznit să ne mai întoarcem cu Land Roverul. Bine că nu-i prea departe. O să intrăm îmbrăcaţi sub duş să dăm jos grosul, iar apoi o să ne spălăm temeinic.

Ebenezer reuşi cu greu să-şi stăpânească râsul şi le strigă:

- Să nu vă apropiaţi de duşul acela, că o să înfundaţi canalizarea. Rămâneţi pe loc şi am să vă curăţ cu furtunul. Se repezi afară spre furtunul de stropit grădina, deja fixat la un robinet. Acum treceţi acolo, pe cărămizi. Există pantă spre grădină şi toată mizeria se va scurge într-acolo. Thomasina râdea cu lacrimi, ţinându-se de un stâlp al verandei.

- Nu cred că părul Edwinei îşi va mai recăpăta culoarea originală.

Ebenezer se bucura ca un copil, stropindu-l pe Luke cu toată presiunea, dar avu grijă să-i menajeze pe cei mici. Edwina şi Matthew abia se mai ţineau pe picioare de atât râs. In spatele lor, se auzi poarta şi răsunară paşi. Se întoarseră toţi. Spre ei înainta o femeie elegantă, îmbrăcată cu pantaloni albaştri şi o bluză în dungi, alb cu albastru.

Thomasina mulţumi cerului că nu era Ilena. Era ceva mai vârstnică, având pometi mai înalţi şi figură mai blândă. Şi ea era gata-gata să cadă pradă ilarităţii. Luke se grăbi să închidă robinetul.

- Ah, dar ştiu că vă distraţi! exclamă nou-venita. Pe cuvântul meu, n-am mai cunoscut o familie atât de predispusă la accidente! Ce s-a mai întâmplat de astă dată? Şi cum se face că v-aţi murat în halul ăsta, în cel mai secetos septembrie pe care l-am apucat, Luke?

Cel interpelat începu o explicaţie bâlbâită, dar fu întrerupt de Ebenezer.

- Dacă poţi crede, Elizabeth, Shep i-a împins pe toţi trei, în ceea ce a rămas din piscină. Luke le arăta copiilor locurile periculoase! Vorbim

imediat ce termin cu ei.

- Nici o grabă, declară ea. Am timp. I-am lăsat pe ai mei în grija lui Innis. Drusilla ne-a spus că ți-au sosit rudele cu care pierduseşi legătura, iar Jeremy m-a îndemnat să vă vizitez în dimineața asta. A zis că după- amiază o să trimită un fotograf.

Thomasina se sperie. Asta ar fi putut genera o nouă ieşire de-a Ilenei! Elizabeth nu-i observă sperietura şi continuă:

- Soțul meu, Jeremy Foulkes, este editorul ziarului în care a apărut articolul. Pe vremuri, eram colegi, dar ne-am mutat aici de dragul copiilor. Nu-i cine ştie ce distanță. Ce bine ar fi fost ca fotograful să ajungă în clipa asta! Ar fi concurat fără probleme la fotografia anului!

- Dacă faci o cât de mică aluzie în articol despre cele întâmplate, Elizabeth, te ucid cu mâna mea. Unchiule, dă-i bătaie cu furtunul ăla.

Acoperită de zgomotul apei, Elizabeth i se adresă Thomasinei:

- Minunat! Uită-te la Ebenezer, parcă a întinerit. Ce fericire să-l văd astfel din nou. Ce mai cunoştință! Deci, eşti Thomasina, botezată aşa după tatăl lui Eb. Ah, ce rău o să-i pară lui Jeremy că n-a fost de față!

Noroiul fusese îndepărtat în mare parte, dar cei trei arătau jalnic, cu hainele lipite de trup, cu părul leoarcă.

- Bun, spuse Luke. întâi fetele, Edwina. Şi nu sta o veşnicie.

- Nu, interveni Thomasina. Chiar şi aşa o să murdăreşti peste tot, Edwina. întoarce-te cu spatele şi dezbracă-te la piele. După ce termină ea, să faci la fel, Matt.

- Dar eu? se grăbi Luke. Totuşi, există limite. Va trebui să mă laşi să intru îmbrăcat.

- Sunt prosoape înăuntru? întrebă Thomasina.

- Da, din cele kaki, de pânză aspră. O să ne înroşească pielea şi pe cuvânt că avem nevoie de aşa ceva!

- Ebenezer, îl rugă Thomasina, n-ai vrea să te duci în camera Edwinei şi să-i aduci nişte haine, orice găseşti? Nişte chiloței, o bluză şi o pereche de pantaloni. Dacă poți face acelaşi lucru şi pentru Matt, am economisi timp. Sunt convinsă că Luke nu ține să stea acolo, arătând ca un şobolan înecat, mai mult decât e strict necesar.

- Oribilă descriere, comentă Luke. Matt, până ne vine rândul, ar fi mai

bine să alergăm pe loc, să nu cumva să răcim. O fi însorită vremea, dar mlaştina aia era rece ca gheaţa şi nici apa de la furtun n-a fost mai caldă. Mai grav, îndividul ăla s-a distrat pe seama noastră! Acum, unu-doi-trei, start!

Thomasina intră în cabină ferind-o pe Edwina de ochii celorlalţi şi în curând fata se desfăta sub jetul fierbinte. Când în părul auriu nu mai rămăsese nici o urmă de noroi, Thomasina o înveli în prosop şi o duse în braţe în camera alăturată, strigându-l pe Matthew. Apoi îi aduse hainele şi o îmbrăcă. Pe când ieşeau, Luke îl împingea înăuntru pe Matthew, care tremura. întorcând capul, ea spuse:

-Vă aşteaptă plăcintă caldă, iar ceainicul e pe foc.

-Pari să te fi integrat cu succes deja! comentă Elizabeth.

De data asta, sprâncenele lui Luke nu erau încruntate. Pe figura lui se întipărise o expresie de surpriză comică.

- Posibil. Dar ia-o din loc. Sunt pe cale să-mi scot pantalonii. Am îngheţat! Matt, e rândul meu.

Deodată, Thomasina simţi că, în ce-l privea pe Luke, n-avea decât să-şi manifeste animozitatea atâta vreme cât îşi păstra simţul umorului.

Chiar în lipsa unei prezentări formale, se simţea ca şi când ar fi cunoscut-o pe Elizabeth Foulkes de ani de zile, mai ales că în Anglia îi citise două dintre romane, iar aseară începuse un al treilea.

In vreme ce preparau masa, se trezi spunându-i:

- Desigur, eşti mai tânără, dar îmi aminteşti de defuncta mea mamă vitregă, Madeline. Mi-e tare dor de ea. Ne aveam ca nişte surori. Era mai mare ca mine cu numai zece ani.

- Probabil fiindcă sunt mamă vitregă, chicoti Elizabeth. Roddy, fiul soţului meu, are optsprezece ani. Ne înţelegem de minune. Ii place tot ce fac - studiul păsărilor, explorarea aflorimentelor stâncoase, colectarea de plante sălbatice şi studiul naturii în general. Sunt convinsă că o să devină botanist. Eu şi Jeremy avem şi doi gemeni, băiat şi fată. Cum nu se poate mai potrivit: Jeremy îşi dorea o fată, iar eu voiam un băieţel care să-i ţină companie lui Roderik. Gemenii au şase ani şi se înţeleg perfect cu fratele vitreg. Se ţin după el tot timpul. Rosamond şi Tony.

-Văd că nu respecţi obiceiul local de a folosi nume biblice.

- Ba da. Pe Rosamond o cheamă şi Mary, iar pe Anthony, Daniel. Dar

nu suntem localnici. Un vechi prieten a moştenit Cherrington Lodge de la domnişoara Janet Cherrington. Amicul meu a emigrat în Anglia, împreună cu fiica lui, şi mi-a lăsat casa cu condiţia să renunţ la munca de editor şi să mă dedic romanelor. Jeremy rămăsese văduv şi l-am îngrijit pe Roderik o vreme, cât a fost el internat. Când ne-am căsătorit, am rămas aici. După ce ai dat de gustul vieţii la Harvest Moon Bay, nu-ţi mai vine să pleci. La fel a păţit şi verişoara Louisa.

- De fapt, nu este rudă cu noi, interveni Ebenezer. E verişoară prin alianţă a lui Elizabeth. O vreme, a ajutat-o la menaj, apoi s-a întors la oraş, dar nu şi-a găsit locul. Când a murit Georgiana, a venit aici.

- Se pricepe să aibă grijă de copii, ca un fel de bunică universală. Şi nici nu-i prea bătrână. A făcut minuni cu Roddy, care era prea timid. Şi acum mai fac lungi plimbări împreună, în fiecare vacanţă de vară.

Apărură şi ceilalţi, jurând că nimic nu făcea mai mare poftă de mâncare decât bălăceala în noroi îngheţat. Elizabeth se pricepea să ia un interviu. îi lăsă să vorbească, intervenind rar pentru a clarifica unele detalii.

- De câteva săptămâni mă pregătesc psihic pentru acest interviu, încă de când Ebenezer mi-a spus că ţi-a scris să vă invite. Dar aseară am aflat că ai câştigat concursul dintr-o campanie publicitară şi ai vrut să-i faci o surpriză lui Ebenezer, vizitându-l neanunţată. Povesteşte-mi cum a decurs întâlnirea în realitate.

Luke, Ebenezer şi Thomasina tăcură, stânjeniţi.

- Da, surioară. Nu ne-ai povestit nimic, interveni Matthew, curios. Noi am fost invitaţi la Lake Coleridge, să vedem hidrocentrala şi n-aveam cum să refuzăm asemenea ofertă. Dar îmi pare rău că n-am fost de faţă, fiindcă surpriza a fost ideea mea. Cum a mers? Unchiul Eb a ghicit cine erai? Sau a fost nevoie să-i explici? ... Ce te uiţi aşa la mine, Tam?

Toţi ochii se întoarseră, iar Thomasina simţi că roşeşte, spre marea ei disperare. Apoi se auzi vocea lui Luke şi ea scăpă din centrul atenţiei.

- A venit pe potecă şi urca deja scara când am observat-o. Eram în grajd. Aşa că m-am holbat la acea străină arătosă şi am rămas surprins când am aflat că eram rude prin alianţă - veri. Am chemat-o în grajd, unde unchiul Eb cerceta cuibul lui Sukey, în pod. Aşa că ne-a auzit şi şi-a dat seama despre cine era vorba. Credeţi-mă, n-am mai pierdut vremea cu protocolul! A fost o întâlnire încântătoare, vă pot asigura!

Ochii lui negri, neobişnuiţi pentru o persoană blondă, îi căutară privirea. Thomasina detectă un început de amuzament.

- Minunată încheiere pentru seria de articole publicată în *Argus*. Sosirea ta, ca rezultat, reprezintă finalul care-i va face fericiţi pe redactori şi pe cititori, deopotrivă. Şi mai cu seamă pe editor. A fost ideea lui. Mai ales că Ebenezer a fost în Anglia, dar n-a reuşit să dea de urma voastră. Ciudat că ai venit înainte să primeşti invitaţia lui Ebenezer. Vom face şi câteva poze cu Correiside - de fapt ne-au rămas câteva de la primul articol. Ce încheiere fericită, cu cei trei descendenţi ai eroinei care acum locuiesc la fermă.

- Nu locuim aici, interveni rapid Thomasina, suntem în vizită. Ne vom întoarce acasă.

Profund dezamăgită, Elizabeth spuse:

- Dar înţelesesem că locuinţa din Greenchester urma să fie demolată. Credeam că aceasta era cea mai bună soluţie. Ebenezer era plin de speranţă. Iertaţi-mă, nu-i treaba mea. Doar deformaţie profesională de ziarist, încerc să descopăr happy-enduri. Nu toată lumea este gata să-şi părăsească ţara natală. Oricum, şi vizita voastră aici este un final foarte bun pentru articol.

Din nou, privirile Thomasinei şi a lui Luke se întâlniră. De astă dată, în ochii lui nu mai era nici urmă de maliţiozitate. Avea o expresie impenetrabilă. Thomasina se uită la cei mici şi constată că erau neobişnuit de nemişcaţi. Feţele lor nu păreau să aparţină unor copii. Erau ca nişte măşti, specifice adulţilor atunci când trebuie să-şi ascundă sentimentele.

Matthew se ridică şi spuse:

- Iertaţi-ne, vă rog, am vrea să ieşim la joacă. Hai, Edwina! Plecară, dar nu exuberanţi, ca mai devreme, ci abătuţi, cu umerii încovoiaţi.

Pe Thomasina o cuprinseseră emoţii contradictorii. Trebuia să-şi înfrângă mânia. Dacă n-ar fi existat acest individ cu sprâncene ameninţătoare, ar fi acceptat propunerea cu cea mai mare plăcere.

Mai târziu, Elizabeth şi Luke, purtară o conversaţie lungă afară, lângă grajduri. Poate că-i deschidea ochii asupra celor petrecute în realitate ... care nu fuseseră câtuşi de puţin idilice!

# Capitolul 5

O oră mai târziu, Elizabeth sună să anunțe că fotograful nu mai putea ajunge după-amiază şi probabil nici în restul săptămânii.

- Dar nu contează. Un asemenea articol n-are nevoie de poze, aprecie ea.

Thomasinei îi convenea de minune. Avea multe de făcut. Nu era deloc simplu să te trezeşti dintr-o dată într-o gospodărie străină, fără să cunoşti preferințele proprietarului, în afară de declarația lui Luke că nu-i plac mesele frugale - gustările luate pe fugă, printre cărți, documente şi maşini de scris, aşa cum îşi imagina că fusese obiceiul lor, în Greenchester. Trăia cu ideea că tatăl lor s-ar fi complăcut într-un soi de haos, neluând în seamă nimic din ce se petrecea împrejur, scriind toată ziua, uitând de mese şi chiar de ora de culcare a copiilor.

Ah, nu, tata fusese ordonat şi obişnuit să lucreze cu program fix, de la nouă la cinci. Maddy respectase de asemenea ritmul vieții cotidiene, deşi nu se sfia să-l schimbe dacă se ivea ocazia. în momentul de față, Thomasina se simțea pusă la probă.

Peggy Bancroft se dovedi neprețuită. Vorbea ca o moară stricată, după propria apreciere, dar asta nu-i afecta munca. îi făcea plăcere să câştige un ban în plus.

- Nu mă pricep să croiesc haine, aşa că-mi trebuie bani să le iau de gata. Le admir pe cele care pot transforma un cupon în rochie. Economisesc o groază de bani. Josh e tare drăguț. De fapt, se bucură că nu ştiu croitorie. Mama lui şi cele patru surori sunt nişte magiciene ale maşinii de cusut. Inainte de căsătorie, le invidiam şi mă plângeam de nepriceperea mea, iar el îmi răspundea: „mulțumesc cerului! La noi, când bărbatul vine acasă, n-are pic de pace. Blestemata de maşină merge într-una, provoacă interferențe pe ecranul televizorului. Este ca la balamuc, peste tot numai manechine şi tipare de hârtie. Nu poți să umbli descălțat. Iar înaintea unei nunți, e o agitație nebună de a termina ultimele retuşuri." Da, Josh al meu este un bărbat pe cinste. Nu ca acei muți, care nu pot articula două cuvinte. Am cunoscut destule croitorese ordonate, dar mă bucur că nu-i cazul cu surorile lui Josh. Aşa, am avut o şansă. Dar cu prețurile aste, sunt fericită că reuşesc să câştig nişte bani. Şi oricum, aici mă simt bine.

- Chiar aşa? Ce-ţi place cel mai mult? Arhitectura, vechimea casei, istoricul, tablourile?

- Şi astea, dar cel mai mult mă atrag cărţile, fiindcă sunt jerpelite, semn că au fost citite. Au existat întotdeauna amatori de lectură. Eb nu se supără dacă, după ce-mi termin treba, mai stau o oră sau două să citesc. Mi-a şi cumpărat câteva, iar o parte din banii pe care-i câştig se duc tot pe cărţi. Imi place să găsesc pasaje subliniate şi-l întreb pe Eb dacă ştie cine a făcut-o. Uneori ştie, alteori nu, fiindcă multe sunt cumpărate la mâna a doua. Anna avea o mulţime de cărţi, rămase de la Cherrington House. Pot să deosebesc sublinierile ei şi pe cele ale bătrânului Obadiah. Iată o poezie care a impresionat-o. Imi place şi mie. Peggy se duse la bibliotecă, luă o carte, răsfoi câteva pagini şi se întoarse la masă. Se numeşte *Nemurire.*

Incântarea-mi domoleşte neliniştile,
Sub aste imnuri de slavă înălţate mereu;
De când lumea n-auzise de vrajbă.
Torenţi cu susur cristalin;
Munţi cu falduri împietrite;
Umbre de nori suri, gri sau indigo.
Cineva a făcut vrăji colinei de smarald,
Să poarte veşnic semnul blând al Creatorului.
Iar când sub picioare n-ai mai simţi imaşul,
Când colindările vieţii s-or încheia,
Alţi ochi vor preamări minunea,
Magia fără sfârşit a apusului!
Lor le las întreg cuprinsul,
Uimirea în faţa frunzei, florii, trunchiului,
Căci venerarea lor continuă îmi va asigura nemurirea.

- Ah, Peggy, mi-ai bucurat sufletul! îmi lipseşte obiceiul tatei de a împărtăşi asemenea gânduri cu mine şi cu Maddy. Probabil că Anna a avut un spirit înrudit.

- înseamnă că ai ajuns unde trebuia, spuse calm Peggy. Atât domnului Eb cât şi nepotului le place lectura cu glas tare. Când găsesc asemenea texte subliniate de alţii, îmi dau seama că moartea lor nu mai contează. Parcă i-aş fi cunoscut. Ai simţit vreodată aşa ceva?

- Da, într-adevăr.

- Nu-ți pui întrebarea ce s-ar fi întâmplat dacă Elizabeth Temple Watson l-ar fi cunoscut întâi pe Thomas şi ar fi emigrat împreună cu el?

Thomasina rămase tăcută o vreme, apoi spuse spre propria uimire:

- N-am făcut-o, Peggy. Sunt obsedată de Georgiana Swainson. Trăsăturile ei puternice mă atrag. Străbunica mea era mai ştearsă, deşi la fel de frumoasă. De câte ori mă uit la figura ei, îmi spun că ar fi fost gata să-şi urmeze soțul în Canada. Poate că în cazul ăsta astmul lui Edwin n-ar fi evoluat aşa repede. Mă rog ca Anna să nu fi simțit niciodată că a fost pe locul doi în preferințele lui Thomas. Avea un spirit foarte viguros. Şi fizic era la fel. Am văzut putineiul pe care-l folosea. Era nevoie de muşchi. Mai ales în zilele calde, când untul nu vrea să se lege. Mai există covoarele pe care le-a țesut, cuverturile tricotate, copacii pe care i-a plantat. Când sacrificau câte un taur, ea trata pieile şi le croia haine. Tot ea tapeta camerele şi spăla ustensilele de prelucrare a laptelui. Sper că Thomas îi aprecia eforturile.

- Nu te mai omorî cu firea, Thomasina. Sigur că o prețuia! răsună vocea lui Luke, venind de pe coridor.

Se întoarseră, surprinse.

- De unde ştii? vru Peggy să afle.

- Dacă o să vadă că vă frământați atât, unchiul Eb o să vă arate jurnalele ei. Mustesc de fericirea lor conjugală. Nu ți le-a arătat fiindcă nu voia să reducă importanța poveştii de iubire dintre străbunica ta şi tatăl lui. Işi închipuia că s-ar pierde din farmecul acelei legături dacă s-ar afla că Thomas a avut o căsnicie atât de reuşită.

- Anna Cherrington a fost una dintre cele mai curtate fete din regiune. Thomas a avut mare noroc s-o cucerească. Mereu era înconjurată de o jumătate de duzină de pretendenți. Şi pe deasupra, purta numele Cherrington. Oricare dintre descendenții lui Obadiah era privit cu respect. Thomas se credea prea bătrân pentru ea, dar Anna l-a refuzat pe cel mai bine situat tânăr din regiune ca să se mărite cu el. Zicea că preferă un bărbat matur. Peggy oftă cu satisfacție. Aşa că finalurile fericite pot fi găsite nu numai în romane. Trebuie să plec, fiindcă soțul meu o să-şi piardă răbdarea. Ne vedem poimâine şi te rog mai lasă-mi şi mie câte ceva de făcut, Thomasina. Nu trebuie să-ți plăteşti şederea aici. Domnul Eb nu aşteaptă aşa ceva. După toate cele, eşti în vacanță.

Thomasina rămase singură cu Luke. Ii turnă ceai şi, ridicând ochii, observă că o studia pe sub sprâncene.

- Ce s-a întâmplat, Luke? întrebă ea sfidător. Laşi impresia că vrei să spui ceva şi nu ştii cum să începi. Renunţă la inhibiţii - dă-i drumul! Suport orice!

- Mi-a plăcut ce ai spus despre Anna, declară el zâmbind. Asta-i tot! Mi s-a părut înduioşător.

Thomasina clipi, surprinsă. Simţi că roşeşte. Apoi reuşi să râdă.

- N-am cuvinte. Sigur că ţin la Anna. Cealaltă legătură, a fost o scurtă idilă de o vară. Thomas a trăit alături de Anna mai mult de cincizeci de ani şi a produs urmaşi dintr-o bucată, ca Ebenezer, sau ca nepotul Ned. Pe ceilalţi nu i-am cunoscut încă, dar din câte am aflat, sunt o familie unită. La fel şi generaţia următoare. Nu ştiu ce-i aceea invidia.

Se opri brusc, înţelegând că făcuse o afirmaţie pe care n-ar fi putut-o justifica decât .

- De ce să fie invidioşi? întrebă el tăios. La cine te referi?

- Vorbeam despre nepoţii lui Ebenezer şi despre copiii acestora. Deoarece rămăsese încruntat, continuă nesigură: adică se înţeleg foarte bine. Doar îşi petrec vacanţele împreună şi ... aşa mai departe.

- Nu cred că asta voiai să spui. Ai folosit termenul „invidie". La ce te refereai?

- Ebenezer mi-a zis că nu umblă după moştenire. Mă gândeam că ar fi fost posibil. Adică, trăgându-se din stirpea lui Thomas ...

- Suficient, spuse el, ridicându-se. Am priceput. încercai marea cu degetul. I-ai sugerat unchiului, care-mi este doar rudă prin alianţă, că ei au mai multe drepturi decât mine! Mă bucur că am purtat această conversaţie. Eram pe cale să-ţi acord un strop de consideraţie. Ce fraier sunt, un sentimental naiv! Doar fiindcă ţi-ai exprimat respectul pentru Anna, am crezut că prima mea impresie despre tine ar fi putut fi greşită. Aiurea! Eşti la fel ca Ilena, doar niţel mai şmecheră. N-ar mai fi decât un pas să-i sugerezi că şi tu eşti mai îndreptăţită să-l moşteneşti. Bine că te-am descifrat! I-ai adormit vigilenţa unchiului, gătind mâncăruri tradiţionale - plăcintă de Yorkshire, sarmale cu praz, tarte cu melasă, plăcinte cu carne! Scoase unul dintre sunetele acelea indescriptibile şi ieşi, trântind uşa.

Aproape imediat, Thomasina îl urmă. îi trebuiseră doar câteva

secunde ca să priceapă cât de gravă era insulta. Urcă la etaj şi ajunse pe coridor în clipa când el intra în propria cameră. Nu ezită nici un moment. Intră ca o furtună, dând uşa de perete. Rămase cu mâinile în şolduri, cu ochii aruncând fulgere, cu respirația grea şi buzele strânse, căutându-şi cuvintele cu care să-l beştelească. El se întoarse s-o înfrunte.

- Cum îndrăzneşti să dai buzna aici! N-ai nici un pic de respect? O uşă închisă are menirea de a ține afară pe nepoftiți. Ce tupeu!

- Renunță la atitudinea de domnişoară bătrână, căreia i-a fost încălcată intimitatea! Parcă ai fi mătuşa Tabitha!

- Ce vrei să spui? N-am nici o mătuşă Tabitha!

- Nu? Dacă ai avea vreo mătuşă, sunt convinsă că aşa ar chema-o. Sugerează corsaje virtuoase, gulere înalte şi săculețe de mână. O persoană înțepată, afectată şi izmenită! Vrei să ştii cum de-am îndrăznit să intru? Am să-ți spun! Dacă lansezi acuzații împotriva cuiva, fără să-i dai ocazia de a se apăra, şi pe urmă pleci, trântindu-i uşa în nas, este ca şi când l-ai condamna fără proces. N-am să rabd niciodată asemenea atitudine! Majoritatea englezilor se poate lăuda cu un ascuțit simț al dreptății. Ei ştiu bine că oricine are dreptul să se apere. Frumoasă manifestare pentru un gentleman! Să-ți spui păsul şi s-o ştergi, ca să nu am posibilitatea să-ți resping acuzațiile!

El păru puțin descumpănit.

- Să le respingi? Cum ai putea?

- Pot. Nu fac parte dintre oamenii aceia umili şi blânzi, gata să suporte nedreptățile în linişte, ca nişte martiri. Dacă nu mă asculți acum şi aici, am să-i spun lui Ebenezer că nu mai rămân sub acest acoperiş nici o clipă. Să-ți explice el cum a decurs discuția noastră. Şi dacă aseară am declarat că nu doresc să primesc scuze din parte-ți, te anunț că acum n-am să mă mulțumesc până ce n-ai să te târăşti în genunchi! M-ai auzit. în genunchi!

- Aşteaptă mult şi bine! N-ai cum să explici ...

- Am să-ți explic imediat ce ai să-mi dai suficient timp. Aş prefera să vorbesc pe un ton normal şi să nu mă întrerupi.

- Ah, deci nu mai ai de gând să țipi? Ce bine!

- Mulțumeşte proniei că am țipat. Dacă n-o făceam, probabil că mi-ar fi plesnit un vas de sânge, din cauza nedreptății. Nu-s adepta închiderii în sine, iar dacă cineva mă atacă, nu-mi stăpânesc glasul! Acum, ascultă-mă!

Işi aruncă părul pe spate şi spuse: n-am întrebat dacă ceilalţi nepoţi nu-s invidioşi pe tine! Ebenezer încerca să mă convingă să rămân, iar eu am argumentat că ar fi fost mai corect să împartă acea parte între restul descendenţilor, în loc să mi-o lase mie. Trebuie să mă crezi. Trăieşti convingerea că oricui i s-ar ivi ocazia ar trebui să profite de ea. Nu-i cazul meu. N-am de gând să stau aici, aşteptând să decedeze proprietarul. Nu suport nici gândul. Unchiul tău pare neobişnuit de detaşat când vorbeşte despre propria moarte. El priveşte lucrurile filozofic, dar n-are habar prin ce chinuri trec. Nu vreau să moştenesc pe nimeni! Imi preţuiesc prea mult independenţa. In asemenea circumstanţe n-aş putea trăi.

Dacă s-ar ivi ocazia, de pe poziţii de egalitate, Ebenezer mi-ar putea deveni foarte drag. L-aş iubi ca pe un bunic, nu ca beneficiar al averii. Nu-i de mine! Dacă aş fi putut să-mi plătesc şederea lucrând, daca să zicem Louisa nu s-ar simţi suficient de întremată să se întoarcă, aş fi preluat cu plăcere însărcinările de menajeră, pentru mai puţini bani, fiindcă noi suntem trei, dar n-aş accepta să fiu adoptată şi să depind de mărinimia cuiva. Mi-ar sta în gât. Nu vreau să expun copiii unor asemenea condiţii. Prefer să ne întoarcem acolo unde ne simţim acasă, chiar dacă va trebui să renunţăm la viaţa de la ţară, cu care am fost obişnuiţi. Am încercat să rezist insistenţelor lui Ebenezer, spunându-i că celorlalte rude s-ar putea să nu le placă - pe drept cuvânt - apariţia unor străini. Oricum, împărţirea averii este o soluţie proastă. îmi pare rău pentru el, dar nu-s capabilă să te deposedez de o parte din moştenire - rămânând aici. Ei, explicaţia asta e destul de convingătoare, Luke Richmond?

Liniştea care se lăsase, fu întreruptă de zgomotul unei uşi, la oarecare distanţă. Amândoi se încordară. Apoi se auziră paşi pe scară şi vocea lui Ebenezer:

- Thomasina, unde eşti?

Nu mai avea timp să se facă nevăzută. Camera lui Luke se afla lângă capătul scării. Ambii păreau să fi prins rădăcini. Apoi, Luke răspunse:

- Suntem în camera mea, unchiule.

Spre uşurarea lor, uşa rămăsese deschisă de perete, dar chiar şi aşa pe figura lui Ebenezer se citea surpriza. Ceva în atitudinea lor îl punea pe gânduri - felul în care stăteau faţă în faţă. îi privi pe rând şi o cută îi apăru între sprâncene.

- Cum se mai simte Louisa? încercă Thomasina să-i abată atenţia.

- Destul de bine, dar ...

- Nici o complicaţie, sper? interveni şi Luke. Thomasina ştia că el îi purta o afecţiune profundă doamnei Stirling, dar asta nu excludea ideea că, o dată refăcută, Thomasina n-ar mai fi avut nici un argument să rămână. N-avea motive de îngrijorare. Era decisă să respecte rezervările deja făcute. Cu tot farmecul locului, dedesubturile relaţiilor interumane îl făceau de nedorit.

- Nici o complicaţie, numai că fiică-sa din Auckland tocmai a venit şi nu vrea s-o lase să se întoarcă prea curând. Spune că i-ar fi greu. Şi desigur, are dreptate. Vrea s-o ia la Auckland. S-a dus la şefa salonului şi a întrebat-o când o s-o poată lua acasă, dar Louisa mi-a şoptit că nu vrea să plece. Fiica e de părere că n-ar trebui să se întoarcă la muncă cel puţin trei luni. Asta ar însemna să stea în Auckland până spre mijlocul verii, iar Louisa nu suportă căldurile de acolo - zăpuşeala. Elizabeth şi Jeremy pleacă în Statele Unite, într-o călătorie de afaceri, aşa că nu poate sta la ei. Dar a venit sora lui Elizabeth şi a invitat-o la ea. Stă destul de aproape de spital, dar în ce ne priveşte, există o problemă.

Thomasina tăcea. Chestiunea îi privea pe cei doi bărbaţi. Apoi, Luke vorbi. Privi spre Thomasina şi ochii începură să-i joace în cap.

- Am soluţia perfectă, unchiule. Mi s-a părut că nu te prea descurci, aşa că am intervenit, iar Thomasina mi-a promis adineauri că nu se va întoarce în Anglia. A spus că se vor stabili la Corrieside.

Spre norocul ei, uimitoarea declaraţie îl făcu pe Ebenezer să-şi cerceteze nepotul cu mare atenţie. Thomasina se simţea şi arăta de parcă ar fi primit o lovitură în plex. Apoi, Ebenezer se întoarse spre ea, aşa că îşi alungă expresia năucită de pe chip, înghiţi în sec şi reuşi să se stăpânească.

Unchiul veni spre ea, cu braţele larg deschise, o cuprinse şi o sărută pe frunte.

- Cea mai bună decizie, fetiţo ... Se întoarse spre nepot şi adăugă: inteligentă mişcare din parte-ţi, Luke. Nu bănuiam că ai putea fi atât de convingător - sau că mă depăşeşti aşa de mult în acest domeniu. Intotdeauna, ai fost adeptul abordărilor în forţă. M-ai lăsat mască!

- Intr-adevăr, dar chiar asemenea tactici am utilizat, unchiule, şi au fost încununate de succes. Am convins-o cu forţa. După cum vezi, încă pare cam zdruncinată. După mine, cu unele femei trebuie să-ţi impui voinţa.

- Ei bine, nu mai insista, băiete. Dacă ar fi fost o viespe, ca acea Ilena,

Thomasina ar sări în sus la asemenea declarație. Izbucniră toți în râs, amintindu-şi că, la prima întâlnire, îl pălmuise pe Luke. Prima îşi reveni Thomasina.

- Imi dau seama la ce vă gândiți. N-am să uit niciodată întâmplarea. Dar trebuie să clarificam lucrurile: nu vreau nici o parte din moştenire, nici acum, nici mai târziu! Voi accepta plată ca menajeră, dar mai puțin decât Louisa, fiindcă suntem trei. Şi nu e vorba de un aranjament permanent. Rămân numai până Louisa se pune pe picioare. Să-i spuneți, ca să nu se simtă îndepărtată. In felul ăsta, vom avea vreme să ne hotărâm ce vom face. Până atunci, se vor plăti compensațiile pentru casă, iar dacă cei mici vor dori să rămânem în Noua Zeelandă, am să-mi iau o slujbă la Christchurch şi vom închiria un apartament. De fapt, doamna Fairweather spunea că, dacă pensiunea va deveni prea obositoare, va împărți casa în apartamente. Am putea sta acolo. Am veni destul de des şi chiar ne-am putea petrece vacanțele aici. în felul acesta, îmi păstrez independența şi evităm orice posibilă bârfă răuvoitoare.

- Am admirat întotdeauna femeile independente, spuse Luke, fără urmă de zâmbet. Mi-ar fi plăcut ca mătuşa Tabitha să te cunoască. Eşti o persoană pe gustul ei.

- Care mătuşă Tabitha? N-am auzit niciodată de ea, întrebă Ebenezer.

- A murit de mult, răspunse Luke. Dumnezeu să-i odihnească sufletul! Remarcabilă femeie. Provenea din familia Richmond - din partea tatei. N-avea nici o legătură cu mătuşa Georgie.

Thomasina îşi înăbuşi râsul, iar Ebenezer spuse:

- Mă duc să-i anunț pe copii. Lăsați-mă pe mine. Au fost foarte cuminți. Cât am trecut pe la spital, i-am lăsat la muzeu. Acum se dau în leagăn.

Pe când se pregătea să plece, Luke vorbi pe un ton normal:

- Veniseşi după haina mea cu un nasture lipsă, Thomasina, nu-i aşa? Ți-o aduc imediat, şi adăugă repede: trebuie să-mi fac obiceiul să închid uşa. Este a doua oară că găsesc scaunul trântit. După ce Ebenezer nu-i mai putu auzi, continuă, cu o atitudine prefăcut umilă: după cum vezi, nu mă prea pricep la a mă târî în genunchi. Ți se pare suficientă compensația?

- Cred că da, răspunse ea, luându-i haina şi privindu-l în ochi, fiindcă asta înseamnă că mă crezi. Altfel, n-aş fi rămas. Dar la prima aluzie că aş

încerca să mă vâr pe sub pielea unchiului am şi plecat. Dacă vrei să ai menajeră în următoarele săptămâni, trebuie să te porţi bine. Dacă simt că e nevoie de mine, am să stau, altfel, nu. Te avertizez, Luke Richmond, ai grijă!

Preferă să nu-i dea de înţeles cât de fericită era că nu va mai fi nevoită să părăsească Corrieside.

Desigur, numai de dragul copiilor.

***

Totuşi, se afla într-o situaţia aproape intolerabilă. Niciodată banii nu constituiseră factorul decisiv. Nu că i-ar fi dispreţuit. Erau necesari ca să-ţi asiguri confortul personal, să-ţi poţi permite micile satisfacţii zilnice, să poţi face daruri celor dragi, să poţi participa la acţiuni de binefacere, dar în familia lor nu tânjiseră niciodată după huzur, după vacanţe extravagante, după toalete, sau după mese la restaurante scumpe. Fuseseră fericiţi când copiii primiseră biciclete noi, când reuşiseră să schimbe maşina veche cu o alta, tot la mâna a doua, sau când puteau cumpăra cărţi fără să se gândească la utilizări mai gospodăreşti ale banilor.

Acum însă, pentru prima oară, Thomasina şi-ar fi dorit să aibă suficienţi bani ca să-şi construiască o nouă căsuţă în Greenchester, unde să-şi poată continua viaţa tihnită. Chiar dacă nu erai robul banilor, independenţa pe care ţi-o ofereau era magnifică.

Aici, la Corrieside, exista ameninţarea ca Luke, Ilena şi alţii să-i privească de sus, ca pe rudele sărmane. Oricum, pe tema salariului îşi impusese voinţa. Ebenezer era şmecher. O invitase să discute problema în biroul fermei, încercând s-o amăgească astfel că ar fi fost vorba de o afacere, nu de o problemă de familie. Ii spusese cu cât o plătea pe Louisa, iar Thomasina îl privise cu suspiciune, aplecându-şi capul într-o parte.

-Te rog, Ebenezer! Nu-s naivă. Pricep că vrei să-mi dai mai mult decât aş fi dispusă să accept.

- Pot să-ţi înlătur neîncrederea, fetiţo, declară el. Se întinse, scoase din sertar un carnet de cecuri şi răsfoi cotoarele. Iată, întocmit pe numele Louisei Stirling.

-Nu-mi închipuiam că salariile de menajeră pot fi aşa de mari, spuse ea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

- Pentru numele Domnului, menajerele bune sunt la fel de rare ca gheaţa la ecuator. Dacă vrei să rămână, trebuie să le plăteşti bine, dar

Louisa merită dublul sumei. Şi tu, la fel. Nu sunteţi simple menajere. Voi creeaţi atmosfera de cămin. Diferenţa este enormă.

- Dacă era vorba numai dsespre tine, aş fi acceptat bucuroasă, Ebenezer. Dar mai trebuie să ne gândim şi la alţii. Mai cu seamă la Luke şi la Ilena. Eu sunt motivul pentru care s-au certat. I-am făcut necazuri lui Luke încă înainte de a ajunge în ţara asta.

Fură întrerupţi de o altă voce - a celui despre care vorbeau.

- N-ai vrea să uiţi de existenţa Ilenei? Nu mai contează. Este o poveste încheiată. Privind spre Ebenezer, schimbă subiectul. Angrosistul de miei este aici şi ar dori să vadă marfa. N-aţi putea amâna discuţia asta interesantă? Deocamdată, Matthew şi Edwina fac onorurile de gazdă.

- Luke, am impresia că greşeşti. Poate că ruptura ţi s-a părut definitivă, dar cred că reacţia Ilenei a fost normală. O să-şi schimbe atitudinea.

Ochii lui reflectau o răceală de gheţă.

- Fără îndoială că o să se dea pe brazdă. O cunosc bine. Aşteaptă să fac primul pas. Ei bine, o să aştepte mult şi bine.

- Când îşi va da seama, va iniţia chiar ea împăcarea.

- Bineînţeles, acceptă el, pe un ton sarcastic, aproape duşmănos. Numai că asta nu-i suficient. Pentru o reconciliere este nevoie de doi, iar eu am încheiat acest capitol. îţi sunt chiar recunoscător, Thomasina. Mi-ai dat ocazia să-i descifrez firea.

-Dar atunci când va afla că n-am de gând să-ţi ştirbesc moştenirea, o să ...

- Nu mă mai plictisi! Eşti obositor de insistentă. Uite ce-i, dacă te frământă că ai provocat ruptura, las-o baltă. Continui s-o consideri ca pe o logodnă şi n-a fost. De ce-ţi mai baţi capul cu Ilena?

- Pari incapabil să te pui în locul meu. Iată-mă, o englezoaică, dând buzna aici şi distrugând o posibilă poveste de dragoste. Deşi majoritatea localnicilor are descendenţă britanică, sunt neozeelandezi de trei-patru generaţii. Toată comunitatea o să mă considere intrusa care a stricat ploile unei fete de pe aici. Rămase uimită, când cei doi izbucniră în râs şi continuă, indignată: ce-i de râs? dar fu întreruptă.

- Nu-i neozeelandeză, spuse Luke. Este nepoata din Anglia a familiei Martensen. Doamna m-a rugat s-o caut pe sora ei din Surrey. Probabil că i-

am aprins imaginația cu poveștile despre Noua Zeelandă. Acolo, Ilena lucra la o fermă de cai. Așa că a venit într-o vizită și n-a mai plecat.

Thomasina pricepu imediat că nu fusese atrasă de calitatea vieții de acolo. Surrey era una dintre cele mai frumoase regiuni din Anglia, cu bogății, farmec și istorie neîntrecute. Luke era cu siguranță principalul motiv al venirii Ilenei. Fu cuprinsă de compasiune.

- Credeam că ți-ai dat seama după accent. Dar nici în privința mea nu te-ai descurcat, nu-i așa?

- Nu înțelegi? răspunse ea, impacientată. Pronunția englezească n-o observ, doar am trăit acolo întreaga viață. Doar cea neozeelandeză îmi atrage atenția. Și eram atât de stânjenită de cearta la care asistasem, încât n-am mai observat altceva.

- Corect, aprecie Luke. Dar nimeni n-o să te considere o intrusă. Trebuie să mărturisesc, am ascultat întreaga ta discuție cu unchiul Eb. Știu că n-ar fi trebuit să trag cu urechea, dar n-am vrut să intru într-un moment rău. Este lăudabilă dorința ta de independență, Thomasina, dar ți-ai spus păsul și cred că a venit timpul să mai ții seamă și de dorințele celorlalți.

- Luke Richmond! exclamă ea, mânioasă. Ai darul de a interpreta mereu anapoda orice lucru! Mai întâi, m-ai considerat interesată, iar acum, după ce te-ai lămurit că-mi prețuiesc independența, mă acuzi de un soi de egoism. Nici nu poate fi vorba! Işi ridică mâinile în lateral, într-un gest de disperare.

- Uită-te la unchiul Eb, o îndemnă el, păstrându-și calmul. E atât de doritor să te ajute. Și nu faci decât să-i anulezi această plăcere. Ești de-a dreptul crudă. Acceptă salariul primit de Louisa - probabil că vei fi nevoită să muncești mai din greu, fiindcă ea oricum nu mai făcea față lucrărilor de la fermă, în vreme ce tu ai demonstrat că ne-ai putea fi de folos și acolo. Amintește-ți că ai ajutat oaia aceea să aducă pe lume un mielușel. Permite-i unchiului să se ocupe de cei mici!

Ii închisese gura. Thomasina își lăsase ochii în jos. Apoi, ridicând privirea, observă expresia întipărită pe figura lui. Oare era cu adevărat îngrijorat?

Se relaxă dintr-o dată.

- Bine, Luke, spuse ea, liniștită. Atâta vreme cât pot avea grijă de copii, accept. Poate că am fost exagerat de mândră. Voi accepta condițiile.

Dacă mă veți lăsa să particip şi la lucrările din fermă, mă simt ceva mai împăcată. Poate că am să pot da şi o mână de ajutor la birou, fiindcă în Anglia mă ocupam de contabilitate. Iar după întoarcerea Louisei, m-aş putea ocupa de grădină.

- Este cinstit, nu-i aşa unchiule?

- Ideal aranjament, aprecie Ebenezer. Familia Louisei consideră că ea muncea prea mult. Oricum, după operație, s-ar putea s-o ia mai uşor. Pe deasupra, urăsc hârțogăria. Luke se pricepe, dar nu prea are vreme. Atunci, aşa rămâne. Ai face bine să anulezi rezervările şi să-ți aduci avutul. Aripa veche este a ta şi poți să faci ce vrei acolo.

# Capitolul 6

Ebenezer hotărâse că evenimentul trebuia sărbătorit.

- Până acum, n-am fost sigur; nu ştiam dacă n-ai să te simţi incomodată şi nu vei încerca să evadezi. Mâine seară, o să mergem la Sickle să cinăm. Vreau să împărtăşim vestea cu Jeremy şi Elizabeth, fiindcă a lor a fost ideea.

Urma să fie invitat şi doctorul Andrew Carmichael, cu soţia. O dată scăpată de îndoieli şi de frica ostilităţii celorlalţi, Thomasina găsea bucurie în planificarea unui astfel de eveniment. In dimineaţa următoare, se trezi scăldată în lumina binefăcătoare a soarelui şi rămase în pat, gândindu-se la petrecerea care se apropia. Desearǎ, va alunga toate grijile care o năpădiseră în ultimul an şi va fi din nou tânără şi nepăsătoare.

Luke apăru târziu. Vizitase o gospodărie din Purau Bay. După ce o gătise pe Edwina şi-l îndemnase pe Matthew să se îmbrace, Thomasina fu surprinsă să constate câtă uşurare simţi la auzul maşinii lui Luke.

- Credeam că n-am să mai ajung la cină, îi spuse el unchiului. A fost un accident lângă Charteris Bay. O maşină s-a răsturnat pe marginea drumului, dar nimeni n-a fost grav rănit. Numai că nu puteau ieşi. Când s-a rezolvat problema, era deja prea târziu să te mai sun. Fac un duş şi cobor imediat.

Nu pierdu vremea. Când Thomasina şi Edwina coborâră, le aştepta deja în hol, împreună cu Ebenezer. Văzând-o, fluieră admirativ. Ea se înroşi şi observă privirea amuzată a unchiului. O împinse în faţă pe Edwina şi întrebă:

- Ei, ce părere aveţi despre băieţoasa mea surioară? Purta una din rochiţele cumpărate cu prilejul călătoriei, avea părul pieptănat şi strâns într-o codiţă de cal, o bluză albastră cu mâneci bufante şi manşete brodate. Pantofii negri de lac, întregeau ţinuta. Cred că şi eu arăt destul de bine, continuă ea, cu naivitate. N-aş suporta să port asemenea haine zi de zi, dar din când în când, nu strică.

Rochia avea o simplitate clasică. Era din bumbac, cu un motiv floral albastu cu alb, iar la gât şi în talie era tivită cu o panglică neagră împletită cu dantelă albă. Mânecile largi îi dădeau un aspect aproape medieval. îşi prinsese părul cu o coroniţă de nu-mă-uita. îi întinse lui Ebenezer un obiect.

- Nici eu nici Edwina n-am reuşit s-o închidem. E foarte veche.

El studie colierul. Era metalic, placat cu un email irizat, cu nuanțe de albastru, purpuriu şi verde. Era gravat cu nişte modele ciudate, orientale. Ebenezer îi căută ochii şi întrebă:

- Este din India? A aparținut ...

- Da. A fost a lui Bessie. Bunica spunea că Thomas i l-a dăruit cumnatei, în timpul acelei permisii.

- Aşa mă gândeam. Tata avea o cutie smălțuită cu aceleaşi modele. Priveşte, Luke. Ochii lui sunt mai tineri. Ce mecanism complicat!

Luke reuşi, deşi pierdu ceva vreme. Spre surprinderea ei, atingerea o înfioră. El o întoarse, potrivindu-i bijuteria.

- Ochii ei erau tot albastru-verzui, ca ai tăi? în acest caz, i se potrivea.

- îmi pare rău. Conform bunicii, ochii lui Bessie erau negri ca smoala. Mi-e teamă că nu-i prea semăn. Mi-ar fi plăcut, de dragul lui Ebenezer.

- Mă îndoiesc că te-ar fi preferat altfel, declară el şi privirile li se întâlniră.

- Bine spus, aprecie Ebenezer cu satisfacție.

- Mă simt ca o fată de la vaci, în unica ei rochie din material de draperie. Dar celelalte nu se potrivesc deloc cu ținuta de culoarea mărgeanului purtată de Edwina. Una este purpurie, iar cealaltă portocalie.

- Or fi ele mai sofisticate, dar asta îmi place grozav. Prefer simplitatea.

- Numai că nu se potriveşte cu persoana mea. Sunt prea iute din fire. Nu-i nimic, s-ar putea să aibă efecte favorabile. In seara asta, va trebui să mă abțin să pălmuiesc oamenii.

- Dar n-ai făcut-o niciodată, Tamsin, protestă şocat Matthew. Tata n-ar fi acceptat aşa ceva.

- Voia să spună că uneori simte nevoia să-i plesnească pe cei care o necăjesc, interveni Luke, râzând. Tamsin, renunță la atitudinea asta fioroasă.

Folosise numele ei de alint. Fără discuție, devenise mai prietenos.

Se opriră lângă cutia poştală şi scoaseră ziarul de seară. Ebenezer îl deschise, permițându-le tuturor să citească titlul: UN BASM INCHEIAT CU HAPPY-END. „*Argus* a jucat rolul zânei bune, dând o mână de ajutor la reîntregirea unei familii, după o despărțire de câteva generații". Jeremy şi Elizabeth se ținuseră de cuvânt. Articolul conținea reproduceri după

fotografii ale casei şi ale protagoniştilor: Thomas, Edwin şi Bessie. Ebenezer era deosebit de fotogenic, iar copiii, amândoi călare pe ponei, păreau nişte emigranți fericiți. Mai era o poză de grup şi o alta care o făcu pe Thomasina să clipească. De unde apăruse? Nu făcuse nici o poză singură cu Luke. Răspunsul veni din gura lui Ebenezer:

- Mă bucur că au reuşit s-o salveze pe asta. Jeremy mi-a spus că noi, ceilalți, n-am ieşit bine. Fie vorbeam, fie ne mişcam.

Luke, nepregătit pentru fotografie, se uita în jos spre Thomasina, care-i întorcea privirea, cocoțată pe balustrada verandei. Acel schimb de ocheade, aparent afectuoase, era întâmplător. N-avea nici o semnificație. Impotriva aparențelor, în acel moment, relația dintre ei era încordată. Işi spuse că poza avea s-o afecteze pe Ilena.

Curând, ajunseră în curtea hanului. Doctorul Carmichael strigă:

- Nu ne mai lăsați să tragem de băuturile astea, fiindcă s-ar putea să fiu chemat înainte de-a apuca să gust felul principal, ca să nu mai vorbim despre deserturile minunate pergatite de Drusilla.

Soția lui, Innis, spectaculos de frumoasă în costumul de crep, se interesă suspicioasă:

- Cum poți să ştii?

- Păi, am trecut mai devreme să-i spun cum o duce fiică-sa în spital şi am avut ocazia să trag cu ochiul.

- Andrew Carmichael! Nu-i de mirare că la ora patru n-ai mai vrut ceai şi plăcintă! Probabil că le-ai gustat pe toate.

- Ei bine, se apără el, este neplăcut să comanzi o denumire fantezistă şi să constați că obții o simplă budincă!

- Şt, Andrew! Dacă te aude Drusila, o să-ți pună arsenic în antreuri. Auzi vorbă, budincă!

- Elizabeth, mă bucur că porți rochia mea favorită, spuse Ebenezer.

Ea se întoarse spre Jeremy, izbucnind în râs:

- Ce ți-am spus? Apoi le explică tuturor: Lui Jeremy îi plăcea vechea mea rochie de catifea atât de mult încât a insistat să-mi fac una nouă aproape identică. I-am spus că aşa se va întâmpla. Şi când te gândeşti că m-a costat de două ori mai mult ca cea veche.

- Jeremy, trebuie să-ţi laud gustul, declară Thomasina. Arăţi năucitor, Elizabeth.

- Sunt de aceeaşi părere, aprobă soţul, şi era clar că spunea adevărul.

Thomasina îşi spuse că oricărei femei i-ar fi plăcut să fie astfel adorată.

- Chiar trebuie să discutăm despre haine ... n-am putea trece la masă? întrebă Roderick. Sunt mort de foame şi aş paria că Edwina şi Matthew sunt de acord cu mine.

Intrară râzând. Atmosfera de la Sickle era dominată de mixtura de vechi şi nou - obiecte aduse din emisfera nordică de pionieri, arme şi unelte locale. Pe pereţi, atârnau harnaşamente, fotografii de la expoziţiile agricole, peisaje reprezentând cele patru nave cu primii colonişti, ancorate în port.

Drusilla, gazdă perfectă, conştientă că avea un bucătar excelent, se întrecuse pe ea.

- Mai avem o petrecere astăzi, pentru nişte oameni de afaceri străini, veniţi la o conferinţă în Christchurch. Unul dintre ei citise articolul şi n-am rezistat tentaţiei de a-i spune că veţi serba evenimentul astă-seară.

In veselia generală, Thomasina avea un singur regret. Ii şopti lui Luke:

- Imi pare foarte rău pentru fotografia aia. Preferam să n-o fi publicat.

- De ce? Sprâncenele lui proeminente se ridicară a mirare.

- Păi, este puţin prea-prea.

- Prea cum? Nu-mi plac expresiile ambigue. Nu prea reuşesc să le pătrund înţelesul. Prefer lucrurile spuse pe şleau.

- Prea romantică. Ziarele au tendinţa să dramatizeze asemenea lucruri.

- Prostii! Cui îi pasă?

- Ei bine, Ilena ar putea fi afectată. In locul ei, m-ar deranja.

- Imi vine să te strâng de gât, Thomasina, declară el. Eşti femeia cea mai insistentă. Şi ce dacă? Oricum, nu va avea ocazia s-o vadă, doar dacă rudele ei nu i-o arată la întoarcere. După ce ne-am certat, a plecat la Queenstown.

- Poate-şi închipuia că schimbarea de peisaj îi va fi de folos ... Dar cum ai aflat, Luke?

- Am sunat-o, iar rudele ei mi-au spus.

O sunase. Deci, încercase o împăcare. Aşa că, îşi spusese că următorul gest trebuia să vină din partea ei. Il crezuse pe Luke capabil să se înfurie dintr-o dată, dar să şi ierte la fel de repede. Nu-l vedea în stare să se ţină îmbufnat.

In timp, Sickle se schimbase, iar acum, în unele seri, exista program de dans. Matthew fusese neplăcut impresionat.

- De ce n-am venit în altă zi? Cui îi convine să-şi întrerupă cina ca să danseze?

- Sunt de aceeaşi părere, izbucni în râs Roderick. Tata spune că o să fie altfel după ce am să mă îndrăgostesc de vreo fată, dar nu-mi vine să cred. Mai ales, dacă mâncarea este aşa de bună. Jeremy şi Elizabeth tocmai se ridicau de la masă. Tati, n-ai putea s-o rogi pe Drusilla să ne servească pe noi, copiii, imediat? Până vă întoarceţi voi de la dans, o să murim de poftă!

- Mâncaţi când doriţi, chicoti Jeremy. Când eram de vârsta voastră, nu cred să fi amânat vreodată masa pentru dans.

Andrew mormăi de satisfacţie şi privi spre Innis, cu sclipiri în ochi.

- Dragă, te superi dacă mă alătur lor? După ce-mi pun burta la cale, dansăm cât vrei. Cred că unui medic i se poate ierta o astfel de încălcare a obiceiurilor, nu-i aşa?

- într-adevăr, răspunse ştrengăreşte Innis. în felul acesta, voi avea parte de un partener mai priceput la dans. Ebenezer este neîntrecut.

Unchiul Eb se ridică vioi. Complimentul îi adusese o strălucire nouă în priviri. Thomasina se simţi cuprinsă de un val de afecţiune.

- Ah, cât îl iubesc! se confesă ea involuntar lui Luke.

- Atât Elizabeth cât şi Innis par să-l considere cel mai bun dansator, spuse el ridicându-se de pe scaun, dar sper că n-am să te dezamăgesc. De fapt, se dovedi foarte priceput. Thomasina simţea că ea însăşi depăşise toate aşteptările.

- Te-ar deranja dacă am s-o mai fac?

- Ce anume?

- Să-ţi spun Tamsin. Ştiu că e un nume de alint. Mi-a scăpat. îmi

amintesc neplăcerea lui Elizabeth când am a strigat-o Lindy-Lu - o cheamă şi Lucinda - şi mi-a spus că numai Jermy are voie să folosescă acel nume.

Pe Thomasina n-o deranja.

- Sper că n-o declari din simplă politeţe, fiindcă n-aş vrea să te simţi jignită.

Ridică ochii şi-l privi candid, simţindu-se ruşinată.

- Nu numai că n-am nimic împotrivă, dar îmi place. Sună mult mai natural. Voiam chiar să-l rog pe Ebenezer să folosească apelativul, dar mi-am dat seama că preferă „Thomasina" din motive sentimentale.

- îţi mulţumesc, Tamsin. L-ai repus pe picioare pe unchiul Eb. După moartea mătuşii, lăsa senzaţia că fiecare nouă zi este o povară suplimentară. Ne-am înţeles foarte bine. Când am venit aici eram încă necopt. Ştiu că nu va trăi la infinit, dar mă rog lui Dumnezeu să-i mai dea câţiva ani.

Aşadar, nu-i aştepta moartea cu nerăbdare, chiar dacă astfel moştenirea întârzia.

Noaptea părea fermecată. Amurgul trecuse, iar printre pomi se vedeau luminiţele din grădină şi apele portului. Pe malul celălalt, licăreau poziţiile maşinilor. Pe tot litoralul, se zăreau ferestrele luminate ale caselor, ca nişte faruri care pe vremuri ghidau spre casă pe coloniştii întârziaţi. Ce senzaţie fermecătoare! Nu era vorba de o îngemănare a trecutului şi prezentului, ci de continuitate, familii care respectau o tradiţie deja formată.

Muzica se opri. Ajunşi lângă una din ferestre, Thomasina dădu la o parte perdeaua de brocart şi privi spre golf.

- Unchiul şi mătuşa au tot sperat că vor avea urmaşi până când a fost prea târziu să mai înfieze un copil. Ar fi trebuit să existe un Swainson, care să poarte numele mai departe.

- Dar eşti aici, replică Thomasina.

- Nu-i acelaşi lucru, sunt doar un nepot al soţiei lui.

- Dar el nu vede aşa lucrurile, Luke. Te consideră fiul lui. Dacă n-ar fi aşa, sunt sigură că ar fi găsit pe cineva dintre proprii nepoţi care să se ocupe de Corrieside.

- Nu. Unchiul nu vrea să impună nimic nimănui. Nepoţii nu s-ar fi

înghesuit fiindcă erau obişnuiţi cu fermele părinţilor lor. Cu mine a fost altceva. Chiar la Whitburn, locuiam într-o casă închiriată. Când am venit aici, parcă mi-au crescut rădăcini. Totuşi, cred că pentru unchiul e o soluţie de compromis. Suntem legaţi doar prin afecţiune.

Priviră spre masă. Ebenezer le simţi ochii şi ridică fruntea. Pe chip i se putea citi bucurie pură. Instinctiv şi uşor stânjeniţi, Thomasina şi Luke se întoarseră la locurile lor.

- Pe Dumnezeul meu ... friptură şi stridii cu sos dulce! exclamă Jeremy, privind cu respect farfuriile care le fuseseră aduse. Marfă serioasă! Bătrânul Obadiah Cherrington n-ar fi aprobat. Bine că aţi dansat înainte de masă!

Continuară să se distreze. Oamenii de afaceri de alături veniră să-i felicite şi-i anunţară că păstraseră ziarul ca să-l arate soţiilor şi să se laude că i-au cunoscut pe protagonişti. Thomasina, Innis şi Elizabeth avură parte de mulţi parteneri de dans. Andrew era mulţumit. Reuşise să mănânce tot fără să fie deranjat.

Orchestra atacă altă melodie şi Luke reacţionă imediat, invitând-o pe ring. Thomasina se simţea într-al nouălea cer şi aproape că nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ce zi de neuitat, ce oameni minunaţi, mai ales Ebenezer, propriul ei văr! îşi aminti senzaţia de deznădejde când aflase de demolarea căsuţei lor din Greenchester şi fu scuturată de un fior violent. Braţul lui Luke o cuprinse mai strâns.

- Amintiri neplăcute?

- Am realizat dintr-o dată cât sunt de fericită, înconjurată de oameni atât de drăguţi. Şi cât de pierdută mă simţeam anul trecut, după moartea tatei şi a lui Maddy, aflând brusc ştirea că urma să ne pierdem şi căminul. Nimeni nu poate şti ce-i rezervă viitorul.

- Şi o dată venită, m-ai nimerit într-unul din cele mai rele momente! Din cauza Ilenei, m-am răstit la tine. Nu demult, voiai să-ţi cer iertare în genunchi. N-am avut vreme. Unchiul ne-a întrerupt şi am încercat să improvizez ceva, ca să nu-l necăjim. Dar am s-o fac acum. îţi aminteşti predica duminicală a lui Gordon Johnston? M-a trezit la realitate.

- Cum? întrebă ea, încruntându-se. Nu pricep cum se aplică situaţiei.

- E vorba de prima parte. Ceea ce Jeremy ar fi numit introducere. Vorbind despre regrete, spunea că, dacă am cunoaşte toate faptele, nu i-am judeca atât de aspru pe alții şi n-am mai acționa în pripă. La fel, am tras concluzia neîntemeiată că primiseşi scrisoarea unchiului şi te grăbeai să tragi cât mai multe foloase. Am fost necioplit, desigur, etichetându-te în aceeaşi categorie cu Ilena. Probabil că nedreptatea te-a afectat profund.

Ochii Thomasinei străluceau. Dintr-o dată, fu cuprinsă de un acces de veselie, atât de puternic încât trebui să se oprească la mijlocul dansului. El o conduse spre o fereastră.

- Ce s-a întâmplat?

- Complexele apar numai atunci când încerci să înăbuşi sentimentele, amice. Am scăpat de pericol, plesnindu-te, îți mai aminteşti?

- Cum aş putea uita? Ridică o mână să-şi pipăie obrazul.

- Aşa că şi eu ar trebui să-ți cer iertare. Suntem chit. Bine, Luke?

- In regulă, Tamsin, răspunse el, pecetluind pactul.

Apoi, fu invitată la dans de către Ebenezer. Privindu-i figura luminată de fericire, el declară:

- Cred că a fost o petrecere reuşită, nu? Chiar dacă aş lua în considerație numai faptul că tu şi Luke ați reuşit să vă împăcați.

- Intr-adevăr, ne-am cerut scuze reciproc, de fapt ne-am umilit unul în fața celuilalt.

- Cred că Georgiana ar fi fost fericită, spuse el, aruncând o privire spre Luke, care dansa acum cu Innis.

Thomasina se simți cuprinsă de panică. Fusese o simplă încetare a ostilităților, iar el n-avea motive să-şi închipuie altceva. Era prea devreme. Totuşi, nu îndrăzni s-o spună cu glas tare.

- La Corrieside, a domnit întotdeauna armonia, grăi el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

- Până la venirea mea, şopti ea, cu părere de rău.

Ebenezer îşi scutură coama sură, rectificând:

- Până să apară Ilena. M-am temut pentru Luke, văzând cum evoluează lucrurile. Acelaşi sentiment l-au avut şi Drusilla, Elizabeth, sau Innis. Acum însă, ne-am liniştit.

# Capitolul 1

In octombrie, liliacul şi glicina înfloriseră, îmbrăcând în haină multicoloră casa şi grădina împrejmută de dealuri. Călinii păreau plini de bulgări de nea; în spatele casei, un şir de gherghine, aduse cândva de primii colonişti, îşi acoperiseră ramurile cu o crustă roz sau alb-lăptoasă. Toată panta dealului era plină de azalee, ca de mărgean ori galbene. Thomasina era încântată de abundenţa florilor pe care le iubise toată viata.

După micul dejun, îi plăcea să iasă pe verandă şi să inspire aerul înmiresmat.

Intr-una din zile reveni în casă cu braţele pline de micsandre, cu părul în dezordine şi ochi scânteietori.

- Priveşte Ebenezer, spuse ea, întinzându-i florile peste jurnalul pe care-l citea.

- Ştiu la ce te gândeşti. Ţi-ai adus aminte de străbunica ta. Imi imaginez că fetele lui Bessie se trezeau dimineaţa devreme, să-i cumpere flori din piaţă. Un bănuţ buchetul!

Thomasina observă că era prezent şi Luke, aşezat pe braţul unui fotoliu, moşmondind ceva. Lăsă jos florile şi se apropie.

- Te-ai tăiat? Lasă-mă să văd. Incerca singur să se bandajeze cât mai strâns pentru a opri sângerarea, fără să reuşească.

- Ebenezer, n-ai văzut că s-a tăiat destul de urât? întrebă ea, pe un ton pentru prima oară ceva mai aspru. Cel interpelat lasă jos ziarul.

- Iartă-mă, Luke, mi s-a părut că e un accident minor. Ah, fii atentă, o să cadă!

Dar Thomasina observase deja şi-l ajută să se aşeze pe fotoliu. Apoi, îl obligă să-şi prindă capul între genunchi. După o clipă, el ridică fruntea, având o privire pierdută. Thomasina ieşi din încăpere şi se întoarse cu un pahar în mână. Luke bău, tuşi şi se strâmbă.

- Credeam că e rachiu. Astea-s săruri volatile!

- Lasă vorba! Se duse la bufet, scoase un şervet de masă şi-i înfăşură mâna rănită, apăsând. Imediat o să cercetăm şi tăietura. Ai pierdut o groază de sânge.

- S-a tăiat cu maceta, interveni Ebenezer. Defrişa nişte tufişuri tocmai la Donovan's Head.

- Atât de departe! exclamă Thomasina, speriată. Iar drumul de întoarcere a fost numai la deal. De ce nu i-ai spus unchiului să mă cheme, Luke? Nu, stai liniştit. Tapiseria fotoliului nu contează. Am să aduc nişte bandaje şi am să-ţi dezinfectez rana. Când desfăcu şervetul, Thomasina declară: să ştiţi că o să fie nevoie de câteva copci. în primul rând, am să spăl rana, apoi o s-o bandajez cum se cuvine. Pe urmă am să te duc cu maşina la Cherrington House.

- Andy trebuie să fie acolo. Vin cu voi.

- O să par un molâu, protestă Luke.

- Nu fi prost, îl certă Thomasina, de parcă ar fi vorbit cu Matthew. Dacă leşini iar, am putea face un accident. Mă duc să aduc maşina.

Spitalul teritorial era încântător. Atmosfera ospitalieră nu impieta asupra eficienţei.

Sora şefă şi Andrew apărură imediat. Ebenezer şi Thomasina urmăreau reacţiile medicului. Andrew fluieră a uimire:

- Ai avut baftă că n-ai leşinat înainte de a ajunge acasă. O să fie nevoie de cel puţin şapte copci. Desigur, ai fost vaccinat împotriva tetanosului, dar vreo săptămână n-ai să-ţi mai poţi folosi mâna.

- Ar fi un dezastru, în această perioadă a anului, spuse Luke.

- După părerea mea, nu. Este doar o mică neplăcere. Dacă tăietura era puţin mai adâncă, acum te-ai fi aflat la Christchurch, la chirurgie plastică. în afară de asta, Thomasina este aici - ea şi Peggy pot să nelijeze curăţenia şi să-ţi ţină locul.

- Inimi împietrite, doctorii ăştia, comentă Luke.

- Te-ai descurcat de minune, aprecie Andrew, adresându-se Thomasinei. După revenirea Louisei, ţi-ar surâde să lucrezi aici ca infirmieră?

- Este nevoie de ea la Corrieside, sări Luke. Louisa va trebui menajată.

- Aşa crezi? Eliminarea calculilor biliari nu e o operaţie chiar atât de grea. N-o să reuşiţi s-o ţineţi departe de treabă. Şi asta-i foarte bine. Dacă va începe să se simtă bătrână şi inutilă, abia atunci o să se degradeze. Aşa că, aveţi grijă. Se întoarse spre Thomasina şi adăugă: mai gândeşte-te. Majoritatea fetelor nu vor să se angajeze atât de departe de oraş, aşa că o mână de ajutor din partea unei localnice ar fi mană cerească.

- Momentan, este mană pentru noi, spuse Luke morocănos. Louisa nu apare înainte de Crăciun. Deocamdată stă la Josie, apoi se va muta la Elizabeth.

Thomasina era surprinsă şi emoţionată. Luke n-o mai privea cu duşmănie. O declarase şi la Sickle, dar acum demonstra că n-ar fi vrut ca ea să-şi ia o slujbă în sat.

Acasă, Luke refuză să se ducă la culcare, dar îl convinseră să accepte canapeaua din sufragerie. Prin ferestre, se vedea portul, exact ca din dormitorul principal de la etaj. După ce strânse masa, inclusiv tava pe care fusese servit Luke, Thomasina îi aduse un pahar cu apă şi nişte medicamente.

- Antibiotic contra infecţiilor, cred, mormăi Luke. Dar înghiţi pastila. Când stau la pat, mă plictisesc de moarte, Thomasina. N-ai vrea să ...

- Nu zău? Nu credeam că se poate una ca asta când citeşti. Când eram mică şi trebuia să stau în pat, mă bucuram că am ocazia să tot citesc.

- Ei bine, n-am chef de citit. Mă cam doare capul. Dar mi-am zis că poate ţi se face milă şi mă delectezi cu nişte poveşti despre trecutul familiei. După ce copiii se culcă, tu şi unchiul Eb vă retrageţi în salon să depănaţi amintiri, iar eu am cam rămas în urmă.

- Păi, n-am crezut că te-ar putea interesa. In afară de asta, seara obişnuiai să te ocupi de contabilitatea fermei.

- Mă interesează întreaga poveste. Nu-i necesar să faci parte dintr-o anumită ramură a familiei ca să fii interesat de istorie. Gândeşte-te la Elizabeth Foulkes, de exemplu. A adunat o groază de materiale despre Oxford, despre activităţile locale şi altele.

- Da, pricep. A venit ieri să ia cu împrumut o carte pe tema asta, dar credeam că se documentează pentru următorul roman.

- Ei bine, nu-mi pasă. După toate cele, provin din ţinutul Durham şi cunosc foarte bine Northumberlandul. îi spuneai unchiului despre nişte rude din ramura Temple-Watson, interesate de săpăturile arheologice legate de vechiul zid roman. Mi-ar plăcea să-mi povesteşti şi mie. Gândeşte-te că sunt invalid!

- Parcă ai fi un copil răzgâiat, chicoti ea. în după-amiaza asta ai să te mulţumeşti cu odihna totală. Mâine, dacă o să am vreme, am să-ţi ţin

companie. Pastila aia nu era antibiotic. Andrew ți-a făcut deja o injecție cu penicilină. Era un sedativ.

Dar Luke adormise deja înainte ca ea să-şi termine replica, fără să mai audă râsul lui Ebenezer.

***

Copiii rămaseră entuziasmați de şcoală. Atmosfera era asemănătoare cu cea de la Greenchester, lăsând la o parte caracteristicile geografice ale zonei. Matthew se înscrise suplimentar la un curs de limba Maori, iar Edwina se orientă spre dansurile tradiționale, *poi*, şi spre cântecele folclorice. Văzând cât de mult se ataşaseră de Luke, Thomasina înțelese cât de puternic resimțeau lipsa tatălui. Edwina i se cuibărea pe genunchi în fiecare seară, când se uitau la televizor, şi-i repeta vorbele de fiecare dată când i se ivea ocazia.

Era nevoiă să recunoască, Luke ştia să se poarte cu copiii şi nu le accepta fiecare toană. Matthew apela la el, pentru ajutor, indiferent dacă era vorba de matematică, geografie, scamatorii sau aeromodelism.

Le repartizase amândurora diverse sarcini, pe timpul cât el era reținut la pat. Edwina urma să aibă grijă de păsări şi de surplusul de ouă, care era trimis la oraş.

îngrijeau miei fără mamă, deşi în ultimul timp erau tot mai puțini. Matthew era responsabil cu vițeii, dintre care doi îi fuseseră dăruiți, împreună cu nişte miei. Primeau şi bani de buzunar, Edwina pentru ajutorul dat la gospodărie, iar Mathew pentru tăiat lemne. Curățarea grajdurilor intra în sarcina ambilor.

Când află cât de mult câştigau, Thomasina protestă. Mai întâi îl acuză pe Ebenezer că încerca astfel să-i ocolească refuzul ferm la propunerea de a-l lăsa să le cumpere îmbrăcăminte. Insă unchiul zâmbi şi-i spuse că banii veneau de la Luke.

- Imi este partener, dar să ştii că-i la fel de independent ca tine. A zis că întrucât şi el beneficiază de serviciile tale ca menajeră, se va ocupa de plata copiilor, dacă lucrează bine şi cu spor.

Se întoarse spre Luke, care dezlega cuvinte încrucişate, folosind mâna stângă, dar acesta spuse în grabă:

- Şi chiar fac o treabă excelentă. Sunt bine crescuți. Matthew mi-a spus zilele trecute că s-a răzgândit, că nu mai vrea să se facă inginer. Va fi un

fermier grozav. I-am spus că asta nu înseamnă că va rămâne aici după terminarea liceului, că va trebui să urmeze Lincoln College să se specializeze în ştiinţe agricole. Uite, Thomasina, renunţă la încruntare! Işi merită câştigul până la ultimul bănuţ şi nu cred să-şi risipească economiile. Când voi fi în stare să conduc din nou, am să-i duc la Christchurch să-şi deschidă câte un cont de economii. Vor depune o bună parte din bani. Astfel, n-o să mai poată cheltui pe prostii. Au să-şi poată cumpăra singuri îmbrăcăminte.

Thomasina se emoţionase până la lacrimi. Iată că fostul duşman - sau cuvântul era prea puternic? - fostul opozant se străduia să-i uşureze viaţa. Luke abia venise de la spital, pe propriile picioare, după ce îi schimbaseră bandajul. Purta un tricou portocaliu, cu mâneci scurte şi decolteu larg. Era atât de bronzat, încât părul părea decolorat, şi fiindcă nu era încruntat, ochii lui căpătaseră luciri de chihlimbar, în bătaia soarelui. Ii plăcea figura lui, gura hotărâtă, contrastul între dantura albă şi tenul închis.

Lumina din cameră se schimbă brusc. Era un fenomen obişnuit în încăperea cu vedere la port, datorat norilor sau reflexiilor în apa verzuie.

Fenomenul îi amintea de fascicolul unei lanterne, care mătura camera scoţând la vedere toate cotloanele. Intr-o zi, descoperise astfel pânzele de păianjen ţesute în colţurile tavanului. Astăzi, lumina aceea releva mult mai mult. Privindu-l pe Luke, aşezat la masă, cu mâna bandajată sprijinită pe tăblie, cu ochii căprui strălucind, înţelese că sentimentele ei evoluaseră de la o detestare absolută - cândva - la respect involuntar, la companie amicală, până dincolo de prietenie, spre ceva ce n-ar fi vrut să recunoască - în prezent.

Revelaţia venise pe nepregătite şi primul impuls fu să fugă din cameră ca s-o ascundă. Niciodată nu se mai simţise atât de vulnerabilă. Făcu un efort supraomenesc să-şi păstreze normalitatea şi reuşi să îngaime, ferindu-şi privirea:

-îţi mulţumesc, Luke. A fost un gest frumos. Nu-mi place să aibă prea mulţi bani de buzunar. Matthew ar cheltui aproape tot pe cărţi sau pe biciclete, iar Edwina şi-ar spânzura toţi banii pe articole de pielărie. Nici unul n-ar cumpăra haine. Dar am senzaţia că le-ai explicat ce destinaţie au banii. îţi sunt recunoscătoare.

- Corect, răspunse Luke. Cred că ar fi neplăcut ca altcineva să-i răsfeţe, după ce ai adoptat o atitudine fermă în privinţa lor. Nu numai atât, s-ar putea să înceapă să conteste autoritatea surorii. Copiii sunt mai predispuşi să accepte restricţii impuse de părinţi. Totuşi, te-ai descurcat de minune, deşi ţi-a fost mai greu ca unui părinte singur. Treaba asta se face mult mai uşor în doi.

Thomasina se simţi străbătută de un val de plăcere. Ebenezer interveni:

- Ei bine, om fi pornit cu stângul, dar am reuşit să depăşim perioada furtunoasă şi, chiar dacă încă nu ne putem lăuda cu o armonie deplină, cred că lucrurile merg mai bine decât speram.

în glasul lui răsuna o căldură afectuoasă, care-l determină pe Luke să se întoarcă şi să-l privească tăios. Bătrânul încerca să joace rol de peţitoare! Thomasina spuse grăbită:

- Mi se pare că sună telefonul, şi o zbughi din încăpere.

Ajungând în sanctuarul propriei camere, se duse la oglindă şi îşi cercetă chipul, căutând un semn care ar fi putut-o da de gol - îmbujorarea. Dar dacă se înroşise, culoarea dispăruse destul de repede din obraji. Doar ochii păreau puţin mai îngrijoraţi, dar asta se datora faptului că, privindu-se în oglindă, era obligată să-şi accepte conştient sentimentele. Nu simţea doar spaimă, ci şi bucurie la gândul că Luke o privea acum cu prietenie. O acceptase, dar în atitudinea lui nu exista nimic de îndrăgostit. Unchiul Ebenezer, nerăbdător ca majoritatea vârstnicilor, nu făcea decât să provoace stânjeneală.

Nu mai departe decât ieri, Thomasina îi spusese că ultimele două luni şi zece zile nu echivalau cu o viaţă de om.

- Probabil că nu, dar la vârsta asta, n-ai cum să ştii ce va fi mâine. De când a murit Georgiana, nu mă deranjează ideea de a părăsi acest trup, astfel încât să ne reîntâlnim ca spirite.

Deci, crezând că nu mai are prea multă vreme, ar fi putut deveni nerăbdător. Situaţia ameninţa să devină foarte neplăcută. Trebuia să-şi ascundă cu grijă sentimentele. Vremea când îi pusese la îndoială motivaţiile nu trecuse de mult. Ieşirea Ilenei îl făcuse neîncrezător. Cine l-ar fi putut condamna? Nu trebuia să-l lase să ajungă la concluzia că plănuise să pună astfel mâna pe Corrieside. Nu neapărat printr-o căsătorie din interes, dar

ţinând seama de avere! Ce etichetă oribilă!

Abia aştepta să i se vindece mâna, să nu mai fie nevoită să petreacă atâta vreme în preajma lui. Nu reuşea să-şi încheie nasturii, sau să-şi aranjeze cravata. Seara, îi ţinea companie la câte un joc de dame sau scrabble. Această apropiere coincisese cu recenta conştientizare a sentimentelor ei.

Se bucura când aveau nevoie de ea afară. De fapt, participa la asemenea munci mult mai des decât ar fi fost nevoie. Peggy ajuta la muncile gospodăreşti, dar avea şi propria casă de îngrijit. Thomasina ajunse să aprecieze rezerva de prăjituri congelate lăsată de Louisa. Spera că va fi în stare să refacă stocul înainte de întoarcerea ei.

Intr-una din zile, Ebenezer decretă că era vremea să se recreeze.

- Ar fi o ocazie excelentă să facem o vizită familiei Martensen.

- Vrei să spui, atâta vreme cât Ilena este încă plecată, ghici Luke.

- Păi, şi asta contează, spuse Ebenezer blând, evitând confruntarea, dar mă refeream la faptul că încă nu poţi lucra afară. Pe deasupra, voiam să-i dau ocazia Thomasinei să se bucure de o masă gătită de altcineva. Da, dacă stau să mă gândesc, prefer să mergem câtă vreme respectiva este în Queenstown. Şi-a cam prelungit şederea, nu crezi?

- De ce nu? Până acum, n-a apucat să vadă regiunea Lake. A făcut câteva excursii, pornind din Queenstown - la Anau, la Manapouyri, la Milford Sound, la lacul Wanaka şi chiar până la Haast.

- Ah, ai discutat cu Martensenii?

- Nu, am primit o scrisoare de la ea săptămâna trecută, răspunse Luke nonşalant.

- N-ai pomenit nimic, spuse Ebenezer sec.

- într-adevăr. Ţi-aş fi alimentat sarcasmele. Am considerat că e preferabil să nu agit spiritele pentru o relaţie care oricum s-a stins.

Să se fi referit la ceartă, sau la asocierea lor? Greu de spus. Oare îi răspunsese? Tăcerea se lăsă. Apoi, Luke izbucni:

- Abia te stăpâneşti să nu întrebi! A fost o scrisoare normală. Nu pomenea nimic despre motivul vrajbei. Şi e mai bine aşa. Avem relaţii atât de bune cu Martensenii, încât ar fi păcat să le stricăm.

- Frumoasă etichetă, interveni acru Thomasina. îmi place la nebunie să fiu „motivul vrajbei". Ah, Luke, ai uitat de piesa asta, şi i-o înhăţă cu

repeziciune de pe tablă.

- Trebuie să fiu mai atent la joc. Devii din ce în ce mai bună.

- Normal. Ne-am pierdut prea mult timp cu jocul. Dar situația se va schimba cât de curând. Mâna este aproape vindecată. Fă-mi un serviciu, când Ilena se va întoarce, vrei s-o informezi că n-am venit ca răspuns la oferta unchiului? Nici până acum n-am primit acea scrisoare. Spune-i că am câştigat un concurs şi am venit prin mijloace proprii, precum şi că sunt angajată aici şi aşa am să rămân.

- N-ar avea nici un rost. Oricum, nu m-ar crede.

- Nu mai afişa nepăsarea asta înnebunitoare. Ți-ar conveni să se spună asemenea lucruri pe seama ta?

- Adică, Ilena nici n-ar avea cum să înțeleagă atitudinea ta independentă, interveni împăciuitor Ebenezer.

- Ah, mai lăsați-o încolo pe Ilena, se impacientă Luke. Nu reuşesc să mă concentrez la joc.

Resentimentul lui față de Ilena părea să se estompeze. Ei bine, era o reacție sănătoasă. Existau destule duşmănii în lume. Numai că - ezită în fața cuvântului. Cât era de laşă! De ce nu recunoştea că ar fi preferat ca Luke să-şi păstreze intransigența față de Ilena? Pentru întâia dată încerca simțământul de gelozie.

Terminară jocul şi Thomasina strânse piesele. Luke întrebă:

- N-ai obosit? Nu vrei să iei o pauză? Cred că unchiul are dreptate, ar fi bine să petrecem o zi la familia Martensen, să te mai scoatem din priză. Astăzi, ai frecat podelele şi ai spălat rufe, ai făcut plăcintă proaspătă la prânz, iar în restul timpului n-ai prea lăsat din mână cârpa de praf. In felul ăsta, n-ai să rezişti prea mult.

- Ah, am chef să scriu ceva, să mă relaxez.

Ebenezer ieşise să răspundă la telefon. Vârî capul pe uşă, anunțând:

- Am trecut pe la bucătărie, am gustat nişte prăjitură cu stafide şi am băut o cană de ciocolată. Mă retrag să citesc în pat. Nu mă chemați la cină, nu-mi mai e foame.

Thomasina aflase că la neozeelandezi cina însemna de fapt o ultimă gustare înainte de culcare, nu o masă adevărată.

Era adevărat că scrisul avea darul s-o relaxeze. Scăpa de toate grijile şi

se cufunda cu totul într-o lume imaginară. Nici măcar nu-l auzi pe Luke ieşind şi revenind în cameră.

Aproape de miezul nopţii, termină ultima pagină şi o scoase din maşină, suspinând satisfăcută. Se întoarse. Luke stătea într-unul din fotoliile de lângă cămin. Pe o măsuţă joasă de alături, se afla o tavă cu sandvişuri, câteva felii de prăjitură cu stafide şi nişte fursecuri cu nuci, preparate de Peggy cu o zi în urmă. Alături, trona un termos plin cu ciocolată fierbinte.

Luke zâmbi, în vreme ce trăsăturile lui aspre se îmblânzeau.

- N-am îndrăznit să deranjez muza. M-am gândit să pun băutura în termos, să se păstreze caldă până când vei lua o pauză. Cum a mers?

Ea se apropie şi se aşeză pe celălalt fotoliu.

- Ah, foarte bine. Este prima scurtă povestire, de când am venit în Noua Zeelandă. Toată ziua mi-a dat târcoale. Tata m-a avertizat că nu trebuie să-mi înăbuş imaginaţia, iar succesul nu va întârzia să apară. Asta se petrecea pe vremea când îi devenise clar că nu se va bucura de o carieră prea lungă. Ce sfâşietor, ca exact atunci când ajunsese să aibă succes, viaţa să-i fie dramatic întreruptă. Totuşi, acum, că am mai trecut peste durerea pierderii, mulţumesc cerului pentru anul în care a făcut ce-i plăcea cel mai mult şi că a simţit mulţumirea de a lăsa ceva familiei.

- Adică, vouă?

- Nu. Pentru cei mici şi pentru Maddy. Eu eram deja adultă, pe propriile picioare. De câţiva ani, îmi rotunjeam veniturile scriind articole şi poezii pentru diverse reviste. Uneori, nu-mi vine să cred că Maddy s-a prăpădit, Luke. Era atât de drăguţă, atât de veselă, şi-l iubea atât de mult pe tata. A avut noroc în ambele căsnicii, deşi cu Maddy relaţia a fost idilică de la început. în cazul mamei, a avut de furcă, la început, cu un socru obtuz, un om convins că banii pot cumpăra devotamente. Tatei îi plăcea propria muncă, deşi ar fi preferat să se ocupe cu scrisul. Bunicul ar fi vrut ca tata să renunţe la postul de funcţionar şi să devină director de fabrică. Aşa că, bătrânul l-a scos din testament. Şi pe mine. Mama murise deja, aşa că n-a avut de suferit.

Tata avea însă o fire domoală, iar banii nu-l interesau. Ah, n-ar fi trebuit să spun aşa ceva. Când se întorcea de la birou, muncea din greu, noapte de noapte, la primele lui romane. Nu neapărat pentru a-şi completa

veniturile, ci fiindcă avea scrisul în sânge. La fabrică, n-ar mai fi avut timp. Oricum, am învăţat toţi că există şi lucruri mai importante decât banii, de exemplu, libertatea. Libertatea de a te exprima.

- Dar acum te simţi liberă? întrebă el, întinzându-i cana cu ciocolată fierbinte. Eşti legată de acest loc prin însăşi afecţiunea pe care i-o porţi unchiului Eb. Prin datoria pe care ţi-ai asumat-o faţă de copii. Iar îndatoririle de menajeră îţi lasă prea puţină vreme pentru scris.

Thomasina se aplecă să mai ia un sandviş, iar părul îi acoperi obrajii, ascunzându-i expresia. Glasul îi sună degajat:

- Ah, dar există şi compensaţii. Aparţin unei familii. Ebenezer îmi dă senzaţia că e nevoie de mine.

Continuară să mănânce, fără să fie stânjeniţi de tăcere. Thomasina era convinsă că-i va fi greu să adoarmă. Era preocupată de personajele cărora le dăduse viaţă. I-ar fi plăcut să le aprofundeze. Poate că ar fi trebuit să le introducă într-un viitor roman. Dar deocamdată, n-avea destul timp la dispoziţie. Această ultimă jumătate de ceas petrecută în compania lui Luke, lângă focul din cămin, îi răscolise toate năzuinţele.

- Cred că am să las spălatul vaselor pe mâine, spuse ea, ridicându-se. Inainte de culcare, am să dau o raită prin grădină. Când mă voi întoarce, am să închid ferestrele. Noapte bună, Luke.

Deschise uşa cu geam, ieşi pe verandă şi o luă pe aleea marcată, ridicând fruntea în bătaia brizei marine. Era aproape vară, iar aerul era înmiresmat. Primii trandafiri începuseră să se deschidă. Dar pe timp de noapte, adevăratul farmec al grădinii venea de la florile albe, insignifiante în lumina zilei. Auzi o uşă şi înţelese că Luke venea după ea.

- Te deranjează compania? Şi eu sunt cam agitat.

Temându-se de propriile reacţii, ar fi preferat singurătatea, dar n-ar fi fost civilizat să-l refuze. Se plimbară de-a lungul aleilor denivelate, pe unde, cu multă vreme în urmă, copii îmbrăcaţi în costume marinăreşti şi şorţuleţe brodate se jucau de-a ascunselea sau se fugăreau în după-amiezele fierbinţi de vară, în vreme ce adulţii se odihneau pe bănci sau jucau crochet, oprindu-se din când în când pentru a admira vreun vapor abia intrat în port.

Se opriră lângă vechiul gard de bârne şi admirară reflexiile stelelor în

apa nemişcată.

- Să înţeleg că ţi-e dor de casă? Recunoaşte fără teamă, Thomasina. Este normal să-ţi fie greu. Nu mai eşti la vârsta adolescenţei. La douăzeci şi cinci de ani, ţi-ai format deja anumite rutine de viaţă. Trebuie să existe persoane cărora le simţi lipsa. Mamei i-a fost dor de casă mult timp. Spunea că obişnmuia să se uite spre Cashmere Hills, înălţimile ce se ridică în direcţia Christchurch-ului, şi le ura fiindcă le simţea ca o barieră între ea şi tot ceea ce iubise. N-a pomenit nimic până când, într-o zi, a constatat că începuse să-i placă forma lor, conturată pe cer. Apoi tata a dus-o acasă. S-a bucurat, dar a recunoscut că rădăcinile ei vor rămâne veşnic aici.

Se apropiase. Prin mâneca subţire, Thomasina simţea căldura braţului lui. Dar tăcu, fiindcă îşi simţea inima prea plină. Nimic nu şi-ar fi dorit mai mult decât să se întoarcă spre el, dar nu îndrăznea din cauza rănii pe care i-o provocase cealaltă fată. Avea tot dreptul să fie circumspect. Dar ultimele lui vorbe erau încurajatoare.

- Cred că sunt cam nătărău, declară el, cuprinzându-i umerii. Mama a ajuns aici însoţită de familie, pe când tu eşti singură, lăsându-i la o parte pe cei doi copii de care trebuie să ai grijă. N-ai nici un sprijin. Uneori, parcă ai fi o fetiţă rătăcită şi melancolică, Tamsin. Mă întreb dacă ...

- Ce anume, Luke?

- Dacă nu cumva, rămânând aici, te-ai sacrificat de dragul celor mici? Dacă nu cumva există cineva pentru care ţi-ai dori să te întorci acasă? Deşi, nu mi-l pot imagina pe cel care te-ar fi lăsat să pleci.

Era un compliment, dar n-avea voie să deducă prea mult. Luke purta corespondenţă cu Ilena. Toate vorbele acelea scăpate la supărare puteau să n-aibă nici o semnificaţie.

- Nu-i cazul, răspunse ea şoptit. A existat cineva, înainte ca tata să cadă la pat şi chiar după aceea. Dar apoi s-a prăpădit şi Maddy, iar eu am rămas singurul sprijin al fraţilor mei.

Urmă o pauză. Braţul lui o cuprinse mai strâns, aproape frăţeşte.

-Vrei să spui că se aştepta să-i laşi de izbelişte - să-i abandonezi într-un orfelinat? Ar fi fost o monstruozitate! Ce fel de om ar putea .

- Luke, eşti o persoană dintr-o bucată. îmi place asta. Pe vremuri, nici eu nu acceptam compromisuri. Totuşi, idealismul nu face decât să te facă

vulnerabil. N-am fost logodită cu Darry. El trebuia să-şi facă un rost. Eram colegi de serviciu şi ne-am petrecut vremea împreună. Dacă ar fi rămas acolo, probabil că lucrurile ar fi evoluat altfel, dar avea ambiţii. Voia să aibă cândva propria fermă şi făcea economii. A ales s-o rupă cu mine.

Luke scăpă unul dintre sunetele lui inconfundabile. Thomasina chicoti, voind să mai relaxeze atmosfera.

- Eşti un om interesant - bun vorbitor, până în clipa când îţi ieşi din pepeni. Atunci începi să mormăi, să scoţi sunete nearticulate şi să te încrunţi.

- Ce insultă! Eşti impertinentă! Dar vioaie, foarte înţelegătoare şi tolerantă.

- îţi mulţumesc, Luke, replică ea cu respiraţia accelerată. Ţinând seama de purtarea mea la prima noastră întâlnire, cred că-ţi pot întoarce complimentul. El se apropie mai mult, continuând să zâmbească. Intimidată, ea continuă: Dar ar fi bine să-ţi extinzi indulgenţa şi asupra Ilenei. Inţeleg că te-ai înfuriat. Ca şi Darry, poate că Ilena este o fire mai practică. Deşi nu i-ai făcut nici o promisiune, cred că se aştepta să faci pasul şi chiar dacă m-a tratat nedrept, era normal să se teamă de intrusa apărută din senin, gata să-ţi înjumătăţească moştenirea. O moştenire divizată duce întotdeauna la neînţelegeri, Luke.

Aşa că, dotată cu simţ practic, Ilena a încercat să lămurească situaţia cât mai era vreme. Unele fete au tendinţa să anticipeze logodna şi cererea în căsătorie. Continuă să fie mult mai uşor pentru bărbaţi. Ei ştiu exact ce vor şi încotro se îndreaptă. O fată este condamnată la aşteptare. Scrisoarea Ilenei era perfect normală, după spusele tale. Cred însă că era un fel de ramură de măslin şi că ar trebui s-o accepţi.

Braţul ce-i cuprinsese umerii se desprinse. Simţi că el se îndepărta.

- Ce-ţi închipui? Crezi că ai deschis un club al inimilor frânte? Ăsta era subiectul povestirii pe care ai scris-o?

- Da, de ce? ... începu ea surprinsă.

- Ca toţi scriitorii, îmi imaginez că şi tu te joci de-a creatorul şi vrei să aranjezi happy-enduri. Ei bine, sunt perfect capabil să-mi rezolv problemele. Ah, lasă-mă în pace! In general îmi placi şi te admir, dar există momente, Thomasina Meade, când te-aş strânge de gât!

Ea se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă fără grabă, deşi îi venea s-o ia la fugă şi să trântească uşa. De astă dată, nu-şi mai permise luxul unei ieşiri nervoase.

Inţelegea semnificaţia celor petrecute. Ruptura de Ilena era mult mai adâncă decât ar fi vrut să admită Luke Richmond. Nu suporta nici să vorbească despre ea. Va trebui să nu mai atingă subiectul.

# Capitolul 8

Thomasina era recunoscătoare pentru pentru prezența copiilor. Fără ei, a doua zi, între ea şi Luke s-ar fi manifestat stânjeneală. Trebuia să recunoască, Luke nu lăsă să se vadă nimic în fața copiilor. Desigur, se gândea şi la liniştea sufletească a unchiului.

întreaga zi, bărbații trebăluiră pe afară, întrucât Luke se simțea mai bine, iar flecăreala veselă a lui Peggy reuşi să-i abată Thomasinei atenția de la regrete, sau alte gânduri melancolice. Peggy avea o influență pozitivă.

- îmi place cum te năpusteşti asupra oricărui lucru ce trebuie făcut. Dar faptul că numărul celor din casă a sporit cu trei nu te obligă să participi la frecatul pardoselilor sau la spălat. Totuşi, faci prea multe.

La vremea prânzului, Ebenezer spuse, revenind de la telefon:

- Mâine, suntem invitați la Martenseni. Sunt sigur că Josh se va descurca şi fără noi. De mult n-am mai avut ocazia să stau la o bârfă cu Conrad Martensen. Mi-am zis că e mai înțelept să mă țin departe. Cu cât o vedeam mai rar pe Ilena, cu atât mai bine, iar Conrad era atât de sătul de aerele ei, încât îşi dădea drumul la gură. Ruth îl implora să tacă şi să rabde. El se străduia, dar se săturase s-o vadă profitând de bunătatea soției lui. Era o întreagă tevatură. Ruth şi mama Ilenei sunt un fel de verişoare, dar au fost foarte bune prietene în tinerețe. Aşa că a fost încântată când fiica a hotărât să vină în vizită. Numai că vizita s-a cam prelungit, iar Ilena nu pomeneşte nimic despre plecare. Desigur, avea motive. Dar poate că acum se va hotărî să-şi facă bagajele.

Gândindu-se la Luke, Thomasina se înfiora. Observă că era încruntat.

- Excursia asta la Queenstown mi-a trezit speranțele. Cred că încearcă să vadă cât mai multe înainte de plecare. După ce şi-a căpătat pedeapsa meritată şi a aflat că viitorul lui Luke nu este chiar aşa cum şi l-a imaginat, s-ar putea să se lase păgubaşă. Ăsta trebuie să fie motivul călătoriei. Imi pare rău doar că Luke i-a vizitat când a fost în Anglia. Treaba s-a petrecut cu puțin înainte de a afla despre existența ta, Thomasina, şi la şase săptămâni după revenirea lui şi-a făcut apariția şi ea. A cam abuzat de ospitalitatea Martensenilor.

Thomasinei nu-i venea în minte nici o replică. Desigur, şi Luke tăcea. Probabil că era prea furios. Cine n-ar fi fost? După gafa ei de aseară, această

discuţie putea fi picătura care umple paharul. Ebenezer continuă:

- Aşa că mâine, o să mergem şi ne vom simţi ca pe vremuri. Poate că vom mai afla amănunte de la Conrad. De fapt, l-aş putea întreba dacă Ilena şi-a manifestat intenţia de a se întoarce în Anglia.

- Ah nu, n-ai s-o faci! exclamă Luke. Pui prea mult temei pe amiciţia cu Martensenii. Să-i laşi în pace!

- Pace? Nu-i nici urmă de pace şi n-o să avem linişte până când acea individă nu-şi ia tălpăşiţa!

- Haide, unchiule. Nimic nu se compară cu munca fizică, atunci când vrei să alungi proasta dispoziţie! Am înşeuat caii. Mâna s-a vindecat.

Ferma Martensen era asemănătoare cu Corrieside, deşi ceva mai mică. Aleea de acces trecea prin mijlocul unei grădini pline de rododendroni înfloriţi.

Ajunseră la intrare şi uşa se dădu de perete. Ruth Martensen se grăbea să-i întâmpine. In ciuda celor cincizeci de ani pe care-i împlinise, demonstra o captivantă şi tinerească înflăcărare, care avu darul să îndepărteze şi ultimele rezerve ale Thomasinei.

Işi manifestă imediat afecţiunea, sărutându-i pe Ebenezer, pe Luke şi chiar pe Thomasina, înainte ca prezentările să fie făcute.

- Am senzaţia că te cunosc deja. Abia aşteptam să ne întâlnim, dar ca să fiu cinstită, de când ai venit, n-am avut nici un moment de linişte. In perioada asta a anului suntem mereu prinşi cu câte un miel ce trebuie hrănit cu biberonul, sau cu activităţi gospodăreşti! Ilena fiind plecată, am profitat de ocazie să revin la zi cu treburile. Doamne, câtă vreme mai pierdeam făcând ordine după ea! Trebuie să-i recunosc meritul, la grajduri se pricepe ca nimeni altul, dar în gospodărie - ah, ceruri, aseară am luat hotărârea să n-o mai critic şi iată că deja am încălcat-o! A devenit un fel de obsesie. Nu seamănă deloc cu mama ei. Dar ajunge. Nu este politicos. Haideţi înăuntru. Băieţii au ieşit cu Conrad, dar se vor întoarce repede.

Până şi interiorul semăna cu ferma Corrieside, discret, lambrisat şi modernizat, în acord cu graţia desuetă a trecutului. Masa era deja aranjată, dar fără formalism exagerat. Friptura - perfect pătrunsă; plăcinta de Yorkshire - crocantă; iar perişoarele cu sos - atât de gustoase, încât Thomasina fu tentată să ceară reţeta.

Cafeaua o băură pe verandă, pe mesele de fier forjat instalate de primul Martensen, sosit cu cea dintâi navă de colonişti, *Charlotte Jane.*

- La atât se limita mobilierul cu care au început, declară Conrad, cu excepția patului, a unui scrin şi a leagănului copilului. La început, au trăit în barăci, chiar în port. Apoi au plecat cu ceilalți spre Lyttelton, dar s-au întors curând pe promontoriu, au arat pământul şi au construit o căsuță. Se păstrează încă în vechea livadă. Am să ți-o arăt, Thomasina. Pe urmă, după ce au depăşit greutățile începutului, au ridicat primele două camere ale acestei case şi de atunci construcția a evoluat mereu.

Povestirile despre aventurile trăite acolo în plină epocă victoriană o mişcară adânc pe Thomasina. Se simțea de parcă i-ar fi cunoscut dintotdeauna pe protagonişti. Cu greu ar fi acceptat că fusese o vreme când abia dacă avea habar despre existența Noii Zeelande. Acum, iubea fiecare colină, fiecare munte şi fiecare golfuleț.

Dar cel mai mult era ataşată de Corrieside, de treptele tocite de vreme, care purtaseră paşii primilor colonişti, cu mult timp înainte ca Thomas Swainson să ajungă în Noua Zeelandă. De toate adăugirile ulterioare, de fiecare dintre comorile trecutului, de porțelanuri şi de mobile, indiferent de valoarea lor.

Conrad îi spuse că, pe vremuri, unchiul lui şi sora cea mai mare a lui Ebenezer, Janet Temple Swainson, îşi începuseră idila în acea grădină şi apoi se căsătoriseră tot acolo. Descendenții lor aveau o fermă în Gebbie's Pass. Adăugă visător:

- Au avut parte de o dragoste adevărată şi durabilă. Eb mi-a spus că şi tu scrii, Thomasina. Mi-ar plăcea să pui pe hârtie povestea lor, cândva, legând Corrieside şi Harbourage. Spre deosebire de *Romeo şi Julieta,* casele şi familiile lor au fost binecuvântate, nu blestemate. Ce părere ai?

- Ah, aş fi încântată ... dacă dumneata crezi că m-aş ridica la înălțimea subiectului, răspunse ea, bătând din palme.

Atât Conrad cât şi Ebenezer şi Ruth o implorară să încerce. Se simțea într-al nouălea cer, plină de un elan nou ... sperând că toată discordia pricinuită de moştenire ar putea dispărea. Era un rezultat al atitudinii Martensenilor, al convingerii lor că, în sfârşit, Ilena urma să plece acasă, în Anglia.

Era clar că, deşi o întâmpinaseră cu toată ospitalitatea, Ilena le criticase fără pic de milă modul de viaţă. N-avea nici un respect pentru vechiul conac şi chiar declarase:

- Nu-mi dau seama de ce n-o demolaţi, în loc să aruncaţi o groză de bani pentru întreţinere. Aţi putea construi o casă ca a familiei Kinmont, cu tot confortul modern. Un fel de ranch fabulos, în decorul ăsta minunat.

- Păi, replicase Ruth, fiecare cu preferinţele lui. Dar acest stil a rezistat timpului. Iar ceea ce-i modern astăzi, mâine ar putea fi considerat urât şi demodat. La îmbrăcăminte, moda nu contează atât de mult, dar casa rămâne şi generaţiilor următoare. Oricum, n-are importanţă! Pentru mine, casa bătrânească este mulţumitoare. Mai târziu, îi spusese lui Conrad: M-a privit cu milă şi mi-a zis: „dar desigur, lucrurile s-ar putea schimba. După ce Finlay se însoară, nevesti-si s-ar putea să-i vină alte idei."

La rândul lui, Conrad îi povestise lui Ebenezer:

- Ruth a intrat în panică, aproape. Deşi nu erau prea apropiaţi, când fiul nostru a moştenit-o pe mătuşă-mea, Ilena şi-a pierdut interesul pentru Luke şi s-a năpustit asupra lui Finlay. El este atât de închis în sine încât ne-am temut că l-ar putea seduce. Nu ne dădusem seama câtă agerime se ascunde sub aparenta lui timiditate. I-a priceput manevrele. Nu ne-a spus nimic, dar când s-a ivit şansa de a obţine o bursă pentru studiul raselor australiene de ovine, n-a stat pe gânduri şi a plecat. Este hotărât să nu se întoarcă prea curând. Aşa că singura ei variantă a rămas Luke. Acum, se pare că şi lui i-a venit mintea la cap. Este foarte calculată. Nu simulează căldura umană decât când vrea să obţină ceva.

Toate astea se petrecuseră mai de mult. Astăzi, se străduiau toţi să uite de Ilena. Conrad continua s-o delecteze istorisindu-i aventurile înaintaşilor.

- Probabil că au avut parte de vremuri grele, aprecie Thomasina. Astăzi, o călătorie până la Christchurch durează cam o jumătate de oră, dar pe atunci drumul se făcea călare, mai multe zile. Ocazie de întâmplări minunate şi de purtări eroice - bravura nu mai este la modă, nici la bărbaţi, nici la femei!

- N-aş zice, spuse Conrad. Ruth a demonstrat eroism imediat după sosirea din Anglia, la nici trei luni după terminarea războiului. Privea oceanul prin binoclu, când a zărit o bărcuţă în derivă, între promontoriul

Four Winds şi insuliţa aceea care aproape dispare la flux. în bărcuţă erau doi copii, aşa că s-a aruncat pe calul meu, care era din fericire înşeuat. Era singură acasă. A galopat până la malul oceanului. Unul dintre copii se ţinea de bărcuţa răsturnată, dar celălalt aproape se înecase. L-a scos la mal, apoi s-a întors după cel de-al doilea. I-a făcut respiraţie artificială primului, i-a urcat pe cal, i-a adus acasă şi a chemat doctorul. Câteva săptămâni am avut coşmaruri, gândindu-mă la ce ar fi putut păţi.

- Grozav lucru să fii un călăreţ atât de bun, declară Thomasina cu invidie. Dacă n-ai fi ştiut să mergi pe cal, cei doi ar fi murit. Cred că ar fi bine să-mi dau toată silinţa să învăţ. Probabil că se ivesc încă destule situaţii în care calul este singurul mijloc de transport.

- Păi tocmai aici intervine eroismul, spuse Conrad, după ce ilaritatea generală se mai potoli. Ea se temea de cai. Dar când s-a ivit necesitatea, s-a trezit în şa înainte de a apuca să se mai gândească. Norocul a fost că drumul era drept şi nu existau obstacole.

- Dar acum? întrebă Thomasina, privind spre Ruth. Te mai temi?

- N-am mai avut probleme cu caii. Mi-am dat seama că-i pot stăpâni şi conduce.

- Minunată senzaţie, declară Thomasina, gânditoare. Măcar dacă frâul ar semăna cu un volan, reacţionând la cea mai mică atingere. Dacă aş fi sigură că ceea ce vreau se va petrece cu adevărat! Imi tot spun că n-are ce să se întâmple, dar îndată ce calul face primul pas, mă cuprinde un fel de panică, la gândul că sunt cocoţată pe un animal uriaş, cu voinţă proprie, şi simt că orice este posibil!

- Zău? întrebă Luke surprins, întorcându-se spre ea. Adică, erai cu adevărat speriată?

Thomasina aprobă din cap, ruşinată.

- In cazul acesta, jos pălăria în faţa ta! Nu mi-am dat seama. Mi-am închipuit că pur şi simplu n-ai chemare pentru călărie. Se mai întâmplă, dar exerciţiul poate ameliora performanţele. Ei bine, ne-ai cam dus. Dar nu trebuie să ne faci pe plac. Călăritul nu este esenţial. Acum, poţi ajunge aproape oriunde cu Land Roverul.

- Iţi mulţumesc, spuse ea, dar am să continuu lecţiile. Nu mă mai deranjează aşa de tare, după ce am aflat că şi doamna Martensen a trecut

prin încercarea asta. Credeam că sunt singura fricoasă din zonă.

Conrad ridică fruntea şi spuse:

- Mi se pare că a venit o maşină.

In clipa următoare, toţi auziră un zgomot de motor care se îndepărta şi nişte paşi pe hol. Se întoarseră spre uşă şi o văzură pe Ilena, splendid gătită cu nişte pantaloni crem şi o bluză marinărească, bleu, având părul negru şi neted pieptănat pe spate, cu tenul ca laptele, cu ochii ei albaştri, umbriţi de gene lungi.

Ruth Martensen o întâmpină spontan, deşi probabil că urările de bun venit îi solicitaseră efort, Thomasina fu bucuroasă, fiindcă ar fi fost stânjenitor să i se arate că prezenţa ei e nedorită. După primele saluturi, Ruth întrebă:

- Cum ai ajuns aici? La ora asta, nu-i nici un autobuz.

- Intenţionam să mă întorc mâine, cu avionul, spuse ea, aruncând o privire fugară spre Luke, şi aveam de gând să-l sun pe Luke să mă ia de la aeroport. Numai că la hotelul meu se organiza o conferinţă. Ştiţi voi - pe teme agricole, cu participanţi din toată lumea. Nu numai fermieri - experţi, în majoritate bărbaţi, plus câteva soţii. S-au purtat foarte frumos cu mine, m-au luat în unele din excursiile organizate pentru ei. Câţiva au închiriat o maşină cu care să viziteze Mount Cook şi mi-au oferit un loc.
Am stat două nopţi la hotelul Hermitage. Apoi au luat-o prin Gebbie's Pass, m-au lăsat aici şi şi-au continuat drumul spre Christchurch.

In mintea Thomasinei se născu un gând nerostit: oare cum primiseră cele câteva neveste apariţia Ilenei în grup?

- Ah, ar fi trebuit să-l inviţi înăuntru pe cel care te-a adus.

- Nu era cazul. Am cinat la Sickle, declară Ilena fără urmă de teamă că ar putea jigni.

- Aceasta este domnişoara Thomasina Meade, ruda din Northumberland a lui Ebenezer. A sosit imediat după ce ai ...

- Ştiu. Imediat după ce am plecat spre sud. Mi-a scris Luke. Bună, Thomasina. Iţi place minunatul nostrru golf? Este mult mai plăcut decât în nordul industrializat, nu-i aşa?

- Ah, noi locuiam în frumoasa vale a râului Tyne, reuşi ea să răspundă potolit. La Greenchester - un sat. Dar golful este superb. M-am îndrăgostit

de el.

Se aşteptase la o expresie cinică a celeilalte, având în vedere felul ei de a fi, dar Ilena se mulţumi să aprobe:

- Da, unele zone din Anglia n-au fost încă distruse, ca Surreyul meu natal, de exemplu. Cunoşti regiunea?

- Sigur că da. Imi plăcea foarte mult. Am fost acolo împreună cu tata. Voia să scrie un roman de aventuri despre castelul Guildford. Niciodată n-am să pot uita pădurile abia înverzite care mărgineau drumul şi zambilele atât de albastre încât îţi dădeau senzaţia că zăreşti printre copaci sclipirea vreunui iaz.

- Casa mea e destul de aproape de acele locuri, declară Ilena. La Hazelmere - o zonă parcă făcută pentru călărie.

Thomasina se simţi dezarmată. Poate că aşa era Ilena de fapt. Nu-şi putuse forma o părere corectă după o singură privire fugară, într-un moment când tânăra era cuprinsă de mânie.

- Cafeaua este încă fierbinte, vrei şi tu? spuse Conrad.

- Da, dacă nu te deranjează. Subiectul discuţiei se fixă asupra frumuseţii ţinutului lacurilor şi a Fiordland-ului. Foarte bine, ţinând cont de împrejurările în care Luke se despărţise de Ilena. Dar nu trebuia uitată acea scrisoare. Fără îndoială, netezise terenul spre o relaţie mai puţin tensionată.

în ciuda pretenţiilor ei sofisticate, Ilena vorbi apoi pertinent despre conferinţă.

- Această faţetă a agriculturii este mai fascinantă decât credeam. Problemele de marketing mondial, aspectele financiare, interdependenţa tuturor ţărilor în balanţa importurilor şi exporturilor, bilanţurile comerciale.

Thomasina rămase impresionată, împotriva voinţei. Această frumuseţe insolentă ascundea şi alte calităţi. Cât de corect înţelesese toate acele lucruri! Conrad şi Ebenezer începură să manifeste interes, în vreme ce Ilena trecea în revistă diferitele momente ale conferinţei.

- Unele din aspectele astea le-am auzit la televizor, desigur, dar e de mirare că ai reţinut atât de multe. Pari să vorbeşti în cunoştinţă de cauză.

- Ah, interveni Luke, Ilena are un interes aparte în problemele

financiare.

Dacă existase o intenție de înțepătură, ea nu lăsă să se vadă că și-ar fi atins ținta.

- Ei bine, am o prietenă în Surrey secretară la un mare combinat şi am prins unii termeni, aşa că am înțeles despre ce se vorbea.

Bărbații hotărâră să se ducă până la marginea proprietății, să inspecteze nişte podețe importante şi pentru Corrieside, căci pârâul pe care-l traversau uda şi ferma vecină. Ilena sări în picioare.

- Abia aşteptam să călăresc din nou. Mă schimb imediat. Ce părere ai, Thomasina? Dacă vrei, ți-aş putea împrumuta nişte haine mai potrivite.

- Acum învăț şi sunt doar la început. Mă zdruncin în sus şi-n jos ca un sac de cartofi. Am să rămân cu doamna Martensen, să ne plimbăm prin grădină.

Ar fi savurat plimbarea mai deplin dacă gândurile nu i-ar fi zburat la cei care plecaseră călare. Ca întotdeauna, Ilena arăta magnific în şa; Luke părea să se fi născut pe cal. Să fi fost suficientă această potriveală? Interese comune?

Se întoarseră pentru o gustare târzie, vizibil încântați de efortul făcut. Luke şi Ilena veneau la pas, mult în urma celorlalți. Vorbeau şi păreau relaxați.

La plecare, Luke i se adresă:

- Treci la volan, Tamsin.

- Doamne păzeşte, te-ai cam schimbat! exclamă Ilena. Parcă nu acceptai să pună altcineva mâna pe iubitul tău vehicul!

- Depinde, răspunse Luke, rânjind enervant. Poate că saltă-n şa, cum a declarat, dar este o şoferiță neîntrecută. A fost secretară la un mare combinat agricol din Northumberland, dar ținea şi loc de şofer al şefului, sir Guy Crowsey. Nu-i poți găsi vreo greşeală.

- Nu spune aşa ceva! mormăi Thomasina. Probabil că am să-ți ciobesc vopseaua, lovind unul dintre stâlpii porții. Nu-mi plac asemenea laude.

însă adevărul era că simțea o plăcere enormă. Ilena continuă:

- Ei bine, nu-mi rămâne decât să vă urez noroc - sigur veți avea nevoie, după un asemenea compliment. Bine că mi-am amintit, Luke. Mâine, am să trec pe la voi, pe la unsprezece. Sper că n-o s-o deranjeze pe

Thomasina o gură în plus la prânz - Luke mi-a spus că eşti foarte primitoare. în gura ei, sunase ca o caracteristică plicticoasă.

- Mâine, nu găteşte pentru nimeni. Avem zi liberă, veni răspunsul lui Luke. Dacă vrei să vii, atunci las-o pe poimâine.

Era o noutate şi pentru Thomasina. Se întoarse să-l întrebe pe Ebenezer, dar înainte de a putea spune ceva, Luke continuă:

- O duc pe Thomasina la Akaroa. A venit vremea să viziteze şi aşezarea franceză.

Thomasina îşi ocupă locul la volan, Luke se urcă alături, iar Ebenezer în spate. Ilena se apropie de portieră, puse mâna pe geamul deschis, se aplecă şi spuse:

- Ah, Thomasina, era cât pe ce să uit. Vorbăria despre conferinţă este de vină. Trebuia să-ţi transmit salutări din partea lui Derwent Ford. Trebuia să ajungă în Christchurch cu o zi după ceilalti.

- Ceruri, interveni Luke cu impertinenţă. Derwent Ford. Sună ca un nume de sat din Cumberland. Vreunul din indivizii ăia de la conferinţă? Vreun grangur prieten cu fostul tău şef, Thomasina?

- Nu, răspunse Ilena. Un tip simpatic, dar neînsemnat. Tânăr.

Gândurile Thomasinei o luaseră razna. Darry aici? Ce surpriză. De ce oare îşi dorea să n-o fi întâlnit pe Ilena? Se hotărî să nu atragă atenţia.

- Derwent Ford. Ce surpriză să dau de el aici!

- Surpriză? Dar ştiai că-i în Noua Zeelandă!

Era o declaraţie, nu o întrebare. Brusc, Thomasina se simţi stânjenită şi roşi. Ce aiureală!. Se reculese şi spuse:

- Habar n-aveam. Probabil că ai înţeles greşit.

Avea senzaţia că toţi ochii se fixaseră asupra Ilenei, a cărei frunte se încreţise a nedumerire.

- Păi, rămăsesem cu impresia că eşti la curent. Adică, din ce mi-a spus

- apoi se răzgândi brusc şi încheie propoziţia altfel - dar dacă susţii că n-ai ştiut, probabil că aşa este. Apoi, după o nouă ezitare, continuă: spunea că ... ei bine, nu mai are nici o însemnătate. Am transmis mesajul.

Thomasina porni motorul, iar zgomotul veni ca o binecuvântare, împiedicând orice alt comentariu. In timp ce maşina se punea în mişcare,

toți fluturau mâinile în semn de bun-rămas.

Abia se înscriseseră pe șosea, când Ebenezer începu să chicotească.

- Bună idee, Luke. Am scăpat de o vizită nedorită. Thomasina, o să-ți placă la Akaroa.

- A fost o surpriză pentru mine, declară ea. M-aș fi putut da de gol. Chiar ai timp de pierdut cu excursia, Luke?

- Crezi că lansam propunerea dacă n-aș fi avut?

Trebuia să-i accepte spusele, dar nu-i pricepea motivele. Pentru Ebenezer, desigur, era vorba de o glumă, însă era convinsă că Luke lupta încă împotriva atracției exercitate de Ilena. Revenirea ei ar fi putut declanșa un noian de emoții și amintiri.

De asemenea, era foarte stânjenită de întâmplarea cu Derry. N-ar fi existat motiv, dar Ilena o transformase într-un mister. Ce stupizenie! El plecase la lucru undeva în sud, imediat după moartea lui Maddy, iar ea nici măcar n-o vizitase pe maică-sa. Doamna Ford fusese cea care o căutase. Era o femeie foarte drăguță.

Dar a doua zi, în vreme ce se îndreptau spre Gebbie's Pass, lăsând în urmă apele liniștite ale golfului, trecând printre coline verzi și orhidee înflorite, îndepărtându-se de universul restrâns dar complex al Harvest Moon Bay, Thomasina se simți cuprinsă de bucurie și se lăsă invadată de frumusețea zilei. Pentru prima oară după mult timp, se simțea tânără, complet lipsită de griji, și își exprimă senzația.

Luke râse și, luând mâna de pe volan, o bătu pe genunchi, într-un gest aproape frățesc.

- Bravo ție! Și eu am scăpat din jug. Hai să uităm de demolările din Anglia și de situațiile complicate din Noua Zeelandă. Să ne bucurăm de priveliștea pastorală, de mieii care se zbenguiesc pe pajiști. Să nu ne mai gândim că unii s-au născut cu greutate, ajutați de vreun îngrijitor; sau că au trebuit hrăniți cu forța; sau că unele oi n-au instinct matern, sunt proaste și încăpățânate ca niște asini; că piața are capricii, iar valutele se devalorizează.

Thomasina izbucni în râs.

- Să ne prefacem că abia am sosit din Anglia și că-mi arăți împrejurimile. Că n-am ridicat tonul și n-am ajuns niciodată la palme ...

- Hei, gata! Lovirea n-a fost reciprocă. Dar am priceput ce vrei să spui. Că trăim într-o armonie atotcuprinzătoare. Din clipa asta, am şters cu buretele toate animozităţile dintre noi.

Ziua n-ar fi putut fi descrisă decât ca idilică. Drumul şerpuia prin trecătoare şi toate văile secundare ce se pierdeau printre munţi erau încântătoare. Când ajunseră în câmpia Canterbury, le apăru înaintea ochilor lacul Ellesmere, cu apele sale plumburii, încreţite, pline de lebede negre. Prin geamurile lăsate ale portierelor, pătrundea aerul marin, înmiresmat.

- Curând, o să ne îndepărtăm de malul Pacificului, spuse Luke. în partea asta a peninsulei, oceanul nu-şi prea merită numele. De la Cristchurch spre nord, poţi întâlni plaje cu dune de nisip. Aici, dai de întinderi pietroase, presărate cu bolovani uriaşi, căzuţi de pe pantele munţilor, iar valurile se izbesc de mal ca nişte berbeci, rupând trunchiuri de copaci şi lovindu-le până rămân netede şi lustruite, ca nişte oseminte albite de vreme. Dar noi o să avem un peisaj mai puţin sălbatic. Ne vom întoarce printre coline. Golful Akaroa este protejat de valuri şi-i înconjurat de căsuţe în stil colonial francez, despărţite de nuci, plantaţii de viţă de vie şi arbuşti ridicaţi pe spaliere. Am devenit cam liric! râse el. Dacă te obosesc, opreşte-mă. Iubesc Akaroa.

- Nu cred că poate fi mai frumos ca la Harvest Moon Bay. Simţi privirea lui rapidă şi adăugă: sunt complet sinceră, aşa că nu te mai uita pieziş.

- Nu mai fi aşa arţăgoasă, Tamsin. Vrei sa ştii de ce te-am privit?

Ochii ei verzi se întoarseră curioşi spre el. Pe figura bronzată apăruse un zâmbet, care scotea la iveală albul dinţilor.

- Fiindcă entuziasmul îmi place nu doar în glas ci şi în expresia feţei tale. In zilele noastre, majoritatea oamenilor are inhibiţii. Sunt prea sofisticaţi, temători să nu pară naivi. Preferă postura de atotcunoscători, cinici. Devin pedant, ajută-mă!

- Asta îmi place, Luke, răspunse ea, revenind cu ochii la drum. Ai un vocabular cuprinzător, iar cuvintele pe care le foloseşti indică cititorul din tine. Tata m-a învăţat să observ asemenea amănunte.

Poate că Luke nu ştia cum să răspundă la un astfel de compliment,

fiindcă, după o vreme, schimbă subiectul:

- Spune-mi, faci gropiță şi pe obrazul celălalt? Nu-l pot vedea decât pe cel din dreapta.

- Nu, răspunse ea, râzând. Am o figură asimetrică. Trebuie să admit că trăsăturile mele sunt foarte neuniforme.

- Dar cu atât mai fascinante. Vorba poetului: „Regularitate de gheață

- splendidă lipsă de expresie." De fapt, este viceversa. Înțelegi ce vreau să spun! Imi place chiar şi dantura ta inegală. Zâmbetul tău capătă un aer poznaş.

Ca să-şi ascundă stânjeneala şi plăcerea, Thomasina spuse:

- Să lăsăm complimentele, Luke. Ce privelişte minunată!

Discutând, depăşiseră aşezarea Little River şi ajunseseră pe creasta unde trona Hilltop Hotel, deasupra portului Akaroa.

Luke opri, coborî şi-i deschise portiera.

- Este singurul loc de unde poți cuprinde întreaga privelişte.

Se apropiară de parapet, priviră în vale şi rămaseră tăcuți, în admirație. Thomasina îşi ridică figura sub mângâierea brizei marine şi întrebă:

- Cum se face că apa este atât de diferită de Lyttelton Harbour? Spuneai că este tot un crater vulcanic scufundat. Dar aici, apa are o nuanță verzui-lăptoasă. Care-i cauza?

- Habar n-am. A fost nevoie de observația unei nou-venite ca să realizez. Am să mă interesez. Poate că există diferențe în compoziția minerală.

- Ah, cât i-ar fi plăcut tatei! se entuziasmă Thomasina. Pentru prima oară, vorbea despre el fără să simtă acea durere insuportabilă, care-i îngheța cuvintele pe buze după prima ieşire spontană. Tata îşi dorea enorm să-i urmez exemplul. Când dădeam peste o privelişte nouă, mă punea să scriu toate cuvintele şi propozițiile pe care mi le inspira. Spunea că dacă notez întreaga descriere, cuvintele îmi vor rămâne în minte, gata de a fi utilizate într-o povestire. Dar dacă pun pe hârtie noțiuni separate, mai târziu le voi putea asambla, obținând o bogăție de efecte, fiindcă nu va mai fi un automatism.

Luke se întoarse pe călcâie, se duse la maşină, vârî mâna pe geam şi se

întoarse cu un carnețel și un creion.

- Scrie, o îndemnă el.

Sub ultimele lui notițe, Thomasina adăugă: irizat ... turcoaz ... dealuri brumării ... trăinicie ... așezat în calea furtunii ... pace! ... abundență ... aromă sărată ... îndrăgit. Cuvântul cheie era „pace". Luke citea peste umărul ei.

Coborâră în golful Barry, apoi urcară și coborâră din nou în prima așezare cu nume francez: Duvauchelles. Luke îi povestea tot ce știa despre fiecare particularitate locală. Ziua aceea avea să-i rămână întipărită în memorie. Indiferent ce considerente îl îndemnaseră la început, ajunseseră la o comunitate de idei și simțiri.

Luke conduse prin mijlocul orașului până ce drumul se termină. Printre bolovani mai exista doar o potecă. Luă coșul de picnic, o ajută să sară peste gardul de bârne și o conduse spre o colină acoperită cu iarbă. Așezară pătura sub un copac și aranjară merindele. Frunze de salată, copane de pui, roșii timpurii, chifle proaspete și unt. Luke scoase la iveală o sticlă de cidru.

- De câte ori ajung aici, simt nevoia să beau cidru, deși cred că ar fi mers și coniac sau șampanie. In felul ăsta, mă simt ca în Devon. Cunoști regiunea? Am vizitat-o abia când am făcut ultima călătorie acasă.

- Am petrecut un fel de vacanță acolo, cu tata. Mi-l amintesc bând cidru într-o crâșmă tradițională. Am bătut cu piciorul toată zona plină de primule și de violete. O amintire idilică, fără pic de suferință.

- Am ajuns acolo tot primăvara, acum doi ani. Era cu puțin înainte de a mă întoarce în Noua Zeelandă.

- In aceeași perioadă am fost si noi, spuse ea, clipind surprinsă. In aprilie - începutul primăverii în emisfera nordică. De Paște, am poposit în Lynmouth.

- Cum? exclamă el. Nu mai spune! Tot acolo am petrecut și eu sărbătorile. Ce ciudat! Poate că ne-am întâlnit pe stradă, sau am admirat priveliștea de pe pod în același timp!

- Și am urmărit zborul săgetat al rândunelelor deasupra apei, aprobă ea. Apoi, Thomasina simți o nostalgie ciudată. Măcar dacă tata ar fi apucat să-l cunoască pe Luke!

- Mi-ar plăcea să descriu locul ca atracție turistică, pentru cei de la

compania aeriană care mi-a sponsorizat călătoria.

- Atunci, ar trebui să vezi cât mai mult. Am putea să revenim. Unchiul Eb s-ar înroşi de plăcere dacă ai intreprinde asemenea acţiuni în favoarea iubitei lui peninsule.

- Bineînţeles că ne putem întoarce, dar aş vrea să profit de dispoziţia în care sunt acum. N-avea de unde să ştie ce va urma. Unele clipe nu se mai repetau niciodată.

Vizitară micul muzeu francez, admirând comorile, aduse cândva din Franţa - care supravieţuiseră celor ce le aduseseră la bordul lui *Comte de Paris*- pistoale vechi de duel, cutiuţe pentru tutun de prizat, truse de cusut, miniaturi; apoi Luke o conduse la cimitirul aşezat în pantă, unde odihneau toţi cei care îşi reparaseră năvoadele pe plaja de dedesubt, care construiseră casele cu fronton, care brodaseră acele cămăşi de damă, rochiile de mireasă, sau hăinuţele de botez expuse.

Numele erau fascinante - Le Lievre, Rousselot, Malmanche... François, Etienne, Justine, Victorine ... Se aşezară pe marginea unui monument funerar, la umbra unui plop, iar Luke aşteptă în linişte ca ea să-şi noteze ideile principale ale articolului. După ce termină, Thomasina îi înmână carnetul, iar el întrebă:

- Ai avut succes cu scrisul?

- Am publicat câteva poezii în reviste. Unele au fost incluse într-o antologie. Am fost încântată. Oamenii au tendinţa să păstreze antologiile. Totuşi, poezia nu prea aduce bani. Dar am publicat şi vreo douăzeci de articole, mai ales despre valea râului Tyne şi despre vestigiile ocupaţiei romane. Mi-au fost acceptate şi cam o duzină de scurte povestiri. Astea se plătesc mai bine. Totalul nu este impresionant, dar constitue un început.

- După mine, sună foarte promiţător. Viaţa la Corrieside nu-ţi lasă suficient timp pentru scris, nu-i aşa? Nu te simţi frustrată?

- Nu cine ştie ce. Chiar înainte ca tata şi Maddy să dispară, lucram toată ziua. Pentru scris îmi rămâneau weekendurile şi serile. Tata mă avertiza să nu uit că s-ar putea să fie mai târziu decât îmi închipui. Era de părere că majoritatea scriitorilor lucrează mai bine o dată cu maturitatea şi creşterea experienţei, chiar dacă este necesară şi imaginaţia. Se intercondiţionează, zicea el.

-Asta înseamnă că nu te deranjează să te ocupi de unchiul Eb şi de

casă?

- Să mă deranjeze? Ii sunt recunoscătoare. Țin la Ebenezer. Face parte din familie. Imi aminteşte de atmosfera căsuței noastre din Greenchester. Copiii se simt doriți şi iubiți. Şi nu-i vorba doar de Ebenezer. Şi tu te-ai purtat frumos. Pentru mine, ei contează mult mai mult decât orice carieră. Nu m-am lăsat de tot, dar îmi ajunge câte un articol din când în când. Dacă rămâneam în Anglia, n-aş fi fost în stare de mai mult. Poate nici de atât, de fapt. Iar un apartament micuț mi-ar fi înjumătățit inspirația.

Luke se ridică, îi întinse mâna şi o trase în picioare.

- Ei bine, trebuie să ții seamă şi de propriile interese. Sunt sigur că nici unchiul, nici eu, n-am avea nimic împotrivă s-o laşi mai moale cu lucrul în gospodărie, sau să-i dai voie lui Peggy să facă mai mult. Am s-o întreb dacă n-ar putea să vină încă o zi pe săptămână, astfel încât să-ți rămână mai mult timp de stat la masa de scris. Thomasina se simțea copleşită de bucurie. Cine ar fi putut visa, după prima lor întâlnire, că lucrurile vor evolua astfel? Nu mai era ca un pui de cuc în cuib străin. Corrieside îi devenise cămin.

Când în sfârşit părăsiră orăşelul, umbrele înserării începuseră să se alungească şi apăruse o lună uriaşă. Lumina ei evidenția contururile dealurilor şi părea să fi trasat o dâră aurie peste apele care despărțeau Diamond Harbour de insula Quail. Trecură printre împrejmuirile vitelor şi intrară pe aleea parțial umbrită de frunzişul copacilor.

Luke intră în garaj, opri motorul şi spuse:

-Am să iau coşul mai târziu. întâi, te conduc înăuntru.

-Ah, mai bine te ajut la cărat.

-Tamsin, nu-mi strica plăcerea, râse el. Am motive întemeiate.

îi luă brațul, traversară curtea şi urcară treptele tăiate în stâncă. El se opri exact în acelaşi loc în care o prinsese de braț şi o trăsese în grajd la prima lor întâlnire. O întoarse cu fața spre el. în lumina lunii, puteau vedea sclipirile albe ale florilor de păr ce cădeau din bătrânul pom plantat de Thomas pentru Anna. Luke râse destul de sigur pe sine.

-Ăsta este motivul pentru care doream să am mâinile libere. Vreau ca sărutarea asta să şteargă amintirea furtunoasei noastre prime întâlniri.

Cea dintâi sărutare! Thomasina se simțea vrăjită. Declarația lui dezvăluia un viitor promițător. Primii boboci de lavandă tocmai începuseră

să se deschidă prin deschizăturile zidului. Striviţi, umplură aerul cu aroma lor puternică.

Fu o sărutare împărtăşită, minunat de blândă. în mod foarte ciudat, momentul de încântare o îndemnă să se gândească la cât de diferite puteau fi senzaţiile. Prima oară când o sărutase Derry, se supărase pe sine fiindcă găsise experienţa dezamăgitor de prozaică. îşi pusese întrebarea dacă nu cumva aşteptase prea mult. Acum ştia sigur că nu.

Cu părere de rău, se desprinseră din îmbrăţişare. Thomasina se ruşină puţin şi spuse, ca să-şi mascheze senzaţia:

- Hai să ne întoarcem şi să luăm toate lucrurile din portbagaj. Cei din casă au să se întrebe de ce nu te-am ajutat să aduci cadourile.

- Corect, bine. Ştiam că nu m-aş fi descurcat satisfăcător cu tot acel calabalâc.

*Satisfăcător.* însemna că şi lui îi plăcuse.

Luară toate bagajele, urcară din nou scara şi intrară în casă. Ferestrele luminate demonstrau că cei mici se vârâseră în aşternuturi şi citeau. Dar unchiul Eb avea companie. Poate Jeremy, sau Andrew. Luke deschise uşa salonului şi intrară, după ce lăsaseră poverile pe hol.

Vizitatorul era complet necunoscut lui Luke, dar nu şi Thomasinei. îşi reveni cu mare efort şi spuse:

- Bună, Derry. Nu ne-am mai văzut de mult.

# Capitolul 9

Mai apoi, Thomasina îşi dădu seama că atitudinea lui Luke se schimbase, începând din acel moment. Deocamdată, era doar surprinsă. Diminutivul scăpat fusese motivul. Luke pricepuse dintr-o dată că acel Derwent Ford despre care vorbise Ilena, nu era altul decât Derry, cel despre care îi povestise cu o seară în urmă, în grădină, cel care o părăsise.

Ebenezer era radios. Vizibil încântat că o vizita cineva de la antipozi. Era nerăbdător s-o vadă definitiv stabilită în Noua Zeelandă, gata să accepte orice lucru susceptibil s-o facă să nu mai simtă distanța față de locurile natale.

Thomasina reuşi să pară destul de bucuroasă de revedere, dar puse la îndoială oportunitatea efuziunii lui Derry, care se ridică, îi veni în întâmpinare, îi luă mâinile şi se aplecă s-o sărute. Instinctiv, se întoarse într-o parte, primind sărutarea pe obraz. O uimi fiorul de repulsie resimțit, dar după aceea, îşi dădu seama că era cauzat de comparația cu atât de recentul sărut al lui Luke.

Se pomeni bâiguind frazele obişnuite de întâmpinare: ce mică-i lumea! şi ce surpriză plăcută! De fapt, marea surpriză fusese să audă din gura Ilenei despre prezența lui pe aceste meleaguri.

Il văzu descumpănit.

- Dar ştiai că vin!

- De unde? răspunse ea, stupefiată. Ah, mi-ai transmis un mesaj prin Ilena? Nu-i aşa Luke? A adus vorba despre tine ieri, când tocmai plecam de acolo şi ne suiserăm deja în maşină. Se întoarse spre cei doi pentru confirmare, dar înainte de a primi răspuns, Derry interveni:

- N-am transmis mesaj că vin. Ți-am trimis numai salutări. în schimb ți-am scris. N-ai primit epistola?

- N-am mai auzit de tine de când am părăsit Anglia. Nici nu mă aşteptam să-mi scrii. Dar de unde ai aflat adresa? înainte de a o cunoaşte pe Ilena, n-aveai de unde s-o ştii. Plecaseşi din Northumberland cu mult înaintea mea. Probabil vrei să spui că mi-ai scris din Queenstown, după ce ai cunoscut-o pe Ilena. Dar n-am primit nimic.

Derry avea o expresie ciudată. Thomasina era conştientă de privirea tăioasă a lui Luke şi de sprâncenele lui încruntate. Se simțea stânjenită, iar

lucrul ăsta o deranja şi mai mult, fiindcă nu-i pricepea motivul.

- Sigur că nu. Ţi-am scris din Anglia ca să-ţi anunţ norocul nesperat de a fi ales să-l însoţesc pe Wilfred Steenson oriunde în lume - mai exact spus, în Commonwealth - şi că urma să ajung şi în Noua Zeelandă.

- Dar nu-mi cunoşteai adresa, înghiţi ea în sec.

- Doamna Bruce mi-a dat-o. Mi-a spus că-i de aşteptat să fii aici.

- N-am primit scrisoarea. Ciudat. Se întoarse spre Luke. Nu-i aşa?

întrebare perfect legitimă, întrucât Luke aducea corespondenţa mai mereu. în răspunsul lui răsună însă oarecare duritate.

- Ei bine, nu era printre cele aduse de mine. Răspunsul lăsa loc de dubii. Ezită puţin, apoi continuă: serviciile poştale par să aibă cam multe insuccese. Unchiul ţi-a scris, neştiind despre concursul pe care l-ai câştigat, dar scrisoarea a ajuns prea târziu. între timp, Matthew a propus să ne faceţi o surpriză, neanunţându-vă sosirea. în mod ciudat, cu toate că Thomasina a lăsat adresa la oficiul din Greenchester - şi toată corespondenţa a sosit aici - acea scrisoare n-a mai apărut.

- Doamna Bruce nu mi-a spus nimic despre vreo competiţie. Doar că urma să-ţi vizitezi unchiul. Asta este singura adresă pe care mi-a dat-o.

- Normal. îi scrisesem deja de aici.

Păru să cadă pe gânduri. Apoi spuse încet, pe un ton uimit:

- Dar am trimis două scrisori. Nu se putea ca ambele să se rătăcească! în prima, te anunţam că am ocazia să vin. în a doua, îţi dădeam detalii şi te anunţam că am să te caut săptămâna asta.

- Atunci, înseamnă că ai notat adresa greşit. Altfel, n-aveau cum s-o ia razna ambele.

Dar Luke avea altă părere.

- Este destul de uşor să notezi greşit un număr sau un nume de stradă, însă e aproape imposibil să greşeşti adresa unei ferme ca aceasta. Chiar dacă nu ştii codul, E. Swainson, Corrieside, Ngahuru-Marama este suficient. Asta-i adresa folosită?

- Da. Ba chiar am adăugat Peninsula Banks şi codul poştal.

- In cazul ăsta, trebuia să fi ajuns, declară Luke.

- Ei bine, probabil că o să apară mai târziu, tinere, interveni Ebenezer, iar Thomasina îi fu recunoscătoare. Cine ştie care-i motivul întârzierii.

Totuşi, toţi erau conştienţi că era foarte improbabil ca două scrisori succesive să se rătăcească. Mi-a părut foarte rău, Thomasina, că n-ai fost acasă când a sosit Derwent. Dacă primeai vreo scrisoare, l-ai fi aşteptat. Imi dau seama că nu prea are timp, aşa că l-am invitat să rămână peste noapte. De fapt, până la plecare.

Cu toată plăcerea politicoasă afişată, Thomasinei îi părea rău. N-avea nici un rost să-şi piardă vremea cu Derry. Legătura lor aparţinea unui trecut îndepărtat, care nu mai avea nici o însemnătate. Prietenia faţă de el nu fusese niciodată pasională. La plecarea lui, simţise mai degrabă amuzament cinic, decât dezamăgire. Prezenţa lui nu putea decât să impieteze asupra noii iubiri înmugurite între ea şi Luke.

Deocamdată, era fragilă, transparentă, aproape imaterială, atât de uşor de distrus. Ca o pânză de păianjen îndepărtată de o mână aspră. Luke abia începuse să aibă încredere în ea. Ridicol, dar în clipa de faţă părea să creadă că ea ar fi ascuns scrisoarea şi vestea sosirii lui Derry.

- Sunt mândru de mine, declară Ebenezer. Am schimbat aşternutul şi feţele de pernă din camera de lângă mine şi am întins cuvertura la aer. Am scos şi prosoape.

Thomasina se gândea că a doua zi ar fi preferat să-şi termine articolul despre Akaroa, cât îi era încă proaspăt în memorie. In loc de asta, va trebui să-i ţină companie lui Derry şi să pregătească mese.

Când veni timpul să se ducă la culcare, se bucură, cu toate că bănuia o noapte de insomnie. Se dezbrăcă, puse pe ea o cămaşă de noapte scurtă, înflorată, se aşeză în faţa oglinzii şi începu să-şi pieptene părul. Relaxantă activitate! Tensiunea începu s-o părăsească, lăsă jos peria, îşi sprijini coatele pe măsuţa de toaletă, îşi cuprinse obrajii în palme şi rămase gânditoare. încet-încet, încântarea de peste zi o cuprinse din nou, iar prezenţa lui Derry începu să nu mai conteze.

în cele din urmă, se ridică şi îşi aminti de cartea pomenită de Luke, care să-i rotunjească imaginea despre Akaroa. Spusese că era în salon şi că fusese editată pentru a marca centenarul ziarului local.

începu să caute halatul de casă, dar se răzgândi şi luă zâmbind neglijeul de culoarea piersicii, asortat cu străvezia cămaşă de noapte. Era un gând prostesc, fiindcă Luke se retrăsese probabil în camera sa, dar dacă

nu, n-ar fi avut nimic împotrivă s-o vadă în această ținută seducătoare.

Nu se feri să facă zgomot. Cu siguranță, nimeni nu adormise încă. îi luă ceva vreme să găsească ceea ce căuta. Normal, ținând seama că nu ştia nici cât de mare era, nici cum arăta respectiva carte.

Tocmai o depistase, pe unul din rafturile de jos, când se deschise uşa. Probabil că era Luke. O auzise şi coborâse. Ce noroc! O să-i spună că-şi dorea ca Derry să nu-şi fi făcut apariția, că nu-l mai văzuse de la moartea lui Maddy şi că abia aştepta să plece.

Se întoarse, zâmbind. Nou-venitul era Derry. Zâmbetul i se stinse pe buze. Probabil că el observase, dar nu luă în seamă amănuntul.

- Am auzit pe cineva coborând şi am sperat să fii tu. Mai devreme era prea multă lume, după gustul meu.

- Dacă vrei să stăm de poveşti, să ştii că am avut o zi lungă, Derry, spuse ea fără chef. Am venit să caut o carte. Am avut suficient timp de bârfă.

- Zău? Pentru mine, n-a fost deloc destul.

Văzând-o, probabil că vechile lui sentimente renăscuseră - dar nu mai contau, nu erau binevenite. Trebuia să se întoarcă curând în emisfera nordică. Privindu-l gânditor, îşi aminti părerea exprimată de Maddy, după ce-l cunoscuse.

- înalt, brunet, frumos, nu-i aşa? Visul oricărei fete devenit realitate.

însă nu şi al ei. Ah, nu. Cum să compari aceste trăsături absolut simetrice cu fața parcă cioplită în piatră a lui Luke; cu sprâncenele supradimensionate, cu şanțurile săpate de fiecare parte a gurii, cu bărbia proeminentă, cu părul blond, sârmos? Nu erau frumoase după canoanele clasice, dar minunat de viguroase.

Derry continua s-o privească zâmbitor. O ceruri, îşi închipuia probabil că interesul ei era pe cale să reînvie. Observă, admirativ:

- Ce ținută splendidă! Imi place cum te găteşti, Thomasina. Costumul de mai devreme era impresionant. Intotdeauna am crezut că ai putea elimina orice concurență dacă ți-ai da interesul.

Neplăcut, dar în vremurile acelea idilice, n-avusese niciodată posibilitatea să cumpere asemenea toalete.

- Hainele au făcut parte din premiu. După ce se vor învechi, n-am să-

mi mai pot permite aşa ceva, ridică ea din umeri.

- Cum, cu prețurile lânii care au crescut nemăsurat? Credeam că ...

- Prețurile lânii n-au nici o legătură cu mine. Sunt bine plătită, da, dar e vorba de un salariu de menajeră. O duc mai bine fiindcă nu mai am grija copiilor. Am vrut să-mi rețină din salariu pentru întreținerea lor, dar Ebenezer nici n-a vrut să audă.

- Cred că subestimezi grija pe care ți-o poartă domnul Swainson. Din spusele lui, aş zice că vă consideră - pe tine şi pe copii - ca viitori moştenitori. Din punctul lui de vedere, apariția ta, descendentă a propriului lui unchi, a fost miraculoasă. Probabil că a fost încântat, ținând cont că nu-i rămăsese decât un nepot din partea soției.

- Da, s-a gândit la toate astea, vorbi Thomasina mânioasă. Dar nu mă interesează, Derry. M-aş simți prost să înlătur de la moştenire pe cineva mai în drept ca mine. Ca să fiu cinstită, deşi Ebenezer are o mulțime de nepoți şi nepoate, singurul care merită moştenirea este Luke. Munceşte la fermă de multă vreme şi din greu. Ebenezer se ține bine pentru vârsta lui, dar Luke şi-a asumat cele mai grele poveri. Dacă aş fi fost o rudă apropiată, altfel ar fi stat lucrurile, dar aşa - ah, nu, nu-i de mine. Primesc un salariu şi am o viață frumoasă. Copiii o duc bine şi-i iubesc pe Ebenezer şi pe Luke. Am posibilitatea să pun deoparte banii din drepturile de autor pentru romanele tatei, aşa încât să-şi poată continua studiile, dacă vor dori.

- Ah, Thomasina, nu mai fi atât de naivă! spuse Derry, însoțindu-şi exclamația cu un gest dezaprobator. Cărțile tatălui tău nu prea au perspective să devină succese. Dacă trăia, probabil ar fi scos-o la capăt binişor, dar atât. Abia începuse să fie cunoscut. Ce a scris? Trei-patru romane de aventuri? Vor fi uitate, dacă nu mai apare nimic nou ...

- A scris cinci, iar pe al şaselea l-am terminat după notițele lui, replică ea, aruncând fulgere din priviri. Au fost scrise din pură plăcere, într-o încercare de a evada din realitate, dacă vrei, dar ce-i rău în asta? Toți simțim nevoia să ne relaxăm din când în când. Am fost înduioşată şi uimită de scrisorile primite de la cititori. Aprecierile favorabile au venit din toate păturile societății. Chiar de la nişte profesori şi de la trei politicieni! Tu însă, nu citeşti - ştiu bine - aşa că n-ai cum să înțelegi. Renunță să-mi mai vorbeşti de sus despre cărțile tatei. Nu te pricepi decât cel mult la a descrie

nişte întâmplări!

Derry rămase cu gura căscată, apoi izbucni în râs.

- Aflu noutăţi despre tine. Şi-mi plac. Ai mai multă pasiune decât aş fi bănuit. Pe vremuri, erai atât de temperată. Te stăpâneai? Mi se pare foarte interesant. Un foc ascuns sub respectabilitate! Făcu doi paşi în direcţia ei. Intenţiile erau clare. Ea n-avea unde să se retragă. Ridică mâna să-l oprească, dar el nesocoti gestul.

O prinse şi încercă s-o sărute, dar ea se zvârcoli, evitându-i buzele. Un zgomot îi atrase atenţia şi întorcându-se, îl văzu pe Luke în pragul uşii. îşi dădu imediat seama de impresia pe care o crease scena. Părea că se desprinsese din îmbrăţişarea lui Derry doar fiindcă auzise uşa. Având în vedere ţinuta de efect, orice interpretare ar fi fost justificată. Vina o împovăra.

- Ah, îmi pare rău, spuse Luke, sardonic. Nu ştiam că e cineva aici. Am făcut turul grădinii, înainte de a încuia. N-am să vă mai deranjez. Se întoarse, închise uşa verandei şi traversă încăperea cu nonşalanţă, mascându-şi adevăratele sentimente.

- Luke, coborâsem să caut cartea despre care mi-ai vorbit, despre Akaroa. Speram că o să mă ajute să concep articolul. Apoi a venit Derry. Căutai şi tu o carte, Derry? Spera că-i va susţine varianta, dar el se mulţumi să râdă:

- Cum spuneai, nu mă omor cu cititul!

Thomasina se îmbujoră. De vină era mânia, dar Luke avea s-o pună pe seama vinovăţiei. Se întoarse si înhăţă volumul de pe raft, spunând cu glasul gata-gata să se frângă:

- Iat-o. Noapte bună. Şi se strecură afară, printre cei doi.

Ajungând în sanctuarul propriei camere, se aruncă pe pat si lăsă lacrimile să-i siroiască pe obraz. Lacrimi de necaz, de mânie si dezolare. Tot plânsul reţinut atâta vreme, după moartea tatei si a lui Maddy. Voise să-i scutească pe cei mici de spectacolul durerii neîmpăcate si se străduise să creeze o atmosferă cât mai veselă, în ciuda vicisitudinilor vieţii. Acum însă îşi plângea visul fragil, destrămat înainte de a fi prins contur.

***

Se trezi fără chef, în ciuda zilei frumoase care se anunţa si a soarelui ce colora apa oceanului în nuanţe irizate.

In vreme ce prepara masa copiilor, gândurile ei colindau aiurea. In mod miraculos, lucrurile merseră strună, dar lucra mecanic si răspundea la întrebări cu un glas suficient de normal ca să nu-l intrige pe Ebenezer.

Luke părea înnebunitor de vesel. Il auzise la grajduri, fluierând cu însufleţire. *Funicula,* un refren pe care îl asociase mereu cu buna dispoziţie! Şi se purta deosebit de amical cu Derry. Renunţase la apelativul politicos, domnul Derwent.

- O să ajutăm toţi la spălatul vaselor. Peggy vine pe la zece, asa că putem să vizităm ferma. Unchiul a hotărât să vii cu noi, Thomasina. Oricum, nu mai avem asa mult de lucru.

Incepu să le explice că foloseau metoda împrejmuirilor de cauciuc, fiindcă ţarcurile clasice comportau riscuri de infectare.

- Mieii încep să umble prin padoc aproape imediat - cam la jumătate de ceas după nastere. Apoi cad. In felul ăsta, oile sunt mai curate si scăpăm în parte de muste. Dar bineînţeles că ai auzit toate astea la Queenston - aţi avut si ieşiri pe teren, nu-i asa, Derry?

- Ebenezer, te rog să-mi dai voie să nu vă însoţesc, astăzi, îl întrerupse Thomasina. De fapt, nu-s expertă în cresterea animalelor si dacă nu vin, aţi putea merge călare, economisind timp. Derry este un bun călăreţ. Dacă vine Peggy, m-aş putea retrage în camera mea să definitivez articolul despre Akaroa.

- Nu te teme, fetiţo. Ţinem să vii cu noi. Nu-i nici un motiv de grabă.

- De fapt, interveni Luke, cu sarcasm inconfundabil, ai putea afla mai multe lucruri. Ai avea vreme sa citeşti din scoarţă în scoarţă şi cartea pe care o căutai aseară. Sunt convins că azi-noapte n-ai reuşit s-o parcurgi pe toată. Pe urmă, cum spunea unchiul, ce atâta grabă?

- Păi, tata credea că e bine să baţi fierul cât e cald şi n-aş vrea ca cei de la compania aeriană să mă uite. încerc să le furnizez în flux continuu articole despre atracţiile turistice ale zonei. Mai cu seamă despre cele mai puţin cunoscute.

- Nu-i cine ştie ce afacere, nu-i aşa? interveni Derry.

- Poate că nu, dar nu pot renunţa la nici o sursă de fonduri pentru viitoarea educaţie a copiilor.

- Este supărător de independentă, aprecie Ebenezer. Acum, nu mai ai

de ce să te temi.

- Vezi! exclamă Derry. Unchiul tău crede că mergi prea departe cu obsesia asta. Se întoarse spre ceilalţi şi adăugă: mama i-a spus acelaşi lucru. A implorat-o să mai renunţe la mândrie. Când existenţa satului a fost salvată, sacrificându-se doar casa lor, sătenii au organizat o colectă publică pentru Thomasina - în folosul copiilor, de fapt. Dar nici n-a vrut să audă. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel pentru ei.

- Nu era vorba de a primi bani de la nişte proprietari înstăriţi. Majoritatea sătenilor muncea în fabrică. Ar fi fost un sacrificiu important din parte-le. Nu puteam accepta aşa ceva.

- Ei bine, admir independenţa, dacă nu-i exagerată, declară Ebenezer. Dacă eram pus într-o situaţie similară, aş fi reacţionat la fel, dar e cu totul altă mâncare de peşte să refuzi ajutorul unei rude. Thomasina, pari cam încercănată. Azi, n-ai să-ţi mai strici ochii lucrând la maşina de scris. Oricum, eşti prea tânără pentru o ocupaţie atât de sedentară. N-aveam de gând să mergem călare. O să luăm Roverul, iar Peggy o să aibă grijă de prânz. Josh poate veni aici la masă.

Dacă nu şi-ar fi simţit sufletul împovărat, Thomasina s-ar fi bucurat enorm şi ar fi urmărit cu plăcere explicaţiile lui Ebenezer, privind procedurile utilizate la Corrieside.

Până la urmă, reuşi parţial să dea uitării tensiunea, cu toate că Luke n-o privea şi nici nu intra în conversaţie cu ea.

Unele aspecte continuau s-o deranjeze: întrebările lui Derry privind costurile de aprovizionare, valoarea cărnii congelate, preţurile de pe piaţa locală, sau ce părere aveau despre posibilităţile de dezvoltare a pieţii comune, din punct de vedere al economiei neozeelandeze. Voia să afle ce perspective au pe alte pieţe, ce efecte avea inflaţia, posibilităţile de a trece rapid la altă structură de producţie, în cazul căderii preţurilor.

Dar mersul pe jos la fiecare din opririle maşinii îi făcea plăcere. La noapte va fi atât de obosită, încât va dormi buştean. In cel mult două sau trei zile, Derry va fi în drum spre casă, aşa că n-avea rost să-şi facă temeri. N-avea suficientă vreme să-i provoace neajunsuri. După aceea, relaţia ei cu Luke avea să revină pe făgaşul normal. Il va căuta pe Luke şi-i va arăta că i se opusese lui Derry seara trecută, încercând să nu pară că se scuză. Ah,

măcar dacă ar fi fost mai sigură pe sentimentele lui! Poate că sărutul nu fusese decât o manifestare a bunei dispoziţii de moment.

Ii venea să râdă de reacţia lui Peggy. Se aşezase la masă împreună cu ei, dar era neobişnuit de tăcută. Josh o întrebase chiar dacă se simţea bine. Ochii ei treceau de la Derry la Thomasina şi la Luke, pe măsură ce fiecare intervenea în discuţie, de parcă nu i-ar fi plăcut ce vedea. Thomasina insistă s-o ajute la spălatul vaselor. Simţea că era preferabil să rămână cât mai puţin în compania lui Derry.

- Ce-ar fi ca bărbaţii să iasă pe verandă, până terminăm treaba la bucătărie? Portul arată minunat astăzi, iar fratele meu din Lyttelton mi-a spus la telefon, azi-dimineaţă, că este aşteptată sosirea unui pachebot. Am să discut cu Thomasina despre sporirea programului meu cu încă o zi pe săptămână. Să vedem când i-ar conveni mai mult, să aibă timp de scris.

Thomasina clipi, nedumerită. După întâmplarea nefericită de aseară, nu credea că Luke îşi va mai aminti de promisiune. Privi spre el, nesigură. El se ridică de la masă, luă tava cu vase murdare şi o duse la bucătărie. Thomasina luă ceainicul şi sticla de lapte şi-l urmă. Peggy rămăsese în urmă să răspundă întrebărilor referitoare la vaporul ce urma sa vină.

Luke lăsă tava şi spuse tăios:

- Iţi mulţumesc pentru neîncredere. Credeai că am să-mi manifest neplăcerea „uitând“ de promisiune, nu-i aşa? Ar fi fost o meschinărie, sau ai altă părere? Poate considerai reacţia ca normală?

- Nu mai pricep, spuse Thomasina. Mă crezi meschină? De ce?

- De ce? repetă el, dezgustat. Poate fiindcă aşa sunt femeile.

- Urăsc generalizările de felul ăsta, declară ea. Am cunoscut o mulţime de bărbaţi meschini şi destule femei inimoase. Ca să nu vorbim despre Georgiana Swainson, sau despre propria ta mamă, pe care pretinzi că o adori. Eşti ipocrit!

- *Touché!* N-ar fi trebuit să generalizez. Vorbeam numai despre generaţia asta, reprezentată de tine şi de Ilena!

- Ai face mai bine să ieşi din bucătăria mea, spuse Thomasina, încercând cu disperare să nu ridice glasul. Peggy o să vină curând şi, dacă nu pleci, o să ne găsească încăieraţi. Şi n-am să fiu partea mai vătămată. M-am săturat de toanele tale.

El se întoarse pe călcâie, dar la uşă se opri:

- Bucătăria *ta?*

Thomasina nu voia să fie văzută într-o asemenea stare de nervi, aşa că înhăţă resturile de salată verde şi le duse la coteţul de păsări. Câteva clipe petrecute adunând ouăle îi fură de ajuns să se stăpânească.

- Pe cuvântul meu, cloştile tale sunt mai productive - ia uită-te la alea! se auzi glasul lui Peggy.

- Cloştile mele? se pomeni ea răspunzând. Mai bine ai spune ale lui Luke, sau ale lui Ebenezer!

- Ce să mai despicăm firu-n patru? chicoti Peggy, vârându-şi mâinile în apa cu detergent. Acelaşi lucru, dragă. Thomasina ar fi dat orice ca Luke să audă.

- Cât mai stă ăla? întrebă Peggy.

- Ah, numai câteva zile, cred.

- Sper că nu spui asta doar ca să mă scuteşti de munca suplimentară.

- Nu. Ştiu cât de ospitalieră ai fost cu toţi musafirii: familia Foulkes, Familia Carmichael, vărul Ned şi ai lui. Nu, Peggy. Dacă aş fi fost acasă când şi-a făcut apariţia, nu i-aş fi permis să rămână - adică, l-aş fi oprit pe Ebenezer să lanseze invitaţia.

- De ce? Peggy era o persoană dintr-o bucată şi nu-şi înăbuşea curiozitatea. Credea că ceilalţi sunt lămuriţi asupra sentimentelor ei şi vor interpreta întrebările doar ca manifestări de iubire. Ce grozav să scapi de temerea permanentă că ai putea face o impresie proastă!

- Păi, o vreme, mi-a dat târcoale, m-a scos în oraş de câteva ori, apoi s-a făcut nevăzut, fără valuri şi fără o vorbă, după ce a murit tata şi Maddy, iar el a înţeles că rămăsesem cu responsabilitatea creşterii fraţilor.

- Şi ai suferit? spuse Peggy, privind-o cu atenţie. Era mai degrabă afirmaţie decât întrebare şi Thomasina o îmbrăţişă.

- Nu, ba chiar am simţit un soi de uşurare. Nu-mi place să provoc suferinţă altora şi ştiam că va trebui să-l anunţ, cât de curând, că n-avem nici o perspectivă serioasă. Mă plictisea. Oricum, privind situaţia în ansamblu, nimeni nu l-ar putea învinovăţi. Era la începutul vieţii. Totuşi, bărbatul cu care mă voi căsători va trebui să mă preţuiască aşa cum sunt. In ce mă priveşte, Derry este doar - se opri, căutând cuvântul potrivit.

- Un idiot supărător!

Thomasina chicoti şi începu să se simtă mai bine.

- Ai perfectă dreptate, Peggy. In afară de asta, am senzaţia.

- ... că acum te crede o partidă mai profitabilă, completă Peggy. Te consideră demnă de atenţie.

- Exact. N-aş vrea să fiu nedreaptă. Oricum, i-am spus că nu-s moştenitoarea lui Ebenezer. A dat la o parte ideea. Totuşi, pare exagerat de afectuos pentru cineva care a dispărut din viaţa mea de aproape un an. Dar ce profit ar putea avea, chiar dacă aş face parte dintre moştenitori? El stă la antipozi, iar acum pare să fi ajuns într-un post bun, ca asistent al acelui individ, consultant şef al Comitetului pentru Agricultură şi Creşterea oilor.

- Ei bine, fii vigilentă. Este un fluturaş. Nimic nu i-ar sta în cale să vină aici, dacă ar ajunge la concluzia că are şanse mai mari de căpătuială.

- L-ai citit imediat, nu-i aşa?

- Da. Poate că nu-l cunosc decât de o zi, dar nu mi-a plăcut ce făcea ieri. Firma de aprovizionare îl sunase pe Eb şi el fusese nevoit să se ducă până la şopronul de lână să afle nişte date, sau aşa ceva. Trebuia să le comunice telefonic. Tocmai spusesem la revedere şi am ieşit împreună. Apoi mi-am amintit că uitasem un borcan cu rubarbă în sirop, pe care-l pregătisem ca să fac o plăcintă acasă, aşa că m-am întors. Apropo, la voi rubarba s-a făcut mult mai devreme. Individul era în biroul lui Eb, răscolind printre acte şi facturi, ca la el acasă! Mi-a simţit privirea. L-am întrebat pe un ton de gheaţă ce căuta şi dacă-l puteam ajuta. A răspuns imediat: „căutam nişte hârtie de scris şi un plic. Domnul Swainson mi-a spus că pot să iau singur."

L-am privit drept în ochi, arătându-i că nu credeam o iotă, şi i-am spus: „sunt chiar deasupra teancului, domnule Ford. Iată!" A aruncat o remarcă hazlie, cum că nu observi ceea ce este exact sub nas, dar şi-a dat seama că nu m-a păcălit. I-am zis pe un ton hotărât: „veţi constata că e mult mai plăcut să scrieţi la masa din sufragerie, de lângă fereastră" şi l-am aşteptat să iasă. M-am făcut că uitasem să deretic prin cameră şi am rămas acolo până la întoarcerea lui Eb.

- Bine gândit! Nu-mi dau seama ce căuta, dar cât tupeu! La conferinţe ca aceasta, ai acces la tot soiul de date. Aici nu-i o mare fermă de creşterea

oilor, sau de armăsari. Mă bucur că mi-ai spus. M-am simțit prost când a apărut. Foarte ciudat că n-am primit nici una dintre cele două scrisori pe care pretinde că mi le-a trimis. A creat senzația că i-aş fi ascuns sosirea. De ce aş fi făcut-o? Nu-i vina mea dacă se pierd nişte scrisori.

Cerând mai multe detalii asupra subiectului, Peggy declară:

- Cred că aflase de idila care se înfiripa între tine şi Luke şi a vrut să vă pună bețe-n roate. Thomasina roşi încântător şi încercă să nege, însă Peggy n-o luă în seamă. N-am să deschid subiectul de față cu ceilalți, dar este clar pentru oricine are ochi de văzut. Individul ăla doreşte o împăcare. Fii cu ochii pe el. Cred că e mâna Ilenei aici. Mereu mi s-a părut că are mutră de dihor.

- Ah, Peggy, nu fi absurdă, izbucni în râs Thomasina. Ilena este frumoasă. De fapt, mă mir că Derry nu s-a îndrăgostit de ea.

- Păi, ea n-are perspective de îmbogățire, iar tânărul ăsta n-are ochi pentru altceva. Totuşi, nici unul dintre ei n-au să facă purici pe aici. Parcă spunea că şeful a amânat plecarea fiindcă are nişte rude la Christchurch. N-are cum să dureze mai mult de câteva zile.

- Intr-adevăr, Ebenezer l-a invitat să stea două nopți, aşa că probabil vor pleca poimâine. Peggy, fii drăguță, sun-o pe Elizabeth de la tine şi spune-i să mă invite astă-seară să stau cu copiii, sau pentru un motiv oarecare. Derry este foarte priceput să pună la cale situații stânjenitoare şi prefer să nu-i dau ocazia. N-au decât să discute toată noaptea despre exploatarea pământului, dacă asta vor.

Peggy râse şi promise să-i îndeplinească rugămintea.

Elizabeth sună imediat după cină, pusă la curent cu situația, rugând-o, pentru cazul că ar fi fost cineva în apropiere:

- Thomasina, eşti amabilă să vii pe la noi să stai cu gemenii? Roddy a ieşit în oraş, iar Jeremy m-a rugat să trec pe la redacție să-l ajut să întâmpine nişte ziarişti din Sydney. Ce părere ai, sau îți vine greu să-l laşi baltă pe amicul din Anglia?

In vocea ei răzbătea o notă de veselie. Thomasina răspunsese din sufragerie, aşa că toți cei prezenți o auzeau.

- Bineînțeles, Elizabeth. Nu trebuie să pierdeți ocazia cu nici un preț. Mi-ar face mare plăcere, mai ales că am ceva de scris la maşină. Pot s-o

folosesc pe a ta? Mulţumesc. Avem un musafir. A venit împreună cu delegaţia Marii Britanii. Probabil că bărbaţii vor discuta toată noaptea despre agricultură. Lasă-mă doar să spăl vasele şi să-i pun pe cei mici la lecţii.

Işi zise că probabil avea un caracter imposibil, fiindcă se amuză pe seama figurilor uimite ale celorlalţi, mai ales a lui Luke. După episodul de noaptea trecută, pe care-l interpretase complet greşit, era vizibil surprins că ea pleca, lăsându-l singur pe Derry. Rămăsese pe gânduri. Preferabil aşa, decât să încerce să-i explice.

- Mai bine să te conducă Derry, propuse Luke.

- Abia se lasă înserarea. In afară de asta, îmi place să umblu de una singură. O s-o iau peste pârleaz, pe cărare, apoi prin livada lor. Observă că era pe cale să spună altceva şi continuă: Şi desigur, Jeremy o să mă conducă înapoi. Va fi târziu. N-are rost să mă aşteptaţi. Am să iau cheia.

La Cherrington Lodge, o întâmpină un Jeremy profund uimit.

- Abia am sosit, se plânse el, iar Elizabeth mi-a spus că vii să stai cu copiii, deşi nu plecăm nicăieri. Ce naiba puneţi la cale? Zicea că o să ne bucurăm de prezenţa ta, dar n-am voie să răspund la telefon, trebuie să te las pe tine. Asta-i tot ce am reuşit să scot de la ea. N-ai vrea să explici încurcătura unui sărman editor uimit?

- Nu te îngrijora, Jeremy, e doar o poznă femeiască. Un bărbat pe care-l ştiam din Anglia a sosit ieri, când eram la Akaroa, cu Luke. Ebenezer, fie binecuvântat, crezând că o să-mi facă plăcere, l-a invitat să stea la noi. A venit la conferinţă, cu delegaţia Marii Britanii. Un fel de asistent al comisarului. Mă calcă pe nervi. Dacă aş fi rămas acolo, simţeam că aş putea exploda. Cred că mai rămâne doar o noapte. Mi-am spus că o să priceapă toţi, dacă o şterg de acasă.

- Toţi? Vrei să spui, el? chicoti Jeremy.

- Ei bine, Luke pare să-l considere un fost iubit devenit actual şi n-aş vrea s-o facă, spuse Thomasina, încurcată.

Ochii căprui ai lui Jeremy începură să-i joace în cap.

- Ah ... complicaţii! Păi, dacă mica înşelăciune ajută la clarificarea lucrurilor între tine şi Luke, am să dau o mână de ajutor.

- O, nu aşa stă treaba, ... adică, între noi doi. Ah, nu, greşeşti ...

- Atunci, care-i rostul? întrebă el grav.

- Jeremy, dragule, mi se pare că l-am auzit pe unul dintre gemeni. Te rog, du-te şi vezi ce s-a întâmplat, interveni prompt Elizabeth.

- N-am auzit nimic, iar mai devreme, când am trecut pe acolo, dormeau amândoi ca nişte îngeraşi. Mi se pare că vrei să te descotoroseşti de mine.

- Se vede treaba că n-am reuşit, nu-i aşa? Mi s-a părut doar că Thomasinei i-ar fi mai uşor să-şi deschidă sufletul în faţa unei femei.

- Păi, e mai în siguranţă cu mine. N-are de ce să se teamă că voi publica totul pe prima pagină, în *Argus.*

- Sunt la fel de capabilă ca şi tine să păstrez un secret, Jeremy Foulkes, şi pe deasupra .

- Ştiu că poţi. Chiar prea bine. Voiam doar să-mi ofer ajutorul. îl cunosc foarte bine pe Luke. Când noi doi ne-am îndrăgostit, era să strici totul închizându-te în tine. O singură vorbă dacă spuneai, lucrurile s-ar fi limpezit şi am fi scăpat de o mulţime de frământări inutile. Acum, linişte!

Elizabeth îl privi cu reproş, dar tăcu.

- Nu-i chiar acelaşi lucru, se grăbi Thomasina să explice. Nu-i vorba de o poveste de iubire, ci doar de o situaţie delicată. Se referă la bani, nu la dragoste. Le evită privirile. Trebuie să păstraţi secretul, fiindcă este vorba de Ilena şi n-aş vrea să circule bârfe despre felul în care Luke ... nu ştia cum să încheie fraza.

- Cum i-a dat papucii, sugeră Jeremy.

- Ştiaţi?

- Am observat de mai multe ori cum încerca s-o descurajeze, fără să-i provoace suferinţă.

Thomasina se simţi îndemnată să continue. Le povesti despre scrisoarea lui Ebenezer. Spre norocul ei, cei doi ştiau de concursul câştigat.

- Eram la curent că Ebenezer vrea să-ţi propună să rămâi aici. N-a fost un impuls de moment. Am discutat problema de multe ori.

Când ajunse la cearta căreia îi fusese martoră, Jeremy şi Elizabeth erau prinşi. Le spuse cum fusese prinsă şi trasă în grajd. Copleşită de ruşine, mărturisi: aceea a fost clipa când mi-am pierdut cumpătul şi l-am pălmuit.

- Ah, mi-ar fi plăcut să fiu de faţă!

- Dar n-a fost amuzant. A fost un gest brutal, nedemn şi chiar umilitor - pentru mine. Ii dădusem motive de bănuială şi nu-mi rămânea decât să sper că unchiul lui îşi mai aducea aminte data la care mi-a scris. Când mi-am exprimat speranţa, capul lui Ebenezer s-a iţit prin deschizătura podului. Auzise tot, dar tăcuse mâlc.

- Ei bine, probabil că s-a distrat de minune, auzind-o pe Ilena cum îşi dă arama pe faţă, declară Jeremy, rânjind satisfăcut. Dar ţi-a sărit în ajutor, fără îndoială, confirmând că-ţi scrisese după ce ai plecat din Anglia.

- Din păcate, o făcuse mai devreme şi aş fi avut vreme s-o primesc - numai că n-a fost aşa. Dar ar fi fost normal să mă urmeze; toată corespondenţa mi-a parvenit ulterior. In final, am refuzat orice propunere în afară de aceea de a mă plăti ca menajeră şi de a avea el grijă de întreţinerea copiilor. I-am declarat că niciodată n-am să mă ating de moştenirea Swainson. Când se va întoarce Louisa - verişoara ta, Elizabeth - am să-i dau o mână de ajutor şi am să mă ocup de grădină şi de gospodărie în aripa veche. Am să lucrez ca infirmieră la spital.

După ce am stabilit toate astea, am fost în vizită la familia Martensen. Chiar atunci a revenit Ilena. îl cunoscuse pe Derry la o petrecere şi petrecuseră câteva zile la Mount Cook. Mi-a transmis un mesaj din partea lui. Am fost surprinsă, fiindcă nici nu bănuiam că ar fi ajuns în Noua Zeelandă, dar cred că a fost o stratagemă. însă nu pricep motivul.

- Pot să ţi-l explic, interveni Elizabeth. Ca să determine o ruptură între tine şi Luke. O ştiu de ceva vreme. Este dată dracului. Nici nu-ţi trece prin minte de ce-i în stare. Iar lui Luke i-a trecut repede supărarea de la început. în ziua când au căzut în noroi, m-a luat deoparte şi mi-a cerut să nu public încă articolul final. Credea că o să te convingă să rămâi şi astfel să-i faci o bucurie lui Ebenezer.

- Atât de curând? se arătă ea surprinsă. Ei bine, fie, dar ne-am certat iar, ceva mai târziu. Numai ziua petrecută la Akaroa a fost splendidă. Simţi că roşeşte. Pentru prima oară, am sperat că suntem pe cale să devenim prieteni şi că va avea încredere în mine. Apoi, spre surpriza mea, la întoarcere, l-am găsit pe Derry. N-ar fi trebuit să conteze, dar era mult mai bine dacă Ebenzer nu l-ar fi invitat să rămână. Şeful lui îşi petrece câteva zile la rude, în Christchurch.

- Ştiam, interveni Jeremy pe neaşteptate. I-am luat un interviu. L-am invitat la prânz, iar la ieşire îl aştepta Ilena. Am mulţumit cerului că nu şi-a făcut apariţia mai devreme. Aş fi fost obligat s-o invit, cu toate că nu pot s-o înghit. Pe deasupra, de faţă cu ea n-am fi putut avea o discuţie atât de liberă. Nu toate întrebările şi răspunsurile vor fi publicate.

- A fost o surpriză plăcută să-l văd la Corrieside, dar Derry a reuşit să fie stânjenitor. A jurat că trebuia să fi ştiut de sosirea lui, fiindcă-mi scrisese. A trebuit să spun că nici scrisorile lui nu-mi parveniseră. Coincidenţa i-a trezit suspiciuni lui Luke.

- Nu-nţeleg de ce, spuse Jeremy. Lucrurile astea se mai întâmplă. De ce să nu te creadă?

- Fiindcă Derry a pretins că mi-a trimis două scrisori.

- Simplu ghinion, după părerea mea! Dar cu ce-l deranjează pe Luke?

Thomasina scăpă un gest de nerăbdare.

- I-a alimentat suspiciunile mai vechi. Iar Derry s-a purtat foarte dubios. Imi face iar avansuri. Aş zice că-l tentează o viaţă de fermier, aici, în Noua Zeelandă, iar dacă există vreo şansă să devin moştenitoare a unei jumătăţi din Corrieside, vrea să nu piardă ocazia. Probabil, Luke are impresia că m-am prefăcut doar a refuza şi curând am să „cedez" insistenţelor lui Ebenezer. Crede că sunt înţeleasă cu Derry şi că punem ceva la cale. Că de fapt îl aşteptam, dar m-am încurcat când l-am văzut. Ah, este oribil! Derry este parşiv. Peggy l-a surprins umblând prin hârtiile de pe biroul lui Ebenezer. Ii tremurau buzele. Ah, ce n-aş da să mă întorc acasă, aşa încât nimeni să nu-mi poată pune la îndoială motivele! Chiar dacă strâmtoraţi, ne-am simţi mult mai fericiţi. Eu, cel puţin. Dar Edwina şi Matthew se simt atât de bine aici. S-au ataşat de Luke şi de Ebenezer. Cum să-i lipsesc de atmosfera asta? Pe de altă parte, însă, cum să suport asemenea neîncredere?

- Va trebui să ai răbdare, răspunse Jeremy. Cred cu tărie că timpul rezolvă toate problemele. A existat o vreme când eram convins că n-am să mai cunosc fericirea, dar acum - ochii lui se întoarseră spre Elizabeth, iar expresia lor grăia de la sine. Derry va pleca. I-ai arătat cât se poate de clar că n-are ce să spere. Luke îşi va da seama că nu l-ai încurajat. Trebuie să-ţi menţii hotărârea de a refuza orice moştenire, iar timpul va demonstra că ai

fost cinstită.

- Mă îngrozeşte gândul că Ebenezer şi-ar putea chema avocatul, schimbând testamentul din proprie inițiativă. Mi-a venit ideea, auzind nişte vorbe pe care i le-a spus lui Luke, săptămâna trecută.

- Nu-ți face griji, zâmbi Jeremi. Luke este deja prins. In seara petrecută la Sickle, mi-a spus la un moment dat, după ce dansasem a doua oară cu tine: „dă-te la o parte, Jeremy. Vreau monopol asupra Thomasinei!“

- Dar de atunci, s-au întâmplat o multime de lucruri.

- Poate că da, însă suferim adesea din cauza neadevărurilor spuse de alții. Totuşi, lăsați să judece singuri, oamenii tind să aibă mai multă încredere în propria impresie.

- Sunt convinsă că lucrurile se vor aranja, interveni şi Elizabeth. Derry n-are destulă vreme să provoace mai multe încurcături. Nu te pripi, Thomasina. Plecând, i-ai zdrobi inima lui Ebenezer. Apariția ta a fost ca un vis devenit realitate. Stră-strănepoata lui Bessie să stea la Corrieside!

- N-am s-o fac, promit. Numai dacă situația va deveni insuportabilă. într-un fel, Ebenezer complică lucrurile.

- Cum?

- Este nerăbdător. Ar vrea o rezolvare idilică şi provoacă jenă. Am senzația că încearcă să mă împingă în brațele lui Luke.

- într-adevăr stânjenitor, aprecie Jeremy. Am să-i sugerez că ar fi bine să-i lase pe cei tineri să-şi hotărască singuri viitorul. Ce părere ai? Voi avea grijă să nu-i treacă prin minte că am discutat cu tine.

Thomasina se ridică şi-l sărută pe obraz.

- Am dreptul să-mi exprim astfel gratitudinea. Dacă sugestia ar veni de la tine, aparent spontan, sunt convinsă că ar merge. Mi-aş dori ca Luke să se îndrăgostească de vreo localnică drăguță; aşa s-ar rezolva toate.

- De ce? întrebară într-un glas Elizabeth şi Jeremy.

- Fiindcă prea mulți bani sunt în joc şi asta constitue un obstacol. în ambele sensuri. Dacă m-aş îndrăgosti de Luke, i-aş face impresia că am renunțat la jumătate doar cu gândul să pun mâna pe întreaga proprietate.

- Ei bine, replică Jeremy, n-ai decât să-l respingi. în felul acesta, va deveni şi mai doritor. Nu-i tipul care să lase inițiativa pe seama femeii. N-a făcut-o nici cu Ilena, nu-i aşa?

- Pe de altă parte, dacă Ebenezer mă trece în testament, Luke n-o să mă ceară de nevastă niciodată, ca să n-am impresia că umblă după cealaltă jumătate din proprietate. Este o barieră de netrecut.

După ce cugetară o vreme, Jeremy concluziona:

- Este o încurcătură, dar cum spuneam, hai să lăsăm timpul să lucreze. Acum, aş avea şi eu ceva de lămurit. Aş vrea să-mi permiţi să public unul din romanele tatălui tău, în foileton, în suplimentul de sâmbătă. E vorba de *ThunderboltPass.* Iar ca introducere, mi-ar plăcea să facem încă un interviu, despre stabilirea ta aici.

- Ah, nu, Jeremy, reacţionă ea, roşind. Drăguţ din partea ta să încerci să-mi măreşti veniturile. Dar nu pot accepta asemenea favoruri.

- Incep să-l înţeleg pe Ebenezer, când se plânge de spiritul tău de independenţă. Iţi închipui că oferta izvorăşte dintr-un impuls de moment, doar din simpatie. Pot să-ţi demonstrez că nu-i cazul. De câtăva vreme, l-am contactat pe editor, iar acesta este gata să negocieze în numele tău acordarea drepturilor de publicare către *Argus.* Foarte probabil, vor urma şi alte ziare neozeelandeze. Am să-ţi arăt scrisoarea. O adusesem acasă cu intenţia să te caut la telefon.

Se întoarse repede, cu foaia de hârtie. Era datată cu o săptămână în urmă şi conţinea promisiunea lui Graham Whistler că o va contacta pe domnişoara Meade „la adresa ei din Noua Zeelandă".

Nimic n-ar fi reuşit să-i ridice moralul mai mult. Se simţea mai aproape de spiritul tatălui. Cât de mult s-ar fi bucurat el să ştie că strădüinţele la masa de scris - în ciuda suferinţei din final - începeau să dea roade!

# Capitolul 10

- Ţi-a priit ieşirea, constată Ebenezer, în dimineaţa următoare.

Thomasina răspunse, în vreme ce aşeza cu dexteritate în farfurii bucăţile de şuncă rumenită, alături de ouăle ochiuri:

- Puţină singurătate n-are egal în obţinerea păcii interioare. Sună cam nepoliticos, dar cu toate că sunt o fiinţă sociabilă, uneori am nevoie de solitudine. Cutreieram de una singură coclaurile din Northumberland, recitând cu glas tare. Când am companie, n-o pot face. Aseară mi-am reluat obiceiul, în drum spre Cherrington Lodge.

- Trebuie să-ți dau să citești jurnalul Georgianei. Cu mulți ani în urmă, existau mult mai multe reviste independente, neozeelandeze şi australiene. Nevastă-mea trimitea versuri sau articole. Obişnuia să adune tăieturi cu poeziile care-i plăcuseră şi le recitea mereu. Imi amintesc de una cu drag. Se întoarse repede cu un caiet cu coperți negre. Răsfoi puțin. Iată! După ce a murit Georgiana, mă consolam citind-o. Voia să fie îngropată aici, în cimitirul St. Ştefan. Poezia se cheamă *Country Cemetery* şi-i scrisă de Jeane East. Incepu să recite, emoționat:

„Ah, ferice-n peisaj să odihnesc veşnic,
Printre zvonuri şi parfumuri familiare ție!
Aerul dens de dulceața mierii şi iz de fân,
Agitat de boarea înserării ...
Alături, lanuri înalte de grâu,
Adăpostite de praful drumurilor Şi ale fermelor care colorate,
Trecând împovărate de recoltă ...“

Thomasina îl privea cu ochi umezi.

- Minunat, Ebenezer. Din cauza asta îmi place Harvest Moon Bay. Fiindcă trecutul nu-i niciodată dat uitării. Mă voi gândi mereu la Georgiana ta, ca la o persoană ce doarme, aşteptând permanenta succesiune a ciclurilor anuale - împerecherea şi venirea pe lume a mieilor, semănatul şi seceratul, soarele de vară şi zăpezile iernii. Toate splendorile pe care le iubea.

- Am nişte bilete la teatru pentru astă-seară, spuse prozaic Derry, rupând liniştea ce se aşternuse.

- La ce? întrebă Thomasina.

- *A douăsprezecea noapte.* Ce zici? Nu m-am omorât niciodată după Shakespeare, dar ştiu că-ți place.

- îți mulțumesc, Derry. Sper să le placă şi celorlalți. Am să caut pe cineva cu care să-i las pe copii. Mi-ar conveni Peggy; am s-o ...

- Te agiți degeaba, interveni Luke. Nu suntem invitați toți. Doar tu şi Derry, pentru a serba ceea ce ar fi trebuit să fie ultima lui noapte în Noua Zeelandă. A făcut rezervările aseară, la telefon.

- Ar fi trebuit să fie? Ce s-a întâmplat Derry? Vreo încurcătură cu biletele de avion?

Reuşi să nu-şi dezvăluie dezamăgirea. Derry făcuse destul rău pentru scurtul interval al şederii sale. O dată plecat, ar fi fost dat uitării. Oricum, nu putea fi mai mult douăzeci şi patru de ore întârziere.

- Nu. Şeful a amânat plecarea. Rânji. S-a îndrăgostit de Ilena. A constatat că sunt aproape vecini în Surrey. El stă lângă Guilford. Ea ar fi o gazdă foarte decorativă - s-ar potrivi de minune. Trebuia să stăm trei zile la Los Angeles şi trei la New York. A renunţat la prima destinaţie. îmi convine. în felul ăsta, am încă trei zile de petrecut aici, cu tine.

-Nu mai spune? Chiar s-a îndrăgostit de Ilena? Ce ciudat - după cum vorbeai despre el şi ţinând seama că îţi este şef, aş fi zis că e mult mai în vârstă ca ea, declară Thomasina, neluând în seamă ultimele lui vorbe.

- Ah, chiar aşa este. Dar se ţine foarte bine şi e fascinant. Are faima că ar fi irezistibil. Oricum, ea n-a opus rezistenţă. Curând, o să se întoarcă în Anglia împreună.

Thomasina simţi că îl detestă. Ii era prieten - sau măcar îi fusese - iar ceilalţi aveau s-o eticheteze în aceeaşi categorie. De fapt, Luke o şi făcuse. Bani, bani şi iar bani!

Thomasina se ridică şi începu să strângă masa. Luke şi Ebenezer plecară. S-ar fi lipsit bucuroasă de ajutorul lui Derry, dar el insistă. Incă trei zile în compania lui! Continua să laude Noua Zeelandă. Declară că l-ar fi tentat, dacă i s-ar fi ivit o şansă mai acătării. Thomasinei îi venea să urle.

- Mă bazez pe tine, Thomasina, fără îndoială ştii mai bine cum să-l iei pe bătrân. Toată aiureala asta - vorbăria despre începuturile Noii Zeelande, despre pionieri şi despre nevastă-sa. Un moş trăsnit, sentimental, nu-i aşa, Tamsin?

Ea aruncă spălătorul de vase cât colo şi se întoarse spre el. Obrajii i se împurpuraseră de mânie.

- Derry Ford! Ajunge! In gura ta, par făţarnică, hrăpăreaţă! Vorbele mele au fost spuse din toată inima. Ar trebui să ştii că eu şi tata priveam trecutul cu veneraţie, adoram poveştile din alte timpuri . erau viaţa noastră. Il iubesc pe Ebenezer. Pentru mine, a rămas ultimul reper fix, în lumea asta nesigură. L-aş iubi şi dacă n-ar avea nici un sfanţ. Şi niciodată n-am să mă ating de banii lui! Este un privilegiu să trăiesc în preajma lui şi nu doresc nimic altceva.

Te porţi oribil! Intinezi tot ce atingi. Să nu-ţi treacă prin minte că ai să

mă poţi determina să profit de pe urma vărului meu! Te asigur că n-ai nimic de câştigat. Vreau numai să te ştiu iar la celălalt capăt al lumii. Păcat că n-a fost nimic între tine şi Ilena. Aveţi exact aceleaşi concepţii. Ai avut un tupeu incredibil să vii aici, să profiţi de ospitalitatea lui Ebenezer. Abia aştept să trecă următoarele trei zile. N-am să te fac de ruşine în faţa celorlalţi, dar ai grijă! Am să te însoţesc astă seară, numai fiindcă s-ar isca discuţii şi nu vreau să aduc lipsă de armonie şi stânjeneală în această casă. Se afla deja la uşă. Iar Peggy mi-a spus că te-a găsit umblând prin hârtiile de pe biroul vărului meu! Ţine-te departe de tot ce nu te priveşte, sau am să le spun să te dea afară!

La jumătatea scării, se întoarse, se aplecă peste balustradă şi spuse cu hotărâre:

- Şi nu-mi mai spune Tamsin! Alintul acesta este rezervat celor pe care-i iubesc. Te sfătuiesc să ieşi şi să dai o mână de ajutor bărbaţilor. Afară, n-ai cum să provoci neplăceri! Şi dispăru, întrupare feminină a mâniei.

în mod ciudat, ieşirea nervoasă o făcu să se simtă mai bine. Nu se mai simţea îngrijorată, deziluzionată şi lipsită de speranţe. Era gata de luptă. N-avea să-i permită lui Derry să-i umbrească fericirea. Luke merita efortul.

Evident zdruncinat, Derry îi urmase pe bărbaţi. Plecaseră călare să inspecteze împrejmuirile. întârziară la masă. Thomasina îl trată pe Derry cu o politeţe rece. El părea mai atent, încerca să se facă plăcut. îi lăudă tocăniţa şi brânzoaicele. De câteva ori, Thomasinei i se păru că Luke o urmărea.

- Mă duc să văd dacă avem vreo scrisoare, spuse el, după masă. Când veneam, am observat un nor de praf, ridicat probabil de furgoneta poştală. Ieşi din încăpere şi apoi strigă: Thomasina, poţi să vii puţin?

îl urmă, crezând că avea să-i transmită vreo rugăminte lipsită de importanţă, legată de însărcinările gospodăreşti.

- Aş prefera să conduci deseară. Nu-mi surâde să-l ştiu pe Derry la volan. Ieri, l-am văzut cum şofează.

- Adevărat, tatei nu-i plăcea să mă ştie plecată cu el. Ce-ar fi să spun că sunt mai obişnuită cu maşina ta?

- Nu-i asta, răspunse el, încruntându-se. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră, dar fu prea puţin. Ebenezer îşi făcuse apariţia. Luke plecă după corespondenţă.

Ebenezer o cuprinse pe după umeri, în vreme ce aşteptau.

- Uneori, nu-mi vine să cred - faptul că eşti aici, împreună cu copiii. Casa devenise atât de mohorâtă. Ne obişnuiserăm - eu şi Luke - să bântuim pe aici. Chiar şi în prezenţa Louisei, simţeam că ceva lipseşte. Acum, parcă aş fi întinerit zece ani.

Thomasina se întoarse şi-l îmbrăţişă.

- Iar eu mă simt lipsită de griji. Nici amintirea căsuţei noastre demolate nu mă mai afectează atât de mult.

Derry ieşi din casă şi li se alătură.

- Louisa vrea să te duc s-o cunoşti, săptămâna viitoare, spuse Ebenezer. Acum stă la sora Elizabethei. Toată lumea o iubeşte şi ai s-o îndrăgeşti şi tu.

- O grămadă de scrisori, declară Luke, întorcându-se, şi majoritatea adresate Thomasinei. O să cam ai de furcă să răspunzi. Probabil că aproape toţi locuitorii din Greenchester ţi-au scris, având în vedere ştampilele poştei. Sunt şi câteva scrisori de afaceri, precum şi un plic mare din Africa de Sud.

-Africa de Sud? N-am cunoştinţe acolo. Eşti sigur că-i pentru mine?

- Vine de la doamna Golders, din Durban, prin grija doamnei Mitcham. Poate că e de la vreo prietenă din Anglia, ajunsă acolo în vacanţă. Aş fi bun de detectiv, ce părere ai?

- Nu prea. Nu cunosc nici o doamnă Golders. Râse fericită, constatând că dintr-o dată tensiunea dintre ei părea să fi dispărut. Deschise scrisoarea şi scoase un plic sigilat şi o pagină scrisă. Intâi, studie plicul. Ii era adresat, iar scrisul era al lui Ebenezer. Avea ştampila Noii Zeelande şi era marcat cu „urgent".

Ebenezer, Luke şi Thomasina îl priveau uimiţi. Derry deschisese o scrisoare venită de la Christchurch. Thomasina vorbi cu glas sugrumat:

- Asta-i scrisoarea pe care n-am primit-o! Cum naiba de vine tocmai din Africa de Sud?

Cei doi bărbaţi se aplecaseră asupra scrisorii explicative.

„Dragă domnişoară Meade,

Veţi fi uimită să primiţi această scrisoare. Sunt canadiană, în vizită la fiica mea din Durban. Am lăsat instucţiuni unor vecini să-mi redirecţioneze corespondenţa.

Intâmplător, am o prietenă neozeelandeză care îmi trimite din când în când vederi. Când a sosit în Canada, vecina a trimis scrisoarea în Africa de Sud, dar n-am primit-o imediat, fiindcă eram plecată într-o excursie prin rezervații.

Când am revenit, am găsit scrisoarea dumitale. Probabil că s-a rătăcit la oficiul poştal - altă explicație nu găsesc. Văzând că era marcată „urgent", ginerele meu a sunat la Greenchester să anunțe încurcătura şi a aflat că v-ați mutat în Noua Zeelandă, aşa că am trimis scrisoarea pe noua adresă.

Sper că întârzierea nu v-a pricinuit prea mari neajunsuri. Am fost îngrijorată şi v-aş rămâne îndatorată dacă mi-ați trimite câteva rânduri, să ştiu că a ajuns cu bine. Prietena mea locuieşte tot în Ngahuru-Marama. Probabil că ați cunoscut-o deja. Este doamna Aaron Copperfield.

Cu sincere urări de bine,

a dumneavoastră,

Elsie Golders."

- Grozav! exclamă Luke. Dacă ai fi trimis-o din oraş, unchiule, nu s-ar fi întâmplat una ca asta, dar aici nu avem o cutie specială pentru mesagerie „par avion". Privi spre Thomasina şi zâmbi. Bine că mi-am cerut iertare, nu-i aşa? Altfel, acum mă obligai s-o cerşesc în genunchi!

- Ei bine, s-a clarificat un mister, dar mă întreb ce s-a întâmplat cu scrisorile mele, spuse Derry.

Thomasina înțelese instinctiv că o făcea special. Să moară şi capra vecinului! Ghicise că între ea şi Luke se înfiripase ceva şi încerca să-i învrăjbească.

- Fără îndoială, există o explicație şi în cazul lor. Am să te anunț dacă apar. Am să mă retrag în camera mea, să citesc toată corespondența. Presupun că vă veți întoarce la trei, pentru ceai.

Puse deoparte scrisorile din Greenchester şi începu cu cele de afaceri. Una venea de la editorul tatălui ei. Probabil că era vorba despre drepturile de publicare solicitate de Jeremy. După ce o deschise, pe figura ei se întipări o uimire similară cu cea provocată de plicul din Africa de Sud. O

reciti. Editura o anunța că cel de-al doilea roman al tatălui urma să stea la baza unui film de televiziune. Obținuseră nişte condiții contractuale excelente, urma să primească imediat un avans, iar filmările trebuia să înceapă curând. N-o anunțaseră decât după finalizarea discuțiilor, pentru a evita dezamăgirile. Erau convinşi că şi celelalte romane meritau aceeaşi soartă. Contractaseră de asemenea în termeni foarte buni şi reeditările ce aveau să urmeze lansării filmului.

Primul impuls fu s-o ia la fugă, să-i găsească pe Luke şi pe Ebenezer şi să le împărtăşească vestea, dar renunță. Mai bine să aştepte până după plecarea lui Derry. Nu îndrăzni să le spună nici copiilor, care n-ar fi reuşit să păstreze un asemenea secret. Incepu să realizeze că se schimba complet situația. Proprietatea asupra fermei n-avea să mai conteze. Urma să aibă destui bani.

Işi impuse să deschidă şi celelalte scrisori. Erau calde, amicale, exprimau bucuria tuturor că în sfârşit îşi găsise locul.

Se delectă cu fiecare dintre cuvintele doamnei Bruce. Scrisorile ei erau întotdeauna pline cu amănunte despre viața satului. Spre sfârşit însă, venea partea cea mai interesantă. Era un post-scriptum.

„Voiam să-ți spun mai de mult că Derry Ford a sunat să-mi ceară adresa ta. Nu eram acasă. Nepoată-mea ştia vag despre cine e vorba, a căutat în agendă şi i-a dat-o. Suna de la Londra. Spunea că urmează să plece în Noua Zeelandă. Dar în agendă nu era trecută decât adresa de post-restant din Christchurch. I-a spus că probabil urma să-ți cauți nişte rude cu care pierduseşi legătura. El i-a spus că o să-ți scrie din Noua Zeelandă. Sper că a reuşit să te contacteze. Sau mai bine nu? Niciodată nu mi-a plăcut, iar când s-a dat la fund, fugind de responsabilitățile care-ți căzuseră pe cap, m-am lămurit deplin. Totuşi, ți-ar putea face plăcere să întâlneşti o figură cunoscută. Dar să n-ai încredere în el, dragă fată. Derry Ford e pus pe căpătuială."

Thomasinei nu-i venea să creadă. De ce ar fi inventat Derry toată povestea cu scrisorile trimise din Anglia la adresa actuală? Şi spusese că a vorbit cu doamna Bruce. Nu mai departe de azi-dimineață, repetase că-i scrisese de două ori. De parcă era nemulțumit că epistola lui Ebenezer apăruse şi voia să atragă atenția asupra ciudățeniei serviciului poştal.

Incercase s-o discrediteze în fața lui Luke. Elizabeth avea dreptate. Probabil că Ilena îi sugerase modul de acțiune. Aflase de la cineva că ea şi Luke fuseseră văzuți dansând la Sickle. Acum, pe Ilena n-o mai interesa soarta lui Luke. Pusese ochii pe o captură mai importantă. Dar la conferință lucrurile stătuseră altfel. Cei doi complotaseră.

Trebuia să se bucure că doamna Bruce îi scrisese. Până acum, fusese în dezavantaj. Va provoca o explicație şi o să-i ceară lui Derry să plece. Şi la naiba cu armonia!

îşi aminti că vărul Eb era un om în vârstă. Nu merita asemenea manifestări de mânie şi ostilitate. N-aveai de unde să ştii cum va reacționa. Se descurcase de minune cu Ilena şi Luke, dar atunci nu fusese direct implicat. Ce nenorocire, dacă o confruntare ca cea gândită de Thomasina i-ar fi provocat un atac de inimă, sau o apoplexie. îşi reformulă planurile de acțiune.

îl va însoți la Christchurch. Dar n-o să meargă la teatru. Va parca maşina şi-l va anunța că nu mai are ce căuta la Corrieside, că-l va conduce la hotel şi că nu mai voia să-l vadă. îi va fi greu să se stăpânească până atunci, dar aşa va proceda, de dragul bătrânului care o iubea atât de mult.

în clipa aceea, îl auzi pe Derry strigând-o.

- Thomasina ... Thomasina, unde eşti? Urcă până la jumătatea scării şi o strigă din nou. Ea păstră tăcerea. Dacă dădea ochii cu el, cu siguranță nu s-ar mai fi putut stăpâni.

O strigă încă o dată. Apoi îl auzi vorbind ca pentru sine:

- Ah ... bine!

Ce să însemne asta? Paşii se îndepărtară. Se duse la fereastră să vadă dacă ieşise. N-ar fi putut să folosească neauzit uşa din spate, fiindcă scârțâia îngrozitor. Crezuse că ieşise s-o caute. Ei bine, ce atâta mister? Ăsta era necazul: o dată ce-ți pierzi încrederea în cineva, ai tendința de a-l bănui mereu. îşi permise un zâmbet: era chiar cazul lui Luke.

Poate că voia s-o sune pe Ilena, fără martori. Dar dacă ar fi ridicat receptorul de jos, telefonul de pe palier ar fi scos un sunet şi nu auzise nimic.

Ieşi pe palier în vârful picioarelor şi se aplecă peste balustradă, ascultând. I se păru că aude ceva. Apoi răsună clar scrâşnetul unui sertar

tras. Venea din birou!

Probabil că-l interesau nişte hârtii. Dar de ce? Peggy îl obligase să iasă de acolo. Nu avusese suficientă vreme. Thomasina se calmă. N-avea să-l lase să scape!

Işi scoase pantofii şi coborî pe lângă perete, cu grijă să nu scârţâie vreo treaptă. Inainta foarte încet. Derry studia o foaie de hârtie, scoasă din acel sertar, şi dădea din cap, de parcă ceea ce citea l-ar fi satisfăcut. O lăsă din mână şi căută iar prin sertar. Thomasina îl văzu începând să numere un teanc de bancnote de zece dolari. Ah, nu, nu-l crezuse capabil! Nu şi de aşa ceva.

Ebenezer era neatent, păstra prea mulţi bani lichizi. Thomasina înţelegea totul cu mare claritate. Ii număra să se asigure că nu erau o sumă rotundă. Derry dădu iar din cap, scoase două bancnote şi le vârî în buzunar. Puse restul la loc şi închise sertarul.

Dintr-un salt, Thomasina ajunse în mijlocul încăperii. Pe un ton din ce în ce mai ridicat, care avea darul să-l înfricoşeze, spuse:

- Dă-mi bancnotele alea, hoţ mizerabil! Am ştiut întotdeauna că banii îţi sunt prea dragi, dar nici n-am visat că ai să ajungi până aici, să furi de la omul care ţi-a acordat ospitalitate. Dă-mi-le imediat!

Alb ca varul, Derry îi întinse banii, fără o vorbă.

- Pleacă de lângă birou! Ieşi, când îţi spun!

Deschise sertarul, puse la loc banii şi continuă:

- Acum, şterge-o sus. Trebuie să-ţi spun ceva şi nu vreau să fim auziţi. Vărul meu este prea bătrân pentru asemenea emoţii.

- Hârtia aia era acolo, interveni el grăbit. Deasupra banilor. Priveşte, Thomasina, nu fi aşa repezită. A fost o simplă tentaţie de moment. De fapt, acţionam în interesul tău - uită-te peste ea. Este vorba despre împărţirea proprietăţii în favoarea ta - citeşte-o!

Aruncă o privire dispreţuitoare şi îndesă foaia peste teancul de bani.

- Nu vreau să mai aud nimic. Marş!

Il urmă imediat, împingându-l spre camera lui.

- Acum ... Peggy mi-a spus că te-a prins umblând prin acte încă din prima zi. Probabil că ai văzut banii - poate că ai şi luat. Nu, nu te obosi să negi. Nu te-aş crede. N-am cum să dovedesc, dar pot să previn orice altă

încercare, dându-te afară din casa vărului. Am să mă ocup chiar eu de trebuşoara asta. Desigur, aş putea apela la Luke, dar atunci ar afla şi Ebenezer, fiindcă Luke este un om de acţiune. Te-ar arunca direct peste gard.

- Te implor, Thomasina. încearcă să mă înţelegi. Banii par să mi se scurgă printre degete. Niciodată n-am avut destui. Bătrânul are atât de mulţi, încât nici n-ar fi observat.

- Ah, renunţă la scuze. Majoritatea oamenilor ar trebui să se considere norocoşi că au ocazia să facă o asemenea excursie. Iar tu te pretezi la nişte amărâţi de douăzeci de dolari! Sper să-ţi fie învăţătură de minte. Dacă vei continua să furi, vei mai fi prins şi ai să-ţi poţi lua bun- rămas de la viaţa normală. Dacă rămâi cinstit, ai putea avea o carieră promiţătoare.

- Adică, n-ai să mă dai de gol? spuse el cu speranţă în priviri. îţi promit că ...

- N-am nevoie de jurăminte. Ceea ce vei face cu propria ta viaţă nu mă interesează nici cât negru sub unghie. Am să le povestesc lui Ebenezer şi lui Luke, dar îţi voi da timp să dispari de aici. Este ora ceaiului. Rămân aici să văd cum îţi faci bagajul, să nu cumva să ţi se mai lipească ceva de degete. Ai să-ţi duci valiza la maşina lui Luke, apoi când o să apară şi ei, le vei spune că te-a sunat şeful pentru o treabă care nu suferă amânare şi că am să te las la hotel, după piesă.

- Vii la teatru?

- Nu prea cred. După ce te voi lăsa la hotel, am să mă întorc şi o să le spun adevărul. Astfel, copiii o să doarmă şi n-o să afle nimic. Pentru ei am alte veşti, plăcute, dătătoare de speranţă. Dar te avertizez, dacă mai încerci să înveninezi situaţia între mine şi Luke, toată înţelegerea cade şi te dau de gol imediat! Acum trebuie să pregătesc masa, aşa că grăbeşte-te cu valiza. Nu mai pierde vremea. Dacă mă găsesc aici, am să le spun adevărul. N-am să permit să mă mai compromiţi.

Se simţea norocoasă că nu mai avea de gătit, fiindcă n-ar fi fost în stare. Exista deja nişte friptură rece de oaie, salată şi plăcintă.

Copiii luară câte o prăjitură şi plecară să-şi îndeplinească sarcinile domestice. îi auzi apoi pe bărbaţi venind. Luke spuse:

- N-am fi vrut să întârziem tocmai astă-seară, când trebuie să ieşiţi.

Derry n-a venit?

- Ba da. Face un duş. N-a mai ieşit cu voi, fiindcă a primit un telefon de la şef. S-a ivit o urgenţă şi va trebui să fie acolo la prima oră, aşa că şi-a făcut bagajele şi am să-l las la hotel, după spectacol.

- Ah, păcat că e nevoit să-şi scurteze şederea, declară Luke, cu pretinsă părere de rău. De la teatru, ar face mai bine să ia un taxi. Hotelul se află tocmai lângă aeroport şi oricum va fi destul de târziu. Am să-ţi spun pe unde s-o iei.

Ei bine, n-avea să ajungă la teatru, dar acceptă sugestia. Se simţea mai bine la gândul că Derry urma să dispară din viaţa lor.

Când coborî, Edwina declară:

- Credeam că o să îmbraci o rochie de seară. De ce n-ai pus-o pe cea turcoaz, cu flori purpurii? Imi place cum îţi vine.

- Ah, nu era cazul. Prea puţini oameni vor fi îmbrăcaţi protocolar. Pe deasupra, hainele alea stânjenesc la şofat.

Toţi ai casei îi conduseră la maşină. Deasupra vârfurilor Seven Sisters, apusul colora cerul cu nuanţe strălucitoare, iar muntele Herbert, situat dincolo de port, era acoperit de umbre purpurii.

- Sunt sigură că cei de la starea vremii au greşit, spuse Thomasina. Nu pare să vină ploaia. Cred că mâine va fi la fel de cald şi frumos.

- Mă îndoiesc, replică Luke. După ce treci peste dealuri, vei vedea că Alpii sunt acoperiţi de nori. Priveşte spre sud . vezi masa aia de nori? Asta înseamnă că se schimbă direcţia vântului. Peste noapte, va începe să bată dinspre sud-vest. Fii atentă, Thomasina. Să vii direct acasă după spectacol. Ţi-ai luat scurta aia albă, nu-i aşa? S-ar putea lăsa frigul. Se simţea copleşită de grija pe care o manifestau. Lucrurile reintrau rapid pe făgaşul normal.

Se urcă la volan, lăsă geamul şi-i spuse Edwinei:

- Puteţi sta la televizor până la nouă, dacă vă terminaţi temele. Matthew, nu da rasol la spălatul pe dinţi.

- Ah, vezi-ţi de drum, râse Luke. Avem noi grijă. Parc-ai avea o sută de ani. Apoi, parcă cedând unui impuls de moment, se aplecă şi spuse pe un ton scăzut, destinat numai celor din maşină: îţi datorez scuze, Tamsin. O privea în ochi. Pentru scena pe care am făcut-o aseară, când v-am găsit în salon. Mi-am dat seama că într-adevăr veniseşi după carte, fiindcă probabil

că o căutaseşi înainte de apariţia lui Derry. Doar aşa se explică faptul că ai ştiut exact unde este, cu toată supărarea pe care ţi-o provocasem. Deci, n-a fost un rendez-vous.

Derry nu scoase nici o vorbă. Thomasina răspunse blând, zâmbind:

- Mă bucur că ţi-ai dat seama singur. Oricum, aveam de gând să-ţi explic întâmplarea mai târziu, astă-seară.

Spre surpriza ei, se aplecă mai mult şi o sărută pe buze, urându-i:

- Petrecere plăcută!

Prin parbrizul din spate, o văzu pe Edwina stând în cap, semn sigur de surescitare. îi plăcuse ceea ce văzuse.

- Asta-i pentru nesuferitul de Derry, îi spuse ea fratelui. Luke o auzi şi izbucniră toţi în râs.

- Sărmanul Derry, îl compătimi Matthew, Edwina nu-l prea înghite. într-o zi, a făcut-o „piticanie im ... incorigibilă".

- Şi avea dreptate, glumi Luke, ridicând-o în braţe, dar noi o iubim aşa cum e.

***

Aproape imediat, Derry începu să vorbească. O rugă să nu-i pomenească Ilenei despre incidentul cu banii.

- E nas în nas cu şeful şi ...

- Chestiunea banilor este închisă. N-am de gând să-ţi stric faima. Cu toate că am cam dus lipsa lor, banii n-au însemnat niciodată mare lucru pentru mine. Admit însă că pentru alţii ar putea fi importanţi. Habar n-am dacă ai mai făcut-o sau nu, dar cred că părinţii tăi bănuiau ceva. Probabil că au suportat multe ceasuri de teamă pe seama ta. Dacă nu renunţi la obicei, vor trăi mereu cu frica-n sân. Să lăsăm subiectul ăsta. Am altceva să-ţi spun, dar vom aştepta să ajungem în parcarea de la hotel. Nu vreau să mă enervez la volan.

întunericul nu se lăsase complet, când ajunseră. Thomasina scoase scrisoarea doamnei Bruce şi i-o citi.

- Pot să ghicesc ce te-a făcut să minţi, dar aş vrea să aud versiunea ta. De ce ai încercat să-l faci pe Luke să creadă că eram înţeleşi?

- Ilena a venit cu ideea, răspunse el posac. Am aflat că stătea la Harvest Moon. Deşi nu ştiam unde este, auzisem numele de la nepoata doamnei Bruce. Voiam să-ţi scriu pe adresa din Christchurch. Apoi Ilena

mi-a spus că-l iubea le Luke şi că ar fi vrut să provoace o ruptură între voi. Conform standardurilor tale, pare lipsit de etică, însă nu toată lumea e făcută ca tine!

- Dar n-am cunoscut-o, până să se întoarcă de la Queentown, protestă Thomasina, uimită. I-o fi şoptit cineva că se înfiripase ceva între mine şi Luke.

- Chiar Luke i-a scris. Era neagră de supărare. El te ridica în slăvi. Că nici nu-ţi trece prin cap să umbli după avere, că ai rămas pe drumuri şi cauţi un acoperiş pentru cei mici. I-a pus în vedere să nu-ţi facă neplăceri la întoarcere şi să se ţină departe de Corrieside.

Thomasina fi copleşită de fericire. Atât de repede îşi regăsise încrederea în ea! Ziua petrecută la Akaroa fusese, într-adevăr, începutul unei poveşti de dragoste.

- Şi apoi, ai început să-ţi faci speranţe. Ţi s-a năzărit că aş putea ceda insistenţelor lui Ebenezer, că aş accepta să moştenesc o parte din Corrieside şi că vei reuşi să mă convingi să te iau de bărbat. Dar ai nimerit-o cu oiştea-n gard. Nici nu-mi trecea prin minte. De ani de zile, Luke a fost singurul care a pus umărul aici, prin urmare, i se cuvine tot.

Cum de nu observase până acum ce expresie rea avea gura lui Derwent Ford?

- Mă faci să râd. Toate bune, dar speri să te măriţi cu el. în felul acesta, pui mâna pe toată averea. Dar cum poţi fi sigură de el?

- Ce naiba vrei să spui?

- De unde ştii ce motive are? Oare nu se gândeşte că-i mai simplu să se însoare cu tine? Ca să preîntâmpine eventuala ta răzgândire? Astfel, îi face pe plac şi bătrânului. I-ar fi destul de uşor să simuleze că te iubeşte.

N-ar fi vrut să-i spună despre norocul ce dăduse peste ea, dar îşi pierdu controlul.

- Dacă o să mă ceară de nevastă, şi cred că aşa se va întâmpla, am să accept. Am crezut întotdeauna în talentul de scriitor al tatei şi pe bună dreptate. Ceilalţi nu ştiu încă, dar romanele lui vor deveni scenarii de televiziune. N-am să am niciodată nevoie de Corrieside. Voi avea suficienţi bani. Acum, dă-te jos, individ de nimic! Ai făcut tot ce puteai ca să-mi strici ziua. Abia aştept să mă întorc şi să le povestesc ce fel de musafir au

găzduit. Iar dacă Ilena o să mai încerce vreo şmecherie, am să-i spun şi ei că v-am descifrat complotul. Am să-i telefonez oricum, s-o avertizez să nu-şi mai vâre nasul.

Intră într-o cabină. Spera ca Ilena să nu fi ieşit cu şeful lui Derry. Probabil că o invitase la rudele lui. Dar nu, Ilena răspunse la telefon şi păru surprinsă, când îşi dădu seama cu cine vorbea.

- Nu pot să stau la bârfă. Aştept un apel important.

- Ce am de spus n-o să dureze, Ilena. Dar n-am intenția să renunț. Dacă închizi, îl voi suna pe Conrad, să-ți comunice chiar el mesajul. Trebuie să ştii că l-am adus la hotel pe cel cu care ai conspirat. Nu vreau să-l mai văd la Corrieside. Am aflat adevărul despre încercarea ta de a-i provoca suspiciune lui Luke. Derry a fost şocat să constate că n-am să accept nici o părticică din Corrieside. Nici măcar n-am nevoie. Romanele tatei vor fi adaptate pentru televiziune, aşa că sunt absolut independentă. Voiam doar să-ți spun că ți-am desluşit maşinațiunile şi că ai face bine să stai departe de Corrieside. Dacă mai încerci să le faci vreo neplăcere celor de acolo, am să fac publice toate matrapazlâcurile voastre.

Vocea Ilenei răspunse în grabă, de parcă ar fi intrat cineva în cameră:

- Da, am ocazia să văd buricul universului. Wilfred - şeful lui Derry

- vrea să mă întorc cu ei. Trage nişte sfori ca să călătorim cu acelaşi avion. Mi-a promis trei zile de neuitat la New York. Nu pot să ratez asemenea şansă. Suntem practic vecini, în Surrey. Aşa că, n-am să am timp pentru vizite de bun-rămas. Fii amabilă şi transmite-le celor de la Corrieside urările mele. Thomasinei îi venea să joace de bucurie. Inainte de a putea spune ceva, Ilena adăugă: Conrad intrase în cameră. Acum, a plecat. Thomasina ... n-aş vrea ca Wilfred să afle despre toate astea. Aş ...

- De la mine n-o să audă nimic, iar lui Derry nu cred că-i va conveni să vorbească. Dacă te ajută cu ceva, n-am să spun nici familiei Martensen. Ruth a fost prietenă de o viață cu mama ta şi ar fi păcat, dar ai grijă cum te porți. Nu întinde prea mult coarda. Adio, Ilena.

In vreme ce se întorcea la maşină, avu o revelație. Hârtia pe care se grăbise s-o vâre în sertar - care se referea la împărțirea moştenirii - nu fusese scrisă de Ebenezer, ci de Luke. *Adică, fusese de acord cu unchiul!*

Fericirea o copleşi.

Curând, foarte curând, va fi acasă. Acasă, pentru totdeauna. Privi spre monedele rămase în mână şi într-un impuls de moment, se întoarse la telefon. Ii va suna pe Elizabeth şi pe Jeremy. Aveau să fie încântaţi. Nu va spune o vorbă despre furt. Le va povesti despre înşelătoria cu scrisorile, despre rolul Ilenei şi despre iminenta ei plecare. Pe deasupra, simţea nevoia să împărtăşească vestea despre succesul postum al cărţilor tatei. Elizabeth avea să-i înţeleagă încântarea.

Chiar aşa se întâmplă. Thomasina păstrase vestea la urmă. Elizabeth spuse:

- N-ai putea să-ţi amâni întoarcerea acasă cu câteva clipe? Jeremy tocmai lucrează la ştire. Printre altele, a conceput o notiţă privind foiletonul şi dacă ar menţiona că o altă carte a aceluiaşi autor va fi ecranizată, ar creşte interesul publicului. Dacă-i spun la telefon, o să creadă că n-am înţeles bine, dar venind de la tine, o să fie sigur de autenticitate.

- Aşa voi face. Am semnat contractul şi voiam să-l pun la poştă în piaţă, aşa că va trebui numai să traversez ca să ajung la sediu. După întâmplarea nefericită cu scrisoarea lui Ebenezer, am decis să trimit actele par avion, cu aviz! Mâine, am să trec pe la voi să vă povestesc cum au primit ceilalţi ştirea.

***

Jeremy îşi manifestă încântarea. Thomasina îi arătă scrisoarea editorului, iar el trimise după nişte cafea.

- Ai să te simţi grozav. Imi pare rău că tatăl tău şi mama vitregă n-au mai apucat. O conduse până la intrare şi privi spre cer. Va fi furtună. Dar nu cred să înceapă înainte de a ajunge acasă. N-am să întârzii mai mult de o oră. Oricum, fii atentă, deşi Luke mi-a spus că eşti o şoferiţă foarte bună.

Vitrinele erau luminate şi pline de marfă. Deja apăruseră articolele de Crăciun. Thomasina trecu fericită de la o vitrină la alta, gândindu-se că anul acesta nu va mai fi constrânsă să facă economii la darurile pentru copii. Nu voia să ajungă înainte ca Edwina şi Matthew să se culce. îşi dorea să se poată bucura deplin şi neîngrădit de momentul de glorie şi de reluarea relaţiilor favorabile cu Luke.

Când începu să urce spre Dyer's Pass, ploaia şi vântul erau atât de puternice încât ştergătoarele de parbriz abia mai făceau faţă. Curând, lăsă în urmă casele, iar forţa rafalelor de vânt deveni aproape înfricoşătoare. în

lumina farurilor, vedea tufele culcate la pământ de furtună. La valea Kiwi, începu să simtă că maşina se zdruncină şi dansează pe drum. Apoi, fu adăpostită de dealurile ce se întindeau spre sud-vest.

Se bucură când ajunse la Governor's Bay. Cunoştea mult mai bine această porţiune de drum. Nu mai avea mult. Era o rupere de nori. Privea concentrată prin pânza de apă. Ştergătoarele scârţâiau. Brusc, zgomotul încetă - nu mai funcţionau deloc.

Vizibilitatea scăzuse la zero. Nu îndrăznea să meargă mai departe. Abia mai înainta, doar fiindcă n-avea cum să oprească acolo, lângă cotitură. Coborî geamul şi scoase capul în ploaia torenţială. La vreo douăzeci de metri, drumul se lărgea şi ar fi fost mai în siguranţă. îşi dădu seama că Jeremy trebuia să apară din clipă-n clipă. în torpedo exista o lanternă, aşa că i-ar fi putut face semn. Mai avea desigur şi şansa ca ploaia torenţială să se oprească la fel de repede cum pornise, în care caz şi-ar fi putut continua drumul.

închise geamul, aprinse lumina şi găsi lanterna. Trebuia doar să aştepte apariţia farurilor lui Jeremy, să iasă şi să-i facă semn. Maşina putea rămâne acolo până la ivirea zorilor.

Zări luminile unui automobil. îndată ce dispărură înaintea ultimei cotituri, coborî din maşină. Mai bine să se ude până la piele decât să rateze ocazia. Altfel, ar fi obligată să meargă pe jos mai bine de trei kilometri. Trebuia să aibă grijă să semnalizeze de la marginea drumului, ca să nu-l inducă în eroare. Se îndepărtă de maşină vreo doi paşi. Vântul o împingea înapoi, şuierând de-a lungul şanţului. Niciodată nu mai auzise asemenea muget! Parcă întregul versant ar fi pornit-o la vale. I se zburli părul de pe ceafă. *Chiar asta se întâmpla!*

Senzaţia de primejdie venise prea târziu. încercă să străpungă întunericul cu privirea, să aproximeze direcţia alunecării de teren, imensitatea aceea întunecată care se revărsa asupră-i. Nu mai avu vreme să caute adăpost, să fugă. Simţi o teroare extremă, se întoarse şi imediat fu prinsă de şuvoiul de bolovani, de noroi, de lăstăriş şi fu aruncată peste parapet. Mai avu vreme să audă un scrâşnet metalic şi pricepu că maşina fusese antrenată în aceeaşi direcţie. Se aruncă într-o parte. Ultimul gând conştient fu că dacă masa aceea ar fi fost apă, ar mai fi avut o vagă şansă. Apoi nu mai ştiu nimic.

***

Jeremy Foulkes ieşi din curbă, încercând să vadă ceva înainte. Farurile cu halogen scoaseră în evidenţă ceva ce n-ar fi trebuit să fie în mijlocul drumului. Crengi de copac şi un amestec de sfărâmături. Frână prevăzător şi opri maşina la trei metri de torentul de noroi, observând cu un fior că încă se mişca.

Apa începuse deja să se adune. întoarse maşina cu precauţie şi răsuflă uşurat abia când se puse în mişcare în direcţia din care venise. Trebuia să ajungă urgent la un telefon, să-i alerteze pe cei din Governor's Bay, să oprească circulaţia. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Harvest Moon Bay. Ce baftă că Thomasina plecase mai devreme. Acum trebuia să fie în siguranţă, acasă.

îi cunoştea pe toţi cei care locuiau lângă drum ... casa lui Akens era cea mai apropiată. La poalele dealului, pe dreapta. Cam departe, dar avea să-i alerteze claxonând. Nu trebuia pierdut timp. Minutele se măsurau în vieţi omeneşti. Când ajunse în faţa porţii, lumina de afară era aprinsă şi aproape toată familia îi ieşise în întâmpinare.

După ce alertară Governor Bay şi Harvest Moon Bay, sunară la Kiwi să fie oprit orice autovehicul ce trecea prin pas. Toţi drumarii se vor pune imediat în mişcare. Apoi, Jeremy îşi sună soţia. Elizabet se sperie de ceea ce s-ar fi putut întâmpla, dar mulţumi cerului că el scăpase.

-Thomasina a trecut pe la mine, dar probabil că a ajuns acasă, fiindcă a plecat cu un ceas înaintea mea. Dă un telefon la Corrieside să verifici, bine? Nu vreau să mai ţin linia ocupată.

Răspunse Luke. îl uimi întrebarea grăbită a lui Elizabeth:

- Thomasina a ajuns acasă?

- Nu. Şi nici nu cred să apară prea curând. Piesa se va termina abia după ora unsprezece. Voiam să iau maşina unchiului şi s-o aştept la ieşirea de la teatru. Nu-mi place s-o ştiu la volan pe asemenea vreme. O să lăsăm cealaltă maşină în parcare. Vreau să ...

- Luke, taci o clipă! Nu s-a dus la spectacol. N-am vreme să intru în detalii, dar l-a abandonat pe Derry într-o parcare şi cu asta basta. Aflase ceva despre el şi m-a sunat să-mi spună. Mai avea şi alte noutăţi care l-ar fi interesat pe Jeremy, aşa că am îndemnat-o să-l caute la redacţie. A plecat de acolo cu un ceas înaintea lui, deci ar trebui să fi ajuns deja. Jeremy m-a

sunat adineauri de la familia Akens. La Blowhole Gully s-a produs o alunecare de teren. Ah, Luke, ce-i de făcut? I-a anunțat pe cei din sat. Au ieşit deja să oprească traficul, dar - oare o fi trecut de alunecare?

- Chiar acum mă duc să iau Land Roverul. Fii bună şi anunță-l pe Aaron, dacă-i încă acasă. Şi pe oricine găseşti. Eventual Andrew - să vină toți acolo. Am plecat! Apoi îi spuse lui Ebenezer: caută-l pe Josh şi spune-i să mă urmeze îndată. Dacă a plecat acum o oră, ar trebui să fi trecut de locul cu pricina. Dar s-ar putea să mai fie şi alte alunecări mai mici, iar ea să fie prinsă între ele şi îngrozită. Rămâi cu copiii. Am şters-o.

- Ai grijă! N-ai cum să-i fii de ajutor dacă pățeşti ceva, îl avertiză Ebenezer, aruncându-i o pătură. Luke înhăță un impermeabil şi plecă.

Se opri la intersecție să le spună sătenilor că Thomasina nu se întorsese. Aaron Copperfield, un bărbat uriaş, se urcă alături, în Land Rover.

Glasul lui Luke era de nerecunoscut, un fel de bolboroseală.

- Dacă a fost surprinsă, n-a mai avut vreme să coboare din maşină. S-o fi oprit la copaci. Dar este rănită, fără îndoială. Cu toate că poartă centura de siguranță. Dar dacă a căzut în râpă, maşina s-a făcut... nu mai termină propoziția. Ah, s-o ia dracu de ploaie! Nu văd nimic!

- Uşurel, prietene, încercă Aaron să-l calmeze. Cu răbdare, se rezolvă orice problemă. S-ar putea ca Thomasina să aibă nevoie de toate resursele noastre, aşa că nu-ți irosi forțele. Deocamdată nu putem fi siguri că a fost prinsă. S-ar putea s-o găsim blocată între două alunecări.

Dar nu găsiră nimic până la Blowhole Gully. Văzând şuvoiul de noroi, înțeleseră că fusese probabil aruncată în râpă.

Alunecarea aproape că nu mai înainta, ceea ce însemna că fusese oprită de copacii din şanțul de lângă drum. Să dea Domnul să fie aşa, înainte de a ajunge la faleza groaznic de înaltă!

Aduseră Roverul cât se putea de aproape, îndreptând farurile spre râpă. La lumina lanternelor, începură să cerceteze marginile torentului de noroi amestecat cu crengi şi bolovani, sub ploaia nemiloasă. Brusc, ploaia se opri. începură să traverseze în diagonală masa de sfărâmături, trăgând de fiecare creangă măturând suprafața cu fasciculele lanternelor. La un moment dat, Aaron scoase un sunet, întoarse fascicolul lanternei şi-l

focaliză asupra unui punct. Era maşina, sprijinită de un copac. Deşi avea geamurile sparte şi acoperişul îndoit, părea întreagă.

Se apropiară cu greu, evitând copacii care ameninţau să-i prindă-n mreje şi zonele cu noroi adânc. Crengile le zgâriau feţele şi mâinile, dar nu conta.

Ajunseră în acelaşi timp, îngroziţi de ce ar fi putut găsi. La lumina lanternei, priviră prin geamurile sparte. Nici un trup zdrobit. Nimeni. Doar poşeta Thomasinei, căzută sub un scaun.

Agitându-şi cu disperare lanterna, Luke spuse:

- S-a dus!

- A reuşit să-şi desfacă centura de siguranţă, aşa că nu era prea rău lovită. Priveşte - nici urmă de sânge.

- Dar n-ar fi putut să deschidă portiera. Nici de aici nu se poate. Aaron, probabil că a văzut alunecarea, a ieşit din maşină şi a încercat să scape cu fuga. Apoi - ah, Doamne - a fost prinsă!

începu s-o strige:

- Thomasina! Thomasina! Apoi, Luke trecu la apelativul mai intim: Tamsin Tamsin, Tam ... unde eşti? Am venit! Aici e Luke! Dar nu primi răspuns. Se opriră amndoi, privind descurajaţi torentul de pământ, bolovani şi copaci smulşi din rădăcini. Apoi, Aaron spuse:

- O s-o iau pe partea asta, i-ar tu mergi pe acolo. Continuă să strigi.

Fără să mai spere altceva decât să recupereze trupul zdrobit, continuă să cerceteze alunecarea de teren. La un moment dat, văzu farurile unei maşini ce se apropia dinspre Governor Bay. Veneau ajutoare. Cu cât erau mai mulţi, cu atât mai repede se va termina treaba. îşi înăbuşi un suspin.

In clipa următoare, lumina lanternei se opri asupra unei eşarfe pătată de noroi. Se aplecă şi o scoase întreagă din pământul afânat.

- Aaron ... Aaron ... repede, trebuie să fie pe aici pe undeva. Am găsit ceva!

Cel chemat se apropia prin întuneric, în vreme ce Luke săpa cu mâinile goale, strigând-o pe nume din când în când. Aaron direcţionă lanterna spre locul cu pricina şi declară:

- Aici nu-i foarte gros stratul - aproape că ai ajuns la suprafaţa terenului - probabil că şi-a pierdut eşarfa şi s-a rostogolit ceva mai departe,

dar există speranțe, omule. Copacii au rămas în picioare.

Işi rotiră lanternele cu mişcări semicirculare, pe traiectorii tot mai largi. Dintr-o dată, lângă un bolovan uriaş, zăriră ceva ce aducea cu o păpuşă dezarticulată, aruncată pe pardoseala camerei de joacă.

Imaginea era greu de suportat, dar corpul Thomasinei se afla la suprafaţă. Bolovanul lângă care căzuse era atât de bine fixat în pământ, încât o apărase de torentul ucigaş. Pe figura ei, petele de noroi se amestecaseră cu sânge. Luke îi cuprinse obrajii în palme şi strigă:

- E caldă! Trăieşte!

Deja se auzeau voci apropiindu-se. Luke decise:

- Să n-o mutăm încă. Trebuie să aducă o targă. Poate că are fracturi. Se dezbrăcă şi-i vârî puloverul sub cap. Cu restul hainelor, îi acoperi trupul.

Alături, apăru silueta lui Andrew, care începu imediat să-i verifice în amănunțime starea, în vreme ce Luke şi Aaron o luminau cu lanternele.

- Imposibil de spus ce leziuni interne are, dar oasele membrelor nu sunt fracturate. Nici la cap nu se văd semne de lovitură, aşa că probabil nu-i decât un traumatism superficial. Sper să rămână inconştientă până o luăm de aici. Targa vine imediat. Vreau s-o mutăm foarte încet şi cu grijă. O ducem la salvare şi apoi la spital. Puse o mână pe umărul lui Luke. E în regulă, băiete. Are şanse foarte mari. S-ar fi putut să fie mult mai grav.

Apăru şi Jeremy, însoțit de alți localnici. Luke rugă pe cineva să se ducă şi să sune la Corrieside, să-i anunțe că o găsiseră pe draga lui Thomasina şi că trăia.

Deşi distanța era mică, o parcurseră foarte greu purtând targa. Ajunşi la drum, doctorul le ceru s-o lase jos, s-o poată examina din nou. Mormăi ceva satisfăcut şi declară:

- Cred că o să-şi revină. O să-i facem şi o radiografie, dar e un miracol că a supraviețuit. S-ar putea să-şi revină în orice moment.

- De exemplu, chiar acum, se auzi o voce slabă. V-am auzit. Luke şi doctorul se aflau încă în genunchi, lângă targă. O priviră, în vreme ce ea schița un zâmbet chinuit. Crezi că o să rămân cu cicatrice pe față, doctore? întrebă ea îngrijorată.

- Ah, deşertăciune! Numele tău este femeie. Nu, fii liniştită.

- Continuă să plouă?

- Nu, răspunse Luke. Sunt lacrimile mele, Tamsin. Nu-l deranja să facă mărturisirea în fața atâtor oameni. Nimic nu mai conta. Ea era în viață!

- Nu plânge, spuse ea, prinzându-i mâna. Am să-mi revin. Ah, Jeremy, deci ai scăpat. Coborâsem din mașină - ștergătoarele se defectaseră și nu mai vedeam nimic. Voiam să-ți fac semn cu lanterna. Apoi s-a petrecut nenorocirea.

- Am scăpat, acceptă el trist, dar dacă nu veneai să-mi spui noutățile, ai fi ajuns acasă în perfectă siguranță.

- Să nu crezi așa ceva, încercă ea să-l liniștească. A fost numai vina mea. Cum zicea doctorul, cauza este vanitatea feminină. Mi-ai spus să mă duc direct acasă, dar am pierdut vremea uitându-mă la vitrine, pe strada Colombo - la haine și la ornamente pentru Crăciun. Am avut baftă că am coborât din mașină și că n-am nimerit în mijlocul alunecării. Am reușit să rămân la suprafață, dar m-am lovit la cap.

Vorbăria fu întreruptă de doctor. în ambulanță, însoțită de Luke, Thomasina mai răspunse doar câtorva întrebări legate de starea de sănătate. După mizeria îndurată, curățenia și liniștea din spital păreau de-a dreptul dumnezeiești.

Ebenezer și Elizabeth veniseră s-o vadă; copiii rămăseseră în grija lui Peggy. Cu tot noroiul, Ebenezer o cuprinse pe după umeri, șoptind:

- Draga mea fată!

Infirmierele o spălară și-i curățară noroiul din păr. Nu avea decât câteva vânătăi. Stătea liniștită și mulțumită în mica rezervă albă. O vreme, Elizabeth și Ebenezer îi făcură conversație - Andrew considerase că astfel o ajutau să trecă peste șocul suferit - apoi, de comun acord, o lăsară cu Luke. Andrew îi completa fișa.

Brusc, Thomasina se simți copleșită de timiditate. Toată lumea părea să aștepte o logodnă. De când aflase despre complotul pus la cale de Derry și de Ilena, pentru a o discredita, avusese parte de o stare de mulțumire. Scăpase de orice îndoieli. Oare nu mersese prea departe? Poate că nu era vorba decât despre un sentiment de amiciție din partea lui Luke. Cândva, fusese cât pe ce să se logodească și era posibil să nu vadă cu ochi buni așteptările ei exagerate.

- Păcat de mașina ta. Poate că ar fi scăpat dacă o dădeai pe mâna lui

Derry.

- Ah, maşina, spuse el, nepăsător. Pentru asemenea cazuri, există asigurări. Se întoarse spre Andrew şi i se adresă, zâmbind: Te superi dacă te rog să ne laşi singuri? Eşti băiat de gaşcă şi ai să înţelegi. Vreau s-o cer de soţie pe pacientă, lucru ce trebuia făcut de multă vreme.

- Nu, nici o supărare, Luke. Dar cred că o să-ţi vină cam greu.

- Ce vrei să spui? Ştiu că am fost certaţi, dar a trecut.

- Nu-i asta. I-am dat un sedativ foarte puternic şi nu cred că va fi capabilă să stea trează suficient de mult să-ţi accepte cererea. Chicoti şi continuă: Thomasina, scurtează-i suferinţa şi spune „da" înainte de a auzi întrebarea. Ar fi destul de normal. Elizabeth şi Innis consideră că sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

Cu vocea nesigură şi ochii deja împăienjeniţi, ea încercă să se opună.

- Nici nu-mi trece prin minte! Adică - să spun da. Măcar, nu încă. Vreau ... îmi doresc o cerere formală. La Corrieside. Locul cel mai potrivit ... din întreaga lume. Reuşi să chicotească. Luke, spuneai cândva că o femeie va şti sigur că ai cerut-o de soţie ... Vai, sunt aşa ameţită ... nu prea cred că o să-mi mai amintesc ceva.

Ca prin vis, simţi o sărutare. Dar pleoapele îi erau mult prea grele. N-avea cum să fi fost doctorul, nu, doctorii nu-şi sărută pacientele. Cu un efort uriaş, şopti:

- Noapte bună, sprâncenatule, şi se cufundă în somn.

# Capitolul 11

Când se trezi, a doua zi, nu-i venea să creadă prin ce trecuse, în ciuda celor câteva zgârieturi şi dureri. Andrew Carmichael era foarte bine dispus.

- După-amiază, am să te externez. Am vorbit cu Elizabeth şi am aflat că va fi cea mai însemnată zi din viaţa ta - şi a rămas că o să treacă pe acasă şi-ţi va aduce rochia cea mai frumoasă. Ebenezer o să aibă grijă să nu vă deranjeze nimeni, nici măcar el. Te va aştepta numai Luke. O să te conducă Elizabeth.

- N-aş putea pleca pe propriile picioare, roşi Thomasina.

- De ce?

- Ah, nu-i cine ştie ce important. Voiam doar să mă duc pe scurtătură, să intru pe la grajduri, ca la prima noastră întâlnire.

- în cazul ăsta, Elizabeth te poate lăsa la drum. O să-i spun.

- Nu, doctore! Nu vreau aranjamente, declară ea, îmbrăţişându-l.

- Şi de ce nu? De fapt, aseară i-am răpit ocazia de a-şi prezenta cererea, administrându-ţi sedativul prea devreme.

- Va trebui să-mi povesteşti cum ai cerut-o de soţie pe Innis!

- E o amintire dureroasă. Plănuisem s-o cer pe promontoriul Four Winds. Dar în dimineaţa aceea, am fost trezit la ora trei şi n-am mai avut nici o clipă de odihnă toată ziua: naşteri, accidente, operaţii, până la trei dimineaţa, a doua zi. Eram mort de oboseală şi tocmai voiam să mă culc, dar a sunat telefonul. Alt caz care nu suferea amânare.

Ar fi fost în regulă dacă Innis nu era de serviciu. M-a luat apa. Am cerut-o în mijlocul procedurilor - ei bine, nu chiar la mijloc. Copilul se născuse, dar mama era încă sub anestezie, sau aşa mi-am închipuit! Mai târziu, femeia aceea diabolică a repetat tuturor cuvintele mele. Am încercat să pun povestea pe seama unor halucinaţii cauzate de anestezie, dar n-am avut spor. Am fost obligaţi să anunţăm pe toată lumea atunci, deşi nici nu alesesem încă inelul.

***

Era o minunată zi de noiembrie. Primii trandafiri începuseră să parfumeze atmosfera. Elizabeth o lăsă pe Thomasina la cotitura drumului.

- Trebuie să treci prin salon şi să ajungi pe verandă. Ebenezer se va afla în birou, având grijă să nu vă deranjeze nimeni. Profită de ocazie. Ai la

dispoziție doar o oră.

Ii adusese rochia turcoaz. Mânecile largi ascundeau plasturii de pe brațe. Işi aranjase părul cu grijă, strângându-l cu o panglică asortată şi lăsându-l să-i cadă pe spate până la umeri. Culoarea rochiei avea darul să-i pună în valoare ochii albaştri-verzui. Zgârietura de la tâmplă era aproape invizibilă. Ce minunată era senzația de a fi în viață!

Traversă curtea, privi spre intrare şi începu să urce treptele. Se opri să culeagă nişte floricele de lavandă şi le strivi între degete. Parfumul acela avea să-i evoce întotdeauna prima sărutare a lui Luke. Thomasina trecu prin hol, prin salonul unde tronau tablourile lui Thomas şi al Annei, precum şi fotografia cu Edwin, Bessie şi copiii lor. Uşile cu geam ce dădeau spre verandă erau deschise. Sprijinit de unul dintre stâlpi, Luke o aştepta.

Se opri în prag. El părea să fi prins rădăcini. Thomasina îi zâmbi, aşteptând.

-Nu-mi vine să cred! exclamă el. Eşti aici - nu merit asemenea fericire. Imi închipuiam că n-am să fiu în stare să-ți spun vreodată cât de mult te iubesc. Aseară, speram că ai să citeşti printre rânduri. Mai târziu, căutându-te, mi-am făcut reproşuri că te-am lăsat să pleci cu Derry. Dacă.

- Neîncrederea ți-a fost indusă. A existat o conspirație. Te-aş ruga să mă laşi să-ți explic ...

- Nu mai accept amânări. N-are nici o importanță - oricum, pot să ghicesc. Ascultă, draga mea, toate au început în momentul în care ai fost martoră la cearta dintre mine şi Ilena. M-am lămurit complet, auzind ce i-ai spus ieri lui Derry, când l-a făcut pe Ebenezer „bătrân sentimental". Am auzit tot. Ce bine era dacă aş fi acționat atunci. Dar sunt sentimental. Voiam să scăpăm întâi de Derry, să se refacă atmosfera paşnică de la Corrieside, înainte de a te cere în căsătorie. întârzierea asta a fost cât pe ce să-ți provoace moartea!

Atitudinea lui îi demonstra Thomasinei cât de mult o iubea.

- I-ai interzis să te mai strige Tamsin. în clipa aia, am ştiut că nu l-ai iubit niciodată, că nu i-ai căutat sau ascuns prezența în Noua Zeelandă şi am considerat că toate celelalte pot aştepta. Ridică brațele şi spuse: ei bine, n-ai de gând să vii, Tamsin?

Gândul o duse la Thomas Swainson care debarcase aici fără nici un

ban, îşi întâlnise iubirea vieţii şi fondase o familie. Fără să aibă habar, construiseră un cămin pentru strănepoata lui Edwin şi a lui Bessie.

Braţele lui o cuprinseră ...

***

Trecuseră mai bine de trei sferturi de ceas, când fură aduşi cu picioarele pe pământ de nişte voci. Se duseră la capătul verandei, pentru a privi peste vechiul teren de crichet, în direcţia satului. Probabil că Ebenezer îi convocase: Elizabeth, ţinându-l de mână, Innis şi Andrew, Drusilla şi blândul Jake, Aaron şi nevastă-sa, Peggy şi Josh şi copiii - Edwina şi Matthew, legănându-şi ghiozdanele.

- Ce-ai spune de o petrecere de logodnă ad-hoc? întrebă Luke.

Sfârşit